Florence L. Barclay

CASTELANA din Shenstone

FLORENCE L. BARCLAY

★

CASTELANA DIN SHENSTONE

Florence L. Barclay

Castelana din Shenstone

EDITURA „CONDOR"
BUCUREŞTI — 1991

1

CASTELANA DIN SHENSTONE

E o după-amiază ceţoasă de noiembrie. Pe la trei, soarele de iarnă străbate cu raze intermitente norii unui cer de plumb.

Copacii măreţi din Shenstone îşi înalţă siluetele lor fantastice şi-şi întind crengile despicate peste pajiştile umede. Natura pare să se reculeagă în aşteptarea primei zăpezi, care va veni să învăluie toate într-un giulgiu alb şi strălucitor, sub care va încolţi o viaţă nouă, ce va răzbate odată cu primăvara.

Castelana din Shenstone, înfăşurată într-un palton imens de blană, se plimbă cu paşi mărunţi de-alungul şi de-alatul frumoasei terase a castelului şi ascultă murmurele umede ale toamnei, urmăreşte cu ochii căderea tăcută a frunzelor şi priveşte atentă farmecul melancolic al lacului cenuşiu, al straturilor fără flori, al pajiştei pustii.

Vastul castel avea aspectul acela trist al caselor nelocuite şi cele mai multe odăi erau închise ; totuşi, ici şi colo, cîteva geamuri erau înroşite de reflexele puternice ale focurilor din interior, care trimiteau afară promisiunea unui adăpost sigur şi călduros.

Un căţeluş alb, minge de păr bucălat, îşi urma pas cu pas stăpîna, cîteodată fugea în cerc în jurul ei, alteori lua avans, iar la fiecare cotitură i se împleticea aşa de neîndemînatec printre picioare încît stăpîna lui risca să cadă mereu.

— Tom, îi zise lady Ingleby la o cotitură, încearcă să te porţi mai rezonabil. Sau încearcă să calci frumos în urma mea aşa cum se cuvine să se comporte un cîine de vîrsta ta, sau fugi înainte cu aerul acela tînăr pe care ştii aşa de bine să-l iei cînd Michael te ia cu el la plimbare, dar, pentru Dumnezeu, nu te mai agita atît de zgo-

motos, că o să trebuiască să-l chem pe William să te ia de aici.

Micul animal ridică ochii și prin perii mătăsoși, zburliți, privi patetic spre stăpîna sa ; ochii lui, cu pleoapele înroșite de frig, avea o expresie vagă, lipsită de privire parcă, expresie pe care o întîlnim adesea la cîinii bătrîni.

Totuși, din ochii aceia și din întreaga atitudine a corpului emana o neliniște nespusă, care nu putea să scape nici unui adevărat iubitor de cîini. Chiar lady Ingleby, care nu făcea parte dintre aceștia, înțelese oarecum, căci se aplecă și mîngîie capul micuțului animal.

— Sărăcuțul meu Tom, zise ea cu multă bunătate în glas, e îngrozitor pentru noi amîndoi că Michael e așa de departe în plicticosul acela de război. Dar are să se întoarcă acum și o să uităm și neliniștea și singurătatea noastră. Michael are să te tundă elegant și o să mergem la Brighton, unde-ți place atîta să alergi și să auzi cum îți spune lumea „leul britanic". Am chiar impresia că tu îți închipui în fond că ești de aceeași mărime cu leii din Trafalgar Square. Nu reușesc să înțeleg cum un om așa de puternic ca Michael s-a atașat atît de o javră ca tine ! Dacă ai fi măcar un danez frumos, un Saint-Bernard viguros, ar mai fi explicabil. În sfîrșit, Michael ne iubește pe amîndoi și amîndoi îl iubim pe Michael ; așa că, atîta timp cît lipsește el, să ne purtăm frumos unul cu celălalt, micuțule Tom.

Myra Ingleby surîse, își strînse mai bine haina pe trupul plăpînd și-și reîncepu mersul ritmic. O mică umbră albă cu coada nemișcată, o urma cu un aer deprimat.

Și frunzele veștejite se desprindeau de pe copaci și pluteau, golite de sevă, pe pajiștea udă. Tristețea toamnei se lăsa copleșitoare.

Ușa holului se deschise, făcînd loc unui servitor care aducea o telegramă. Trăsăturile omului erau încremenite într-o impasibilitate profesională. Totuși, cînd prezentă stăpînei sale tava de argint, pleoapele îi bătură cu nervozitate. Frumosul chip al lady-ei Ingleby deveni foarte palid sub pălăria mare de fetru ; luă totuși telegrama cu o mînă sigură și o deschise cu degete care nu tremurau. Cum văzu iscălitura, sîngele i se ridică în obraji. „De la doctorul Brand", exclamă ea aproape involuntar, atît de ușurată se simțea. Servitorul se întoarse atunci imperceptibil spre casă și făcu un mic semn unei tinere servitoare

care pîndea la o fereastră ; aceasta lăsă repede să cadă storul pe care-l ridicase și alergă să liniștească personalul casei.

Între timp lady Ingleby își citea telegrama :

Chemat consultație vecinătate. Mă puteți adăposti noaptea, sosesc 4,30

DERYCK BRAND

— William, se adresă lady Ingleby servitorului, sir Deryck Brand este chemat prin vecinătate și va rămîne la noapte aici. Să se facă îndată foc în camera cu magnolii și să fie pregătită pentru musafir. Trimite mașina la gară și spune lui Groatley că vom lua ceaiul în salonaș, de îndată ce sir Deryck va sosi aici. Comunică lui Mrs. O'Mara, în căsuță, că voi avea nevoie de ea astă-seară. Și, à-propos, anunț-o în același timp că nu sînt vești noi din străinătate.

— Da, milady, zise servitorul.

Și Mira Ingleby zîmbi, căci văzu pe fața servitorului oglindirea propriei ei ușurări. William se întoarse și se îndreptă grăbit spre casă, iar Tom, cuprins deodată de o criză de energie, începu să latre furios după dînsul.

Lady Ingleby înaintă atunci spre marginea terasei și se opri alături de unul din leii de piatră care o împodobeau, lîngă un vas umplut pe vremuri cu mușcate roșii, însă gol astăzi. Fața tinerei femei era veselă, în așteptarea vizitei anunțate.

— În sfîrșit ! Cineva cu care să pot sta de vorbă, suspină ea vorbindu-și încet. Începusem să cred că voi fi nevoită s-o pornesc spre mama și să mă întorc la oraș. Și tocmai Deryck să vină, din cei care puteau veni. A telegrafiat de la Victoria Station, de unde conchid că trebuie să-și vadă bolnavul în drum, înainte de a sosi sau poate mîine dimineață. Ce drăguț din partea lui să-mi dea o seară întreagă. Cine știe cîte femei aflînd de asta ar călca poate a zecea poruncă !... Tom ! Diavole, vino încoace ! prin ce miracol pietonii, grădinarii și poștașii se abțin să-ți distrugă cu vreo lovitură rarii dinți ce ți-au mai rămas, asta îmi depășește închipuirea. Dumneavoastră pretindeți că sînteți bolnav ca să nu vă mîncați prînzul, dar pentru că William aduce o telegramă vă

comportați ca o hienă furioasă. Am să-i scriu lui Michael și-i voi cere permisiunea să vă spînzur.

Și, cît se poate de bine dispusă, lady Ingleby intră în casă.

Dar, afară, frunzele veștede se învîrteau încet pe iarbă, în timp ce toamna se apropia cu lacrimi tăcute. La sfîrșitul anului expira un ciclu de viață și natura își căpăta giulgiul de zăpadă.

2

PREVESTIREA

În timp ce-i turna ceaiul lui sir Deryck Brand, lady Ingleby, în fraze cordiale, își exprima satisfacția.

— Ce plăcere să ai în sfîrșit pe cineva cu care să stai de vorbă ; și încă pe d-ta, doctore dragă. Cu toate că, la drept vorbind, nu înțeleg deloc cum de un bolnav care te-a făcut să vii pînă aici, poate aștepta pînă mîine ca să te vadă, cedînd astfel unei persoane sănătoase ca mine, privilegiul de neprețuit al tovărășiei d-tale la ceai, la cină, la prînz, cu intervale fermecătoare de tête-a-tête. Toată lumea știe doar că minutele dumitale sînt de aur !

Deryck Brand puse cu atenție ceașca pe măsuța pliantă, apoi răspunse cu zîmbetul său atrăgător.

— Meseria mea ar fi prea lugubră, dragă lady, dacă mi-ar interzice să iau masa sau să am o conversație plăcută cu o persoană perfect sănătoasă. Cred că cel mai bun fel de a trăi viața în plinătatea ei, dăruindu-i maximum de efort, este să cultivăm obiceiul de a trăi ceasul prezent dedicîndu-ne în întregime scenei, subiectului sau persoanei momentului. În consecință, cu voia d-voastră, vom da liber bolnavilor mei actuali și viitori, și ne vom bucura de această întîlnire neașteptată.

Myra Ingleby îl privi pe sir Deryck. La cei patruzeci și doi de ani ce-i avea nu-l împovărau deloc pe acesta, cu toate cele cîteva fire albe de deasupra tîmplelor, care făceau dungi în părul întunecat. Trupul înalt al oaspetelui ei exprima vioiciune tinerească, iar fața brună și

trasă puțin, cu pielea netedă, degaja o forță liniștită, îmbinată cu o bunătate întotdeauna trează, cu o înțelegere psihologică, vie, care inspira încrederea și chema parcă mărturisirile.

Singurătatea grea care copleșea sufletul Myrei a fost deodată ușurată.

— O, zise ea, cît de favorizată sînt, într-adevăr, că sînt „persoana momentului" în clipa asta! Numai că, pînă cînd va trebui să pleci la bolnavul acela misterios, trebuie să ai vacanță, încît vreau să uit că vorbesc cu marele specialist în boli nervoase și să mă bucur doar în tihnă de a sta de vorbă cu unul din cei mai buni prieteni ai lui Michael, care este și al meu, bineînțeles. Altfel, aș fi tentată să te consult, căci, îți spun drept, sir Deryck, cred că pentru prima oară în viață sînt pe punctul de a cădea în neurastenie.

Doctorul n-avea nevoie să-și privească gazda. Ochii lui de cunoscător descoperise deja obrajii subțiați, expresia suferindă, cearcănele vinete sub frumoșii ochi cenușii, care nu se explicau numai prin umbra genelor lungi. Se aplecă puțin și privi focul.

— Dacă-i chiar așa, faptul că-ți dai seama e un simptom excelent, care îmi dovedește că starea dumitale nu poate fi gravă. Și apoi, dragă lady Ingleby, țin să-ți amintesc că-mi consider pacienții ca prieteni și că prietenii mei au tot dreptul să-mi devină pacienți, cînd o doresc. Prin urmare, dacă pot să-ți fiu de folos, consultă-mă fără șovăire.

Lady Ingleby întinse grațios mîna, ca doctorul să-i dea ceașca să i-o umple și i-a fost recunoscătoare în adîncul sufletului că el nu dădu atenție lacrimilor ce i se arătau în ochi. Se ocupă de ceainic pînă în clipa cînd se simți redevenind stăpînă pe sine și zise apoi, cu un rîs sacadat:

— Ah, mulțumesc; atunci am să te consult aici, dacă ai să-mi permiți. Pînă atunci, cum găsești scena momentului? Salonașul meu nu-ți pare mai drăguț? Michael a făcut cîteva modificări înainte de plecare. Becurile noi, de exemplu, sînt aranjate după o invenție de-a lui. Ai examinat portretul lui? E o asemănare izbitoare, nu-i așa?

Doctorul roti în jur o privire aprobatoare.

— Admir salonașul acesta de cînd am intrat, zise el. E încîntător. Ridică apoi ochii pe tabloul care atîrna deasupra căminului. Portretul acela, în mărime naturală, era al unui bărbat înalt, cu fruntea lată a eruditului și a misticului, cu expresia blîndă și răbdarea sfîntului. Părea a avea vîrsta de a fi tatăl soției sale, în al cărui budoare portretul său ocupa locul de onoare. Artistul reprezentase modelul său îmbrăcat într-un costum de vînătoare, cu bocanci de piele, și cu o cravașă în mînă, așezat pe un scaun de grădină, lîngă o masă rustică. Ansamblul portului avea un aspect intim, de modă veche și confortabilă, pliurile vestei erau vechi prieteni, punga de tutun de pe masă era uzată și roasă.

Nuanța brun-auriu predomina și punctul luminos al tabloului se concentra în albastrul limpede al ochilor visători și meditativi, care erau plecați spre masa pe care, într-o atitudine de adorație umilă, un cățeluș alb stătea culcat. Afecțiunea reciprocă a bărbatului robust și a cîinelui minuscul, așa cum reieșea din privirile lor, fusese redată sensibil de către artist, cu multă abilitate.

Tabloul ar fi putut să se intituleze „Noi doi". Îți dădea o impresie subtilă că în această prietenie exclusivă nu mai era loc pentru un al treilea. Doctorul aruncă o privire fermecătoarei femei din dosul ceainicului de argint și, în subconștient, își puse întrebarea: „Unde e locul ei?" dar aproape îndată se întoarse spre fotoliul larg de la dreapta sa, în care zăcea o masă de păr alb.

— Acesta e cățelul? întrebă doctorul.

— Da, el e Tom. Pe tablou însă e elegant, frumos tuns și mai vioi decît acum. Tom și Michael sînt foarte devotați unul celuilalt și, cînd Michael lipsește, Tom este lăsat în grija mea; mie însă nu-mi plac deloc javrele și, serios, cred că asta e prea răsfățată. În plus, am convingerea că nu mă tolerează decît ca soție a lui Michael și că nu consimte să stea cu mine decît pentru că știe că acolo unde sînt eu Michael se va întoarce cu siguranță. Totuși, mă port foarte bine cu el, din dragoste pentru Michael; în ceea ce mă privește însă, îl găsesc o creatură foarte puțin simpatică. Michael vorbește totdeauna de el ca de o ființă mult prea superioară ca să poată exista pe pămînt, dar eu personal găsesc că a sosit de mult timpul cînd Tom ar trebui să urmeze soarta tuturor

cîinilor. Nu înțeleg ce e cu el acum. De ieri după-amiază refuză orice hrană și e neliniștit și agitat. Doarme totdeauna pe patul lui Michael și, de obicei, după ce l-am pus acolo și am închis ușa de comunicare între odăile noastre, nu mai dă nici un semn de viață pînă dimineața, cînd latră ca să i se deschidă și servitoarea îi dă drumul. Noaptea asta însă a gemut și a urlat ore întregi. Pînă la urmă, m-am dat jos, am scos o haină de vînătoare a lui Michael, chiar aceea de pe portret, și am întins-o pe pat. Tom s-a vîrît înăuntru și i-am legat mînecile în jur încît a părut mulțumit. Azi însă refuză să mănînce. Cred că are dispepsie sau vreo altă boală de cîine bătrîn. Sincer, nu crezi că puțină otravă eficace, într-o pilulă atrăgătoare... ?

— O, tăceți, zise doctorul ; poate că Tom nu doarme.

Lady Ingleby izbucni în rîs.

— Dragul meu sir Deryck ! cred că nu vrei să spui că animalele pot înțelege conversația noastră ?

— Ba sînt absolut sigur, spuse doctorul, și merg chiar mai departe : după părerea mea, animalele n-au nevoie de ajutorul vorbirii. Comprehensiunea lor este telepatică. Ele pot citi chiar în gîndurile noastre. Astfel, un călăreț sau un birjar nervos pot îngrozi un cal. Ființele acestea mute se îndepărtează de acei care simt pentru ele dezgust, aversiune sau antipatie, în timp ce un adevărat prieten al animalelor le cucerește imediat. Sentimentul afecțiunii și al bunăvoinței îi pătrunde telepatic, cîștigîndu-le încrederea întreagă și imediată. În același fel, dacă ne dăm osteneala, putem înțelege și noi în mare parte ce simt ele.

— Extraordinar ! exclamă lady Ingleby, aș dori, în cazul acesta, să ghicești ce-i cu Tom. Nu știu cum am să-l întîmpin pe Michael la sosire, dacă i se întîmplă ceva cățelului lui iubit.

Doctorul se rezemă pe spătar, puse un picior peste celălalt, adînci coatele pe brațele fotoliului și apropie apoi cu atenție capetele degetelor. Instinctiv, își luase atitudinea profesională, aceea în care își concentra toată atenția ca să-și asculte pacienții. După o clipă, se întoarse și privi cu atenție masa de cîrlionți albi, pitită ghem în fotoliul enorm.

Odaia era plină de liniște.

— Tom, zise doctorul brusc.

Tom se sculă repede și privi spre doctor, printre firele ondulate.

— Sărmane Tom, repetă doctorul cu bunătate.

Tom înaintă pînă la marginea fotoliului ; stătu nemișcat o clipă și-și îndreptă ochii vii spre punctul în care era așezat doctorul, apoi mișcă coada lovind fotoliul cu mișcări repezi și neliniștite.

— E prima oară că dă din coadă de 24 de ore, remarcă lady Ingleby. Nici sir Deryck Brand însuși și nici Tom nu dădură atenție reflecțiunii. Ochii înspăimîntați ai cîinelui, priveau cu o întrebare disperată ochii blînzi ai bărbatului. Fără să se miște, doctorul vorbi :

— Da, sărmane Tom ! zise el.

Coada stufoasă a lui Tom se opri din mișcare.

Rămase nemișcat o clipă, apoi se dădu înapoi pînă în mijlocul fotoliului, se învîrti de trei patru ori în jurul său, se întinse și lăsă să-i cadă capul între labe cu un suspin lung, asemenea unui copil care nemaiputînd plînge, adoarme.

Doctorul o privi pe lady Ingleby.

— Ce să însemne asta ? întrebă Myra uimită.

— Micul Tom mi-a pus o întrebare, zise sir Deryck grav, și i-am răspuns.

— Admirabil ! Să-i vorbești lui Michael despre telepatie cînd se va întoarce ; are să-l intereseze mult.

Doctorul privi iar flăcările căminului.

— E un subiect foarte vast, zise el. Cînd voi avea timp liber, mă gîndesc să scriu un studiu asupra dezvoltării mintale și spirituale a animalelor, după cum reiese din Biblie.

— Măgarul lui Balaam, sugeră lady Ingleby.

Doctorul zîmbi :

— Exact, dar măgarul lui Balaam nu e singurul animal din Biblie, nici cel mai interesant. Sînt convins de altfel că animalele posedă mult mai multă viață spirituală decît presupunem noi. Vă amintiți de un pasaj din psalmi, unde e scris că „leii mugesc după pradă și-și cer mîncare de la Dumnezeu“ ? În același psalm citim că toată mulțimea lighioanelor „de-ți întorci fața, se ofilesc“. Ah, continuă doctorul cu înflăcărare, aș dori ca viața noastră spirituală să corespundă totdeauna acestui exemplu. Voința lui Dumnezeu să domnească asupra instine-

telor noastre cele mai puternice și sufletul nostru să fie tulburat, dacă un nor se află între noi și lumina chipului său.

— Îmi place expresia d-tale „viața spirituală", zise lady Ingleby. Conține o semnificație, o semnificație anumită, și chiar dacă tu n-o posezi sau o ai foarte redusă, o descoperi la alții, și în tot cazul înseamnă ceva, faptul că ai încredere în existența ei. Privesc cît de liniștit doarme micul Tom! L-ai liniștit perfect. Acesta e fotoliul lui Michael și în consecință și al lui Tom. O clipă numai, să sun să se ia tava cu ceai și după aceea voi deveni pacienta d-tale, dacă permiți.

3

CE ȘTIE TOM

Cînd ușa se închise în urma valetului, lady Ingleby zise :

— Nu-i așa că Groatley al meu e un tip curios de felul lui ; eu îl numesc „miratul", pentru că e veșnic mirat, sprîncenele îi sînt arcuite ca niște potcoave și se urcă din ce în ce mai sus pe măsură ce-și debitează frazele. Dar e foarte credincios și priceput și Michael îl apreciază. Portretul acesta al lui Michael îți place ? Garth Dalmain ne-a făcut o vizită cu cîteva luni înainte de-a orbi, bietul băiat, și ne-a pictat portretul fiecăruia. Cred că al meu a fost ultima sa pînză.

Doctorul își îndreptă fotoliul în așa fel ca să poată vedea bine tabloul de deasupra căminului și, în același timp, să se poată întoarce ușor spre lady Ingleby, așezată la stînga sa ; la dreapta, micul Tom dormea greu în fotoliul stăpînului său. Focul ardea vesel în sobă ; becurile electrice, sub abajurul de culoarea chihlimbarului, aruncau o lumină aurie care semăna cu a razelor soarelui. Doctorul privi ceasul din perete : minutarele arătau ora șase fără un sfert.

Ridică atunci ochii spre tablou și zise :

— Nu-l cunosc îndeajuns de bine pe lord Ingleby. Îmi închipui însă că asemănarea este minunată ; portretul posedă, de altfel, în mod excepțional, toate calitățile

lucrărilor lui Dalmain. Cu cît le privești mai mult, cu atît descoperi în ele lucruri noi. Pînzele sale sînt studii de caracter. Cu cît cunoști mai bine modelul, cu atît apreciezi mai bine valoarea portretului.

— Da, zise lady Ingleby aplecîndu-se la rîndul ei ca să observe mai bine tabloul. Portretul acesta mă impresionează adesea cînd intru aici, pentru că descopăr în el de fiece dată o expresie nouă, în legătură cu propriile mele sentimente, sau cu ocupația mea din acel moment. Ajung mai ușor la gîndirea intimă a lui Michael prin portretul său, decît prin cunoașterea caracterului său. Garth Dalmain a fost un geniu !

— Acum, urmă blînd doctorul, spune-mi dragă lady Ingleby, care e motivul pentru care ți-ai părăsit numeroșii prieteni, orașul și tot ce te interesează, în sezonul acesta trist, și ai venit să te înmormîntezi aici ? Este sigur că tensiunea morală provocată de așteptarea veștilor ar fi mult mai mică în apropierea imediată a ministerului de război și a jurnalelor de seară, decît aici.

Lady Ingleby rîse fără veselie.

— Am venit, sir Deryck, în mare parte ca să scap de draga mea mamă ! Și, cum n-o cunoști pe „iubita mea mamă", are să fie imposibil să înțelegi cît de urgent era pentru mine să fug de dînsa. Cînd Michael lipsește, eu rămîn fără apărare. Mama vine atunci, se instalează în casa mea, și-mi aduce servitorii, după sex sau temperament, la o stare de furie sau de disperare. Prietenilor mei le spun adevăruri așa de neplăcute, că, afară de ducesă, toți se împrăștie ca la venirea furtunei. E clipa în care mama începe să-și strîngă prada. Cu alte cuvinte, se dă peste cap să-mi adune telegramele ; le deschide personal și-mi declară că, dacă conțin vești bune, o fiică respectuoasă trebuie să fie fericită să le împărtășească pe loc cu mama ei și dacă, din contră, veștile sînt rele, „și să dea domnul să nu fie așa", adaugă mama — și în fața atitudinei ei simt că chiar și cerul ar șovăi, — în cazul acesta *tocmai ea* e persoana care se cuvine să mi le anunțe cu multă băgare de seamă și tact. Am suportat starea aceasta de lucruri timp de șase săptămîni, după care am fugit încoace, sigură că, cu toată pasiunea ei pentru a tiraniza, mama nu se va aventura la Shenstone în luna noiembrie.

Fața doctorului devine serioasă. O clipă privi tăcut spre foc. El era un om cu idealuri înalte și considera pe primul plan relațiile ce ar trebui să existe între părinți și copii, lealitatea acea față de mamă, care cere ca defectele și slăbiciunile ei, cînd nu e posibil să nu fie cunoscute, să fie măcar ascunse de critica străinilor. Îl jignea ca un sacrilegiu să audă o fiică vorbind în astfel de termeni de mama ei, cu toate că-și dădea seama cît de puține motive avea tînăra și drăgălașa femeie, care-i făcea confidențe, să îndrăgească sau să se prosterne în fața legăturii filiale. De altfel venise ca să-i fie de folos și nu ca să caute defecte. Și apoi, acul ceasului fugea pe cadran și ultimele instrucțiuni ale bunei ducese de Meldrum fuseseră : „Amintește-ți, ora șase la Londra ! Voi obține să se amîne expedierea pînă atunci : dacă-mi fac dificultăți, mă instalez în vestibul și opresc pe fiecare mesager care încearcă să treacă. Sînt obișnuită să fac ce vreau cu oamenii aceștia. La nevoie, nu voi ezita să comunic cu Buckingham Palace și ei o știu foarte bine. Astfel că poți fi sigur că mesajul nu va porni din Londra înainte de ora șase. Asta îți dă tot timpul de care ai nevoie".

Ca urmare a acestor reflexii, doctorul răspunse :

— Înțeleg, cu toate că asta nu intră în cîmpul propriei mele experiențe ; cred totuși că-mi dau seama de situație. Și acum, lady Ingleby spune-mi te rog ceva : în eventualitatea unei vești rele, ai prefera s-o primești direct prin ministerul de război în formula așa de crud concepută și care nu poate fi evitată, sau ai prefera ca vreun prieten bun, altcineva decît mama d-tale, să te pregătească pe încetul ?

Ochii Myrei străluciră. Se ridică însuflețită :

— O, aș prefera să primesc lovitura direct ; ar fi mai puțin penibil, fiind oficial ; aș auzi în același timp zgomotul trîmbițelor și aș vedea fluturînd drapelul : pentru Anglia și pentru onoare ! Fiica unui soldat trebuie să aibă puterea de a suporta toate. Dacă ar trebui să aflu că Michael e în primejdie mare, aș împărți primejdia cu el, primind vestea fără să clintesc. Dacă nu ar fi rănit, citind telegrama, aș fi eu însumi rănită, dar m-aș strădui să fiu tot așa de curajoasă ca și el. Tot ce mi-ar sosi direct m-ar lega de Michael, în timp ce prieteni, oricît de bine intenționați ar fi, m-ar despărți de el. Din

moment ce el nu e la adăpost față de glonte sau de lovitură de sabie, de ce aș fi eu la adăpost față de vestea tristă a rănirii sale ?

Doctorul își acoperi fața cu mîna.

— Înțeleg, zise el.

Ceasul sună ora șase.

— Dar, continuă lady Ingleby cu un efort evident, aveam alte motive pentru care să părăsesc Londra. Întinse deodată ambele mîini rugătoare spre doctor și spuse :

— O, doctore, mă întreb dacă îți pot încredința ceva, ceva care de ani de zile mă apasă pe suflet ca o povară doborîtoare ?

O clipă lungă de liniște urmă. Doctorul era obișnuit cu astfel de pauze și putea, de obicei, în timpul lor, să discearnă dacă trebuie încurajată confidența sau oprită. Se întoarse și examină cu o privire pătrunzătoare chipul drăgălaș și neliniștit, ridicat spre el. Era chipul unei ființe extrem de frumoase, care trebuia să aibă aproape treizeci de ani. Ochii superbi aveau încă inocența ochilor de copil, buzele proaspete erau înfiorate de o emoție intensă și fruntea joasă nu purta nici urmă de rușine sau de păcat.

Doctorul știa că se găsește în fața uneia din cele mai populare gazde și a uneia din cele mai admirabile femei din Marea Britanie ; totuși, puternica lui perspicacitate profesională îi releva la această ființă, așa de invidiată, o dezvoltare intelectuală stagnată, posibilități țintuite în loc, un proces de inferioritate și de dezamăgire a cărei cheie n-o poseda. În timpul acesta, mîinile întinse spre el îl implorau. Acceptînd confidența ce i se oferea, putea fi oare de folos ? Ajutorul nu va veni prea tîrziu ?

— Dragă lady Ingleby, zise el cu blîndețe, încredințează-mi tot ce vrei, adică tot ce ești sigură că lord Ingleby te-ar autoriza să vorbești cu o terță persoană.

Myra se sprijini mai bine în perne și rîse, cu un rîs ușor, jumătate veselie, jumătate ușurare.

— O, Michael n-ar vedea nici un inconvenient ! Tot ce l-ar fi putut interesa într-adevăr, i-am spus eu însumi fără întîrziere. Lucruri prosteşti ca : persoane caraghioase, încercînd să-mi facă curte sau un prinț străin, cu mustăți ca împăratul Germaniei, oferindu-se să-l omoare pe Michael dacă vroiam să-i promit că mă voi căsători cu el

după ce-și va face anii de închisoare. Nici nu mai răspund la salut idioților care au îndrăzneala să-mi facă curte și l-am asigurat pe prințul străin că-l voi ucide fără îndoială cu propria mea mînă, dacă se va atinge de un singur fir din capul lui Michael. Nu, doctore dragă, viața mea e obosită de acest fel de complicații. Ceea ce mă frămîntă e mai grozav, căci se prezintă pentru mine ca o problemă ce n-o voi rezolva. Și problema aceasta e nepriceperea mea, inferioritatea mea, nu față de lume — asta nu mi-ar păsa — față de acela căruia îi datorez totul, de Michael, soțul meu !

Doctorul se agită în fotoliu, dînd impresia că e neliniștit și privi ceasul din perete.

— Ssst, zise el... nu...

— Nu, strigă Myra, nu trebuie să mă oprești. Lasă-mă măcar să mă ușurez vorbindu-ți, prietene, am douăzeci și opt de ani, zece ani de viață conjugală și totuși în suflet și spirit, sînt încă un copil nedezvoltat și o știu ; și, ceea ce e mai rău, e că și Michael o știe, și Michael nu se sinchisește deloc ! Asta e de mult, cu ani în urmă. Mama n-a permis niciodată fiicelor ei să devină mari. Nu ni se acorda dreptul nici la individualitate, nici la păreri, nici la independență. Tot ce ni se cerea era să ne supunem ordinelor mamei și să mergem pe urmele ei. În ochii ei eram veșnic copii. Noi creșteam, deveneam drăguțe, dar rămîneam copile, bune de a fi conduse, dominate și ocărîte. Surorile mele, care erau niște fetițe cuminți, căpătară multă dulceață și prăjituri și, cînd le veni timpul, un soț, după alegerea mamei. Știi poate ce s-a ales din aceste căsătorii ?

Lady Ingleby se opri și doctorul făcu un gest imperceptibil de confirmare ; una din doamnele în chestie, o femeie extrem de nenorocită, era tocmai în tratament în sanatoriul său de nervoși, dar doctorul nu credea că lady Ingleby este la curent. Cînd văzu că nici un răspuns nu sosește, Myra continuă :

— Eu eram oaia rătăcită ; tot ce făceam era rău și niciodată nu era pe placul mamei. Cînd Michael m-a întîlnit, aveam optsprezece ani și aveam înălțimea de azi, dar în ceea ce privește dezvoltarea mintală și înțelegerea lumii, se reducea la „nursey“, și în privința caracterului eram o fetiță nenorocită, curajoasă însă și indiferentă la toate. Dragostea lui Michael, cînd o înțelesei în

sfîrșit, îmi păru un lucru minunat. Tandrețea, aprobarea, respectul, erau pentru mine experiențe așa de noi că m-ar fi amețit, dacă exaltarea mea n-ar fi fost contrabalansată de o recunoștință fără margini și de o spaimă îngrozitoare de a nu recădea în mîinile mamei — ceea ce ar fi ajuns oricînd să mă facă să consimt la orice. Cu mulți ani mai tîrziu, Michael îmi mărturisi că ceea ce îl atrăsese mai întîi la mine fusese o expresie asemănătoare a ochilor mei, cu aceia ai ogarului său preferat, care nu se împăca cu nimeni decît cu dînsul și care fusese ucis din întîmplare de un paznic! Michael însuși mi-a povestit acestea și a crezut că voi fi mulțumită. Incidental, această confidență îmi revela adevărata mea poziție față de el, aceea a unui animal preferat, foarte răsfățat. Desigur că nici un cuvînt nu poate exprima bunătatea lui veșnică față de mine! Dacă l-aș pierde, aș pierde totul, tot ceea ce face un „home" și o viață singură și fericită; dacă însă micul Tom ar muri, ar fi pentru sotul meu o pierdere mai mare decît dacă m-ar pierde pe mine, căci, pentru înălțimea sa, Tom e mai inteligent și e mai mult un tovarăș pentru Michael, decît sînt eu, din păcate! De atîtea și atîtea ori cînd a plecat seara din odaia mea ca să intre în propria lui cameră cu Tom sub braț, și mi-a zis „Noapte bună, draga mea", și a închis ușa de comunicare, am simțit că aș fi în stare să-l ucid pe Tom, care mă privea printre cîrlionți ca să-mi spună parcă: „Tu nu ești de-ai noștri!" Și, în același timp, știam că nu merit mai mult. Bunătatea, răbdarea lui Michael, au fost dincolo de ce se poate exprima. Numai că, numai că... ah, poți să înțelegi oare, aș fi preferat să mă contrazică, să mă ocărască, aș fi preferat să fiu scuturată, tratată ca o imbecilă, decît să primesc un zîmbet și să fiu lăsată singură! Eram în „nursery", cînd m-a luat de nevastă. De atunci am mers la școală încercînd să învăț singură lecțiile vieții, fără profesor. Nimic nu m-a ajutat la dezvoltare. Michael m-a asigurat totdeauna că sînt perfectă, că tot ce fac este perfect și că nu dorește deloc să mă schimb. Adevărul e că n-am avut loc niciodată în viața și în preocupările lui. Dacă fac vreo greșeală, idioată chiar, nu mă corectează. O descopăr eu însămi, cînd o repet față de alții. Nu-mi pasă de loc de ceilalți și de lume! Ceea ce doresc, la ceea ce tind, este să cuceresc adevăratul meu

loc în viața lui Michael. Vreau să mă perfecționez, să ajung la înălțimea lui. Și acum, bunul meu doctor, dumneata care ești prieten de o viață întreagă cu minunata ființă care e Ioana Dalmain, dumneata care ai făcut miracole pentru atîtea femei pe care le cunosc, spune-mi cum pot să încetez de a mai fi așa de inferioară față de soțul meu ?

Pledoaria pasionată încetă brusc ; lady Ingleby se rezemă pe pernuțe.

Tom suspină din somn.

Pendula din hol sună primul sfert după șase.

Doctorul era cufundat în contemplarea focului și părea că nu dorește să vorbească. La urmă, zise, cu o voce care tremura ușor :

— Dragă lady Ingleby, el nu te găsea, nu te găsește — așa cum spui.

— Nu, nu, zise ea aplecîndu-se puțin. Nu gîndește despre mine decît lucruri bune și indulgente. Nu s-a așteptat niciodată să fiu altceva decît un bun, afectuos și frumos ogar ; și eu... eu n-am știut să-i depășesc așteptările. Dar oricît de răbdător e, i se întîmplă să fie sătul de tovărășia mea. Toate animalele favorite sînt mute ; mie îmi place să vorbesc, să spun prostii. În cazuri de astea, se duce să pescuiască în Norvegia, să facă alpinism în Engadine și acum, în acest oribil război, riscînd o viață prețioasă. Pleacă oriunde poate fi singur, oriunde nu....

— Sst, zise doctorul și puse mîna sa brună și puternică pe degetele albe, tremurătoare. Ești surmenată de așteptarea ultimelor săptămîni. Știi perfect de bine că dacă lordul Ingleby s-a angajat ca voluntar, e din cauza puternicei sale dorințe de a experimenta noile sale explozive și de a obține aplicarea electricității în războiul modern.

— O, știu, zise Myra zîmbind enigmatic : lucrurile acelea plicticoase care îl reține în laboratorul său. Are de altfel și o idee foarte importantă, se pare, de a stabili semnale pe distanțe lungi, din post în post, un fel de hieroglife pe cer, după cît se pare. Dar faptul că s-a dus să se arunce în acest pericol, pentru plăcerea de a face experiențe, îmi face așteptarea mai grea de suportat decît dacă, supunîndu-se datoriei, ar fi plecat în fruntea vechiului său regiment. În sfîrșit, nimic nu are impor-

tanță, numai să-mi revină sănătos. Și acum, sir Deryck, vrei să mă ajuți să devin o adevărată tovarășă pentru Michael? Spune-mi cum ai ajutat-o pe... o, foarte bine, nu vom numi pe nimeni, dar dă-mi sfaturile d-tale înțelepte, dă-mi speranță, dă-mi curaj, și fă-mă puternică.

Doctorul ridică ochii spre ceas și în timpul acesta, o pendulă din hol sună jumătatea.

— Nu mi-ai spus încă, zise el vorbind foarte rar, pîndind parcă vreun zgomot, nu mi-ai spus încă al doilea motiv al plecării din Londra.

— Ah, răspunse lady Ingleby, și vocea ei avu o intonație mai profundă, mai serioasă, chiar tristă. Ah, am plecat din Londra pentru că erau persoane care vroiau să-mi dea lecții de dragoste și nu doresc deloc să le capăt decît de la Michael. Am stat împreună cu Ioana Dalmain și cu soțul ei orb, înainte de întoarcerea lor la Gleneesch. Îți amintești că veniseră ca să asiste la executarea simfoniei lui. Am fost martoră a acestei vieți conjugale ideale și am înțeles ce înseamnă adevărata înțelegere a sufletelor. Și apoi mai erau în fine și alții, acei care nu-și dau seama cît de mult îi aparțin lui Michael. Fără să fie cu păcat, ce se poate asemăna totuși adorației naive a lui Billy? M-am temut să nu aflu din întîmplare și prin alții, ceea ce numai Michael trebuia să mă învețe. Am fugit. O, doctore, dacă aș învăța de la altul ceea ce n-am știut să învăț de la soțul meu, aș cădea la picioarele lui Michael și l-aș implora să mă ucidă!

Doctorul privi portretul de deasupra căminului. Fața calmă, fără pasiuni, zîmbea cu bunăvoință cățelului. O mînă, fină, ca o mînă de femeie, era ridicată și cu arătătorul atrăgea atenția ochilor vii ai animalului. Arta desăvîrșită a pictorului îi oferea doctorului soluția căutată. O femeie, soție, tovarășă și parte dintr-însul, nu era o necesitate în viața acestui gînditor, acestui inventator, acestui erudit, acestui sfînt; putea să aprecieze un devotament mut, era capabil de o bunătate și de o indulgență infinită, dar soția sau castelul rămîneau în afara citadelei eului său interior. Dacă ochii fermecătoarei creaturi, care de zece ani îi purta numele, n-ar fi semănat cu aceia ai ogarului său preferat, n-ar fi luat-o de nevastă; și cine știe dacă ar fi făcut-o totuși fără nevoia

lui de a ajuta pe cei slabi și oprimați, nevoie care trezise în el dorința de a sustrage un copil, tiraniei mamei sale și a-l reda victorios libertății.

Cu cît contempla doctorul mai mult, tabloul, cu atît acesta exprima mai mult. „Noi doi", părea el să spună. Și *unde* e locul ei? O furie dreaptă agită sufletul lui Deryck Brand, la gîndul acestei uși de comunicare închisă acestei femei singuratice, umil geloasă pe un cîine răsfățat și totuși neacuzîndu-se decît pe sine, pentru părăsire. Fața doctorului se înăspri și fruntea i se întunecă. Continuă să pîndească zgomotele de afară, care trebuiau neapărat să se producă. Lady Ingleby observă privirea intensă a doctorului și, aplecîndu-se, examină la rîndul ei tabloul. Lumina flăcărilor se reflecta pe frumosul chip al tinerei femei și făcea să strălucească mătasea părului ei. Buzele sale se deschiseră într-un zîmbet blînd și o lumină pură izvorî din ochii ei.

— O, e așa de bun! În toți acești ani nu mi-a vorbit cu brutalitate niciodată măcar. Și vezi cît de afectuos îl privește pe Tom, care nu e deloc un cățel atrăgător! Cunoști vorba celebră a ducesei despre Michael? El și cu mine am făcut, pe vremuri, o vizită la Overdene, dar ducesa nu ne-a invitat din nou, decît cînd Michael era în drum spre Norvegia, astfel că am fost nevoită să merg singură în vizită. Ducesa e totdeauna foarte singură și, cu ocazia aceasta, îmi spuse de-a dreptul: „Draga mea, îmi face mare plăcere să te primesc la mine, dar nu veni decît atunci cînd poți fi singură. Renunț să trăiesc la înălțimea dragului tău Michael. Era, într-adevăr cazul Sfîntului Michael și al îngerilor. El e Sfîntul Michael și ne silește pe toți să fim îngeri!" Nu-i așa că asta se potrivește bine cu ducesa și e un omagiu strălucitor pentru bunătatea lui Michael? Oh, aș vrea să-l cunoști mai bine și aș adăuga, aș vrea *eu* să-l cunosc mai bine. Dar, în fine, la urma urmei, sînt *soția lui* și nimic nu-mi poate lua această calitate. Și, doctore, nu crezi că, atunci cînd Michael se va întoarce, într-un fel sau altul, toate se vor schimba, toate vor fi mai bune ca înainte?

Ceasul din hol bătu trei sferturi. Sunetul clopoțelului răsună în aceeași clipă în casa liniștită.

Tom se mișcă și lătră odată cu furie. Doctorul se sculă și se întoarse spre ușă, cu spatele la foc.

Întrebarea Myrei rămase fără răspuns. Paşi grăbiţi se apropiau. Un servitor intră, aducînd o telegramă pentru lady Ingleby.

Cu o mînă liniştită ea o luă, fără să simtă slăbiciunea pe care i-o provoca de obicei teama. Spiritul ei era înflăcărat de conversaţia momentului şi prezenţa doctorului îi dădea un sentiment de securitate. Se simţea apărată contra oricăror ştiri rele. Auzi numai vocea calmă a lui sir Deryck spunînd servitorului: „Nu e nevoie să aştepţi".

Cînd uşa se închise, doctorul se întoarse şi privi spre foc.

Odaia era extrem de liniştită. Lady Ingleby desfăcu încet telegrama şi o reciti rar, de două ori. Rămase apoi fără să scoată un cuvînt, aşa încît doctorul se întoarse.

Ochii calmi ai ladyei Ingleby îi întîlniră pe ei săi.

— Sir Deryck, zise ea, telegrama e de la Minister. Mi se anunţă că Michael e mort. Crezi că este adevărat?

Îi dădu telegrama. El o luă, o privi în tăcere, apoi zise cu blîndeţe:

— Dragă lady Ingleby, mă tem că e adevărat. El şi-a dat viaţa pentru ţara sa şi d-ta, la rîndul d-tale, vei avea curajul să-l dai ţării, aşa cum ar dori el să facă soţia lui.

Myra zîmbi, dar doctorul văzu că pălea din ce în ce mai tare.

— O, zise ea, o! Da, voi face cele ce-i datorez pînă la urmă, voi fi la înălţimea necesară.

Apoi, ca sub impulsul unei idei neaşteptate, zise:

— Ştiai? Pentru asta ai venit?

— Da, răspunse încet doctorul, ducesa m-a trimis. Era la Minister azi-dimineaţă, interesîndu-se de starea lui Ronald Ingram care era rănit, cînd a sosit vestea. M-a chemat îndată la telefon şi a făcut tot posibilul pentru ca telegrama să fie trimisă de-abia la ora şase, ca să-mi dea timp să ajung aici şi să-ţi anunţ eu vestea, dacă e preferabil.

Myra, cu ochii mari deschişi, îl privea.

— Şi m-ai lăsat să-ţi spun toate lucrurile acelea, în legătură cu Michael şi cu mine?

— Dragă lady, zise doctorul — şi puţine persoane auziseră vreodată tremurînd aşa de puternic vocea aceea,

atît de fermă de obicei — nu te puteam opri : dar n-ai rostit un singur cuvînt care să nu fie afectuos și leal.

— Cum aș fi putut ? întrebă Myra, cu fața din ce în ce mai palidă și cu ochii mai mari și mai strălucitori. N-am avut niciodată pentru dînsul un singur gînd care să nu fie tandru și leal.

— Știu, zise doctorul, sărmană și curajoasă ființă, știu ! Myra reluă telegrama și o reciti.

— Ucis, zise ea, ucis. Aș vrea să știu cum !

— Ducesa e gata să vină în orice clipă dacă prezența ei îți poate fi o ușurare sugeră doctorul.

— Nu zise Myra cu un zîmbet vag, nu cred, afară dacă iubita mea mamă ar veni. Numai dacă se întîmplă așa ceva vom telegrafia ducesei căci acum, acum că Michael nu mai trăiește, ea e singura persoană în stare să-i țină piept mamei. Dar, te rog, numai în cazul acesta. Pentru că, înțelegi, în sfîrșit, ea a zis că nu putea trăi la înălțimea lui Michael și acum nu mi se pare nostim deloc.

— Este cineva poate pe care a-i dori să-l chemăm imediat ? spuse doctorul, întrebîndu-se în gînd dacă ochii aceștia frumoși vor mai continua să se mărească și dacă vreodată un chip omenesc a fost atît de palid ca acesta.

— Cineva pe care aș dori să-l chemi imediat ? Nu știu. Ba da, este cineva. Dacă ar putea veni ! Ioana, știi, Ioana Dalmain. Eu spun totdeauna despre ea că e ca acompaniamentul unei melodii, așa de blîndă, așa de sigură e. Nimic dezastruos nu mi s-ar putea întîmpla dacă Ioana ar fi aici. Totuși și aceasta s-a întîmplat, nu-i așa ?

Doctorul se așeză.

— Am telegrafiat la Gleneesh azi-dimineață. Ioana va fi aici mîine.

— Atunci, e multă lume care a știut înaintea mea ! zise lady Ingleby.

Doctorul nu-i răspunse. Ea se sculă și rămase nemișcată privind focul, cu frumoasa-i siluetă dreaptă ; stătea astfel cu spatele la doctor, care-i supraveghea toate mișcările.

Deodată, privi spre fotoliul lordului Ingleby.

— Cred că Tom *știa*, țipă ea strident. cerule ! Tom știa ! A refuzat să mănînce pentru că Michael murise, și eu spuneam că bietul animal are dispepsie. Michael,

o Michael ! soţia ta nu ştia că ai murit, dar cîinele tău ştia. O Michael, Michael ! micul Tom ştia !

Ridică braţele spre tabloul ce reprezenta bărbatul viguros cu cîinele minuscul. Apoi se clătină pe spate. Doctorul o susţinu cînd căzu.

4

ÎN MÎINI BUNE

Toată noaptea lady Ingleby continuă să privească în faţa ei, cu ochii aceia strălucitori care nu vedeau.

Persoana tăcută care sosi s-o îngrijească, fusese — înaintea nunţii — camerista de încredere a ladyei Ingleby. Ea a fost de folos doctorului, în toate cele necesare şi se arătă plină de afecţiune.

Cînd îi reveni ladyei Ingleby conştiinţa evenimentelor ea nu a fost însoţită de nici o efuziune naturală a durerii. Nimic decît o tăcere de piatră, o faţă întinsă şi ochi strălucitori fără privire. Margaret O'Mara, în genunchi, se ruga şi plîngea sărutînd mîinile strînse pe plapuma de mătase, dar lady Ingleby nu avu decît un zîmbet inexpresiv şi-i zise în şoaptă :

— Tăcere, draga mea Maggie, pînă la urmă vom fi la înălţime.

De mai multe ori în cursul nopţii, doctorul apăru şi se aşeză lîngă pat, fără un cuvînt, cu ochii atenţi, cu gesturile blînde. Myra îl vedea de-abia şi el se întreba din nou dacă ochii mari cenuşii se vor mai mări încă, în încadrarea dulce a frumosului cap. Îi făcu semn la un moment dat femeii ce veghea, să-l urmeze în coridor. Închizînd atunci uşa, se întoarse şi o privi. Fiinţa aceasta calmă, în rochia ei de lînă neagră, cu gulerul şi manşetele de pînză albă, îi era simpatică. Era într-însa un aer de înţelegere şi de stăpînire de sine care îi plăcea doctorului.

— Doamnă O'Mara, zise el, lady Ingleby trebuie să plîngă şi trebuie să doarmă.

— Nu plînge tocmai ușor, domnule, răspunse Margaret O'Mara am văzut-o făcînd o noapte întreagă de insomnie pentru o supărare mai mică decît aceasta.

— Ah, zise doctorul și privirea lui examină femeia care vorbea. Mă întreb ceea ce mai știi încă, gîndi el, dar nu-și exprimă întrebarea mintală. Deryck Brand întreabă rareori terțele persoane. Pacienții lui nu aveau de făcut neplăcuta descoperire că ceea ce cunoștea el despre starea lor de spirit se datora mahalagismelor.

Pînă la urmă, doctorul nu mai putu suporta ochii Myrei, cu privirea lor fixă și ca răspuns la o chemare mută a Margaretei, se hotărî să facă ceea ce nu voise pînă acum. Ridicînd mîneca largă a cămășii de mătase, cu o mînă sigură îl atinse o clipă rapid și îndemînatec. Pînă și ochii neliniștiți ai Margaretei nu izbutiră să vadă altceva și, mai tîrziu, Myra se întrebă cu nedumerire ce putuse cauza mica înțepătură de pe albeața brațului ei.

Nu trecu mult și adormi liniștită. Pentru doctor, contemplarea acestei frumuseți atît de perfecte, avea ceva tragic. Acum, cînd pleoapele acopereau ochii cenușii, expresia copilărească dispăruse. Era fața unei femei, aceea pe care o vedea, și a unei femei ce trăise și suferise.

În timp ce o examina, doctorul trecu în revistă povestea acestor zece ani de viață conjugală adăugînd la cele ce îi revelase ea însăși, faptele notorii și propriile lui bănuieli. Era trecutul însă! Prezentul, pentru cîteva ceasuri măcar, era uitarea providențială. Ce va aduce viitorul? Îndepărtase cu curaj tentația de a învăța de la un altul decît soțul ei, gloria vieții ei și forța dragostei, căci el nu izbutise să i le arate. Surzii pot oare să învețe pe ceilalți armonia, iar orbii să descopere frumusețea culorilor? Dar zilele ce trebuiau să vină nu dețineau oare vreo rezervă de fericire? Grădina închisă nu mai era încuiată pentru toți, de un proprietar pe care nu-i cunoștea parfumul. Bariera de-acum înainte nu va mai fi închisă decît cu zăvorul și cînd o mînă arzătoare se va rezema, ea se va deschide de la sine.

— O, medita doctorul, omul predestinat va trece oare pe drumul ei? Tinerețea învață tinerețea; există oare însă printre noi un bărbat așa de puternic, așa de sincer și atît de pur ca să învețe pe această femeie care are aproape treizeci de ani, lecțiile pe care ar fi trebuit să le învețe în zorii feciorelnici ai vieții ei? Desigur că

undeva pe pămînt se mișcă, lucrează și așteaptă, acela pentru a fi „unica femeie". Dea Domnul să sosească la ceasul potrivit!

. . . . . .

În aceeași clipă, în timp ce Myra dormea și doctorul veghea și încerca să pătrundă viitorul, în aceeași clipă, sub cerul Orientului, un bărbat puternic, plictisit de viață, uzat și dezamăgit, se lupta cu frigurile chinuitoare în aerul înăbușitor al unui cort soldățesc și striga plin de amărăciune: „O, doamne, lasă-mă să însoțesc totdeauna rugăminea oamenilor curajoși: „Afară doar, doamne, dacă există pe lume ceva de îndeplinit la care să fiu destinat".

Și doctorul spusese: „Trimite-l stăpîne pe drumul ei la ceasul potrivit".

Cele două rugăciuni ajunseră în același timp la tronul celui atotputernic.

. . . . . .

Ridicînd privirea, doctorul Brand văzu ochii așa de liniștiți ai Margaretei O'Mara, care îl priveau cu recunoștință.

— Mulțumesc, șopti ea.

El zîmbi.

— Nu trebuie făcut asta niciodată cu ușurință, doamnă O'Mara. Trebuie încercat totul mai înainte. Există însă excepție la regulile cele mai stricte și e o slăbiciune primejdioasă de a ezita, cînd te găsești în fața unui caz excepțional. Trimite să mă cheme cînd se va trezi și pînă atunci, întinde-te pe canapeaua asta și dormi căci ești epuizată.

Doctorul se întoarse, dar nu înainte de a fi surprins în treacăt expresia de îngrijorare mută care emana din ochii aceia pașnici. Ajuns la ușă, se opri o clipă, apoi se întoarse.

— Doamnă O'Mara, îi zise, punîndu-i o mînă pe umăr, ai o supărare personală.

Ea se dădu înapoi înfricoșată.

— O, sst...! șopti ea, nu mă întrebați, nu-mi luați curajul, sir; ajutați-mă să mă gîndesc numai la ea.

Apoi, mai calmă, zise:

— Dar bineînțeles nu mă voi gîndi decît la ea, atîta timp cît are nevoie de mine. Numai că, domnule, pentru că ești atît de bun, să-ți arăt — și scoase din corsaj

o telegramă boțită și i-o întinse doctorului. Telegrama mea a sosit în același timp cu a ei, zise ea cu simplitate.

Doctorul desfăcu comunicarea Ministerului de război.

„Regretăm că sîntem nevoiți să anunțăm că sergentul O'Mara a fost omorît în atacul de ieri de la Targai."

Era un soț bun, adăugă simplu, Margaret O'Mara și eram fericiți împreună.

Doctorul îi întinse mîna.

— Sînt mîndru de a te fi întîlnit doamnă O'Mara. Niciodată o femeie n-a arătat mai mult curaj ca d-ta.

Ea zîmbi printre lacrimi.

— Mulțumesc, domnule, zise ea tremurînd. Suport mai ușor propria mea durere cînd îi pot fi de folos ei.

— Dumnezeu să-ți dea putere, draga mea, mai a fost în stare să pronunțe Deryck Brand, și nu se rușină deloc că găsi cu atîta greutate mînerul ușii ca să iasă.

. . . . . .

Doctorul terminase cafeaua cu lapte și cerea lui Groatley un mers al trenurilor, cînd a fost anunțat că lady Ingleby se trezise.

Urcă imediat. Myra stătea în pat rezemată în perne. Obrajii îi erau umflați, ochii aspri și strălucitori. Îi întinse doctorului mîna.

— Cît de bun ați fost, zise ea vorbind repede și cu o voce nenaturală. V-am necăjit atîta ! Nu-mi mai amintesc aproape nimic din ce mi s-a întîmplat ieri, decît că Michael a fost ucis. Crezi că Michael a fost într-adevăr ucis ? Mi se vor da și amănunte sau nu ? Am doar dreptul să mi se dea amănunte. Nimic nu-mi poate schimba calitatea mea de soție a lui Michael. Du-te și mănîncă, Maggie. N-are nici un rost să stai aici și să-mi zîmbești și să-mi spui că n-ai nevoie de mîncare. Orice om are nevoie să mănînce la ora 9 dimineața. Și eu aș fi avut nevoie să mănînc dacă Michael n-ar fi fost omorît. Sir Deryck, spune-i să coboare să mănînce. Cred că a vegheat toată noaptea. E așa de reconfortant s-o ai lîngă tine, e atît de curajoasă, atît de afectuoasă !

— E foarte curajoasă într-adevăr, zise doctorul, și ai toată dreptatea să insiști ca să coboare să îmbuce ceva. Du-te o clipă, doamnă O'Mara, rămîn eu cu lady Ingleby.

Margaret se îndreptă supusă spre uşă, dar sir Deryck a fost înaintea ei. Şi celebrul specialist londonez deschise uşa tinerei văduve a sergentului, cu o expresie de respect pe care n-ar fi arătat-o nici unei regine. Apoi se întoarse spre lady Ingleby. Trenul lui sir Deryck pleca peste trei sferturi de oră şi ceea ce-şi propusese nu era încă îndeplinit. Lady Ingleby dormise, e drept, dar înainte de a o părăsi, trebuia neapărat să fi plîns.

— Unde e Tom ? întrebă vocea din pat cu nelinişte. Latră totdeauna dimineaţa şi nu l-am auzit încă.

— Era epuizat ieri seară, sărmanul căţeluş, zise doctorul ; abia se mai mişca. L-am dus eu pe patul de alături ; haina mai era încă acolo, încît l-am învelit în ea. Mi-a lins apoi mîna şi s-a culcat mulţumit.

— Vreau să-l văd, insistă lady Ingleby. Michael îl iubea. Am impresia că e tot ce-mi rămîne de la Michael.

— Mă duc să-l aduc, zise doctorul. Trecu în odaia alăturată, lăsînd uşa deschisă. Myra auzi cum se apropie de pat. Apoi, o clipă, liniştea a fost desăvîrşită.

— Ce s-a întîmplat, strigă ea în cele din urmă. Nu-i acolo ? De ce stai atît ?

Doctorul reveni atunci. În braţe purta ceva învelit în vechea haină de vînătoare.

— Dragă lady Ingleby, zise el, micul Tom a murit. Trebuie să fi murit în timp ce dormea. Stătea exact unde-l lăsasem, dar e rece şi ţeapăn. Inimă credincioasă, zise doctorul emoţionat, privind cu tandreţe spre povara din braţe.

— Cum ? strigă Myra cu braţele ridicate. Tom a murit pentru că Michael e mort şi eu... şi eu n-am vărsat o lacrimă ?

— Recăzu pe perne, de astă dată pradă unei crize de lacrimi.

Doctorul rămase o clipă, întrebîndu-se ce trebuia să facă. Hohotele Myrei deveneau din ce în ce mai violente, zguduind patul prin puterea convulsiilor. Începu apoi să scoată strigăte nearticulate, chemîndu-l ba pe Michael, ba pe Tom şi plîngînd din nou cu pasiune. Deodată doctorul auzi claxonul unui automobil în parc, urmat aproape îndată de sunetul clopoţelului de la uşa de intrare. O uşurare imensă apăru în faţa lui. Ieşi pînă la scară şi privi în hol. Buna doamnă Dalmain sosise ! Doctorul

zări o siluetă înaltă înfășurată într-un palton de voiaj, care traversa holul.

— Ioana, strigă el, Ioana dragă, o, știam că ai să vii ! Hai repede, sosești tocmai cînd e nevoie mai multă.

Ioana ridică ochii și văzu pe doctor în capul scării, ținînd în brațe ceva învelit într-o haină veche. Îi aruncă un zîmbet, apoi, fără să piardă timp cu vorbele, își scoase repede blana, pălăria și mănușile groase și le aruncă pe rînd intendentului uimit. Doctorul așteptă să urce scara ca să se poată duce să pună corpul lui Tom pe patul stăpînului decedat.

Cum reintră în camera ladyei Ingleby, o văzu pe Ioana Dalmain îngenunchiată lîngă pat și cu un gest de protejare afectuoasă, înconjurînd cu brațele pe femeia care plîngea.

— O, Ioana, spuse printre suspine lady Ingleby, ascunzîndu-și fața la pieptul acesta generos. Ioana, Michael a fost omorît ! Și micul Tom a murit, pentru că Michael e mort și eu n-am vărsat o lacrimă !

Doctorul trecu repede, închizînd ușa în urma lui. Știa că răspunsul ce-l va căpăta Myra va fi înțelept și plin de înțelegere. Își lăsa bolnava în mîini bune, căci Ioana era acolo și toate trebuiau deci să meargă bine.

5

CURA DE ODIHNĂ

Din clipa în care expresul o pornise încet din gara Padington, după ce aruncase o ultimă privire asupra feței devotate și îngrijorate a Margaretei O'Mara, lady Ingleby, simțise că-și începe într-adevăr convalescența și că lăsa în urmă, nu numai toate frămîntările de pînă acum ci chiar identitatea ei. Cu ochii închiși, ghemuită într-un colț al compartimentului rezervat, se cufunda într-o meditare plăcută. Cînd se odihnea, chipul frumos era trist ca acum, dar de o tristețe dulce, fără amărăciune. Obrazul umbrit de genele lungi, negre, era palid și subțiat, lipsit de culoarea și catifelarea sănătății. Totuși, din cînd în cînd, gura expresivă schița un zîmbet

ușor și o gropiță se adîncea brusc, dînd feței obosite un aer de tinerețe.

Cînd Londra cu periferiile sale dispărură și lumina clară de vară pătrunse prin geamuri, lady Ingleby se aplecă afară contemplînd priveliștea ce se desfășura. Drumuri de țară șerpuiau printre mărăciniș, pășuni mari comunale acoperite cu drobițe aurii, se învecinau cu păduri de brazi, cu covor de clopoței albaștri în umbră, movile de iarbă încununate cu păducel și caprifoi și, pe tot locul, verdeața minunată și blîndețea aerului unui început de vară în Anglia. O licărire fericită se oglindi în ochii cenușii ai ladyei Ingleby.

Melancolia toamnei, tristețea de moarte a iernii, șovăirile primăverii, toate acestea trecuseră. „Florile au răsărit pe întinderea pămîntului și clipa în care păsările cîntă a sosit", rostește triumfător iubitul din „Cîntarea cîntărilor", și florile speranței îmboboceau timid în inima întristată a Myrei, ca niște promisiuni vagi ale bucuriilor viitoare pe care viața i le mai rezerva poate. O mierlă într-un tufiș aruncă un tril vesel și Myra murmură încet *Cîntecul Mierlei* de Garth Dalmain :

Trezește-te, trezește-te,
Suflete întristat !
Trezește-te și cîntă !
Pe pămîntul Domnului, în mijlocul
florilor albastre,
Speranțe noi se vor deschide ca florile,
Nu mai e loc pentru disperare,
Cînd dragostea Lui e peste tot.

În fuga trenului, lady Ingleby simți că mantia grea a deznădejdei cădea la pămînt. Își revăzu trecutul, ca prizonierul care de pe pragul însorit al libertății aruncă o privire în urmă spre celula strîmtă și întunecată pe care a părăsit-o. Șapte luni trecuseră de la seara aceea friguroasă de noiembrie, în care vestea morții lordului Ingleby sosise la Shenstone. Evenimentele săptămînilor ce au urmat au fost vagi și ireale pentru Myra. Doar vreo două-trei se puteau desprinde mai clar. Își amintea de sprijinul doctorului Brand, de devotamentul Margaretei O'Mara, de consolarea de nedescris ce o găsise în înțelegerea așa de afectuoasă a Ioanei.

Apoi urmase sosirea neplăcută a mamei ei, însoțită curînd, după înțelegerea anterioară, de sosirea protectoare a Georginei, ducesa de Meldrum. Tragicul și comicul erau în așa fel puși față în față, că nu o dată tăcerea casei în doliu a fost întreruptă de *hoity-toity-urile* ducesei și de răspunsurile indignate ale doamnei Coller-Cray.

Urmară apoi amănuntele asupra morții lordului Ingleby și soția sa află că fusese victima unui accident și că nu-și pierduse viața sub focul inamicului, ci datorită neîndemînării nenorocite a unui camarad. Myra nu înțelesese niciodată prea bine detaliile : Un zid trebuia să fie minat cu ajutorul explozivului inventat de Ingleby și insistase ca să-l așeze el însuși. Atunci a avut loc nenorocita eroare în privința semnalului, declanșarea fatală făcîndu-se cinci minute mai devreme și aducînd după ea strălucirea, explozia formidabilă și moartea instantanee a omului curajos și priceput care făcuse deschizătura pe unde trebuiau să treacă soldații, alergînd din întuneric spre victorie.

Cînd detaliile suplimentare, ajunseseră la Ministerul de război, un personaj celebru veni în persoană să facă o vizită doamnei Ingleby ca să-i explice nevoia de a trece sub tăcere, cîteva din faptele acestea așa de regretabile. Întreaga întîmplare, fusese o experiență. Explozivul, noul mod de semnalare, toate fuseseră puse la punct de lordul Ingleby, și tinerii ofițeri ce-l înconjurau. Ofițerul a cărui eroare era cauza accidentului avea înaintea lui o carieră foarte frumoasă. Numele lui nu trebuia deci să se afle de mulțime. Ar fi nedrept ca un viitor promițător să fie distrus în urma unei întîmplări nenorocite. Cele cîteva persoane care cunoașteau numele lui se angajaseră imediat să păstreze tăcere absolută. Natural că, lady Ingleby va insista, îi va fi adus la cunoștință în mod confidențial, însă...

Myra nu ezită, ci se ridică dreaptă și hotărîtă. Sîngele i se urcă în obrajii palizi și ochii ei mari și patetici străluciră cu o lumină nouă.

— Iertați-mă, sir, că vă întrerup, zise ea, dar nu doresc să cunosc vreodată numele acela. Soțul meu ar fi fost primul care ar fi dorit să-mi fie ascuns ca să nu existe un om pe pămînt, a cărui mînă mie personal mi-ar fi dureros să știu că n-aș putea-o strînge cu prietenie. Mîna care m-a făcut văduvă a făcut-o fără intenție, să

rămînă deci în veci pentru mine instrumentul anonim al voinței divinității. N-am să caut niciodată să aflu căruia dintre camarazii lui Michael îi aparține.

Lady Ingleby era sinceră luînd hotărîrea aceasta și cînd, după cinci minute, celebrul personaj urcă iar în limuzină, acesta era ușurat ca de o povară grea și plin de admirație pentru frumoasa și înțeleapta văduvă a lordului Ingleby. Îi păruse că e totdeauna farmecul în persoană și acum, în ochii lui, farmecele ei se îmbinau cu foarte mult bun simț. Ce admirabilă femeie! Incomparabil! Sărmanul Ingleby! Și sărmanul... Ah, el nu trebuia numit nici în gînd măcar.

Lady Ingleby fusese de bună credință cînd luase hotărîrea aceasta, totuși din clipa aceea, două nume îi jucau mereu în fața ochilor și erau însoțite de o întrebare inevitabilă. Singurii doi ofițeri despre care vorbea Michael în scrisorile sale, care luaseră parte la toate experiențele lui și împărtășiseră cu dînsul preocupările și primejdiile, erau Ronald Ingram și Billy Cathcart, doi băieți drăguți, admiratori devotați amîndoi ai ladyei Ingleby, aproape cei mai buni prieteni ai ei, încercați, credincioși, demni de încredere. Obsesia întrebării fatale însă, o făcea să le evoce imaginea acum.

Să fie Ronald sau Billy? Care din doi? Billy sau Ronald, Ronald sau Billy? Myra declarase: „Nici nu voi încerca să ghicesc" și o declarase cinstit. De altfel nu încerca să ghicească. Ea ghicea, totuși, cu toate eforturile ei potrivnice, iar siguranța și nesiguranța presupunerilor ei, îi punea atît de tare la încercare nervii că deveniseră o tortură morală de zi și noapte.

Timpul trecu. O parte dintre ostași se întoarseră și printre ei erau Ronald Ingram și Billy Cathcart. Primul arăta îmbătrînit, slăbit și neliniștit, palid de tot sub bronzul soarelui și cu urme vizibile ale unei răni grave și a bolii ce-i urmase.

— Nici nu-ți închipui cît de interesant, îi declarase ducesa de Meldrum ladyei Ingleby, cînd îi povestise prima întîlnire cu Ronald. Dacă aș avea mai puțin cu vreo cincizeci de ani, m-aș mărita îndată cu bietul băiat, l-aș duce la Overdene și l-aș îngriji pînă l-aș vindeca. O, nu lua aerul acesta incredul, Myra; știi foarte bine că spun totdeauna ceea ce gîndesc.

Lady Ingleby se apără de învinuirea de incredulitate și sugeră în treacăt că afară de intențiile matrimoniale, planul era excelent și că nimic nu-i împiedica punerea în aplicare. Tînărul Ronald a fost de aceeași părere, după ce a fost instalat la Overdene, și-și petrecu aici cea mai fericită epocă a vieții sale, după cum o mărturisi mai tîrziu, îngrijit și răsfățat de binevoitoarea ducesă căreia avu grija să nu-i trezească niciodată bănuiala că verdinătatea parcului de la Shenstone era una din atracțiile principale ale Overdenului.

Billy se întoarse tot așa de tînăr și zăpăcit ca totdeauna. Și totuși, Myra avu intuiția că și el se schimbase și ea atribui acestei schimbări, cu totul alte cauze decît cele adevărate.

În chipul acesta se prezentau faptele. Cei doi tineri, cu tot sentimentul lor romantic pentru lady Ingleby, se supuseseră pînă acuma cu onoare și lealitate față de dreptul lordului Ingleby, cu toate că lealitatea aceasta le cerea mult efort. Ca urmare, atunci cînd, eliberați de tensiune, o revăzură pe lady Ingleby, ei deveniră conștienți de libertatea ce o căpătase ea și, în acelaș timp, de libertatea lor. Starea aceasta sufletească îi făcu timizi și jenați în fața ei, ceea ce păru ladyei Ingleby o confirmare a bănuielilor sale. Ea care n-avusese niciodată nevoie de cel mai mic efort de voință ca să-și amintească că-i aparține lui Michael ca să-i fie credincioasă, pînă în cel mai ascuns dintre gînduri, azi era inconștientă de libertatea ei. Cum nu avusese să lupte ca să rămînă credincioasă instinctelor firii sale cinstite și nevinovate, azi nu avea să dea drumul nici unei tensiuni.

Era foarte firesc în cazul acesta ca într-o zi, după ce Ronald Ingram stătuse o bucată de vreme lîngă dînsa privindu-și cizmele, cu fața încordată și tristă, la întîlnirea privirilor lor, Ronald să plece ochii văzînd prietenia liniștită care strălucea în ochii lady-ei Ingleby. „Sărmanul tînăr cu cariera strălucită! Ce-l așteaptă? Își zise ea". Desigur că el este, și Billy o știe. De asta e totdeauna neliniștit cînd Ronald e cu mine.

Puțin mai tîrziu își spunea însă: „Nu, Billy trebuie să fie. El e doar așa de impulsiv, așa de zăpăcit... Și Ronald știe și se simte și el vinovat. Săracul Billy! Era ca un fiu pentru Michael. Nu, să nu ne înșelăm asupra

emoției băiatului, cînd i-am atins mîna acum cîteva clipe! Doamne, ce bine ar fi să nu întindă el tartinele!

În atmosfera aceasta de nesiguranță și de neînțelegere, încă un element perturbator a fost introdus. Un văr primar al lordului Ingleby, care moștenise titlul, fără domenii însă, ajunse la concluzia că domeniile trebuiau să fie însoțite de titlu. Ca să-și atingă acest scop, încălca odihna ladyei Ingleby la tot prilejul și se puse să-i facă curte în mod oficial.

Atunci își dădu Myra seama de libertatea ei. Felul ei de a privi viața a fost schimbat dintr-o dată. Lucrurile căpătară înțelesuri noi. Ronnie și Billy încetară de a mai fi o mîngîiere. Nervozitatea lui Ronnie căpăta altă explicație și îmbinată cu bănuielile ei involuntare, o umplu pe lady Ingleby de spaimă. Ea se adînci într-un sentiment de singurătate, lipsit de orice apărare. Fiecare bărbat deveni pentru ea un pretendent posibil și deci de temut. Fiecare privire a femeilor avea o semnificație specială. O înspăimînta chiar să-și citească numele în jurnalele mondene.

Își dădu seama că starea ei era morbidă și că nu putea face nimic să scape. Într-o zi, părăsind brusc Shenstonul, veni la Londra să-l consulte pe sir Deryck Brand.

— O, prietene, imploră ea, ajută-mă! N-am putere să privesc viața în față.

Doctorul o ascultă cu răbdare, ușurîndu-i mărturisirile printr-o tăcere plină de simpatie. Apoi, calm, spuse:

— Lady dragă, diagnosticul nu-i greu de pus. Și nu există decît un singur remediu.

Făcu o pauză în care ochii rugători ai ladyei Ingleby cerură verdictul.

— O cură de odihnă, rosti doctorul pe un ton fără replică.

— O nu, nu pot suferi așa ceva, zise Myra. Vrei să mă închizi între patru pereți? Să mă îndop cu pudding cu orez și toate felurile de mîncare pe care nu le pot mistui? Să-mi trimiți o femeie urîcioasă ca să-mi facă masaj și să mă lovească cu pumnii, povestindu-mi tot timpul istorioare sinistre? Să mă lipsesc de prieteni, de scrisori, de cărți, de vești, ca să mă întorc în societate, după șase săptămîni, cu niște dimensiuni îngrozitoare și cu creierul golit? Doctore dragă, gîndește-te! Să mă fac

grasă și idioată ? O dă-mi mai bine ceva într-o sticlă, de scuturat și de luat de trei ori pe zi, și-mi ajunge.

Doctorul zîmbi. Răbdarea lui era renumită.

— Descrierea d-tale așa de vie, dragă lady, se aplică unei anumite cure de odihnă pe care eu o recomand extrem de rar, dacă nu deloc. În cazul d-tale ar fi chiar vătămătoare, nu numai inutilă. N-o să profităm deloc dacă te vei închide tocmai cu persoana care îți face mai mult rău și de care trebuie să ne aranjăm în așa fel ca să te descotorosești numaidecît.

— Cine ? întrebă Myra cu ochii măriți.

— O persoană fermecătoare în general pentru toată lumea, dar vătămătoare pentru d-ta în clipa de față.

— Dar cine ? întrebă Myra din nou. Pe cine crezi ?

— O cred pe lady Ingleby, răspunse doctorul cu gravitate ! Cînd vei pleca pentru cura de odihnă, lady Ingleby cu neliniștile ei, cu întrebările mintale, cu îndoielile și temerile ei, trebuie să fie lăsată acasă. Te voi trimite într-un sătuc singuratec pe țărmul Cornualiei, unde nu cunoști pe nimeni și nimeni n-are să te cunoască. Trebuie să pleci, incognito, sub numele de d-na sau d-ra „cu un nume oarecare". Cura dumitale de odihnă va consta, în primul rînd, de a fi eliberată o bucată de vreme de preocupările ladyei Ingleby. Îți vei anunța prietenii buni că te odihnești o bucată de vreme și că trebuie să se abțină de la orice corespondență cu dumneata pînă la noi ordine. Vei fi autorizată să trimiți o scrisoare pe săptămînă unei singure persoane, al cărui nume trebuie să-l aprob eu. Vei mînca mîncăruri hrănitoare, te vei plimba toată ziua, te vei scula și te vei culca devreme și vei trăi o viață simplă și sănătoasă, în prezent, fugind de orice amintire și de orice anticipare a unui viitor nedeslușit. Nimeni nu trebuie să știe unde te afli, afară de mine și de persoana căreia vei putea să-i scrii. Dar o să facem în așa fel ca persoana aceea, credincioasă, doamna O'Mara chiar, să poată veni imediat la d-ta în cazul cînd te-ai simți copleșită deodată de prea multă singurătate. Siguranța că poți avea remediul la dispoziție oricînd, va împiedica probabil ca nevoia de protecție să se facă simțită. Vei putea comunica zilnic cu mine prin scrisori sau telegrame, dar nimeni nu trebuie să știe unde te ascunzi. Nu doresc deloc să fii însoțită de neliniștile și emoțiile numeroșilor prieteni. Mîine îți voi da numele localității ce ți-o recomand și

acela al unui hotel confortabil unde să-ți poți reține un apartament. Trebuie să fie neapărat un loc unde n-ai fost niciodată și despre care nici n-ai auzit vorbindu-se. Sîntem acum la sfîrșitul lui mai. Ai face bine să pleci pe data de 1 iunie. Dacă vrei să-ți vezi prietenii acasă la d-ta vara asta, invită-i pentru 1 iulie. Lady Ingleby va fi acasă de data aceasta, perfect stăpînă pe sine și în stare de a-și menține reputația de gazdă, cea mai fermecătoare și cea mai primitoare din lume. Starea aceasta bolnăvicioasă pe care n-ai avut-o niciodată pînă acuma și care te-a enervat serios, cere măsuri urgente și decisive... Da, Ioana Dalmain va putea fi corespondenta d-tale ; nici nu puteai alege mai bine.

Acesta a fost verdictul și ordonanța doctorului și, cum pacienții lui i se supuneau totdeauna, Myra, pe data de 1 iunie, era în expresul *Great Western*, în drum spre sătucul de pescari Tregarth, unde-și reținuse cameră, la hotelul „Capul Maurului".

6

LA HOTELUL „CAPUL MAURULUI"

Soarele dispărea la asfințit într-un nimb de purpură și aur, luminînd faleza și satul. Myra urca încet aleea prunduită care ducea la intrarea rustică a hanului „Capul Maurului". Privea în jur cu o senzație de mulțumire și de odihnă. Venise pe jos de la mica gară de provincie, lăsîndu-și bagajele s-o urmeze într-un cărucior și felul acesta de locomoție, adăugat de faptul că nu era însoțită nici de cameristă, nici de valet, că își ducea ea singură umbrela și geanta, constituia deja o noutate distractivă.

La intrarea în han a fost primită de către proprietară, o femeie impunătoare, îmbrăcată în saten și cu un colier dublu de mărgele mari de jad la gît. Persoana aceasta impunătoare o pofti respectuos să intre, exprimînd speranța că avusese o călătorie plăcută. Lovi apoi de două ori cu multă putere un clopot mare, ca să cheme servitoarea care trebuia s-o conducă pe noua venită în apar-

tamentul ei. Cum femeia întîrzia, a fost rugată între timp să-și înscrie numele în registrul călătorilor. Un registru mare era deschis pe masă ; ultima pagină era deabia începută și nu avea decît patru nume, primele trei înscrise la data de 8 Mai, cu o scriere strînsă și ceremonioasă. Se putea citi :

D-ra Amelia Murgatroyd
D-ra Eliza Murgatroyd
D-ra Susannah Murgatroyd } *Vederea peluzei Putney.*

Dedesubt, o săptămînă mai tîrziu, o scriere fină, energică și limpede, scrisese : „Jim Airth... Londra".

Condeiul era pregătit și cerneala descoperită. Lady Ingleby, scrise cu caractere largi : „Doamna O'Mara... Căsuța Shenstone".

Femeia de serviciu apăru în clipa aceasta, luă pardesiul și geanta tinerei doamne și urcă scara înaintea ei ca să-i arate drumul. Cînd ajunse la etaj, lady Ingleby se opri și privi în jos spre hol. Ușa fumoarului se deschisese și un bărbat înalt ieșise. Încerca să-și aprindă pipa ce o scosese din buzunarul hainei largi. Chipul necunoscut îi aminti ladyei Ingleby pe Ronnie, căci era tot așa de bronzat și tras la față, numai că fața ce o vedea era a unui om mai în vîrstă și exprima foarte puternic, forță și energie ; mustața brună, oricît de stufoasă era, nu putea ascunde maxilarele voluntare.

Văzînd un nume nou în registru, omul se opri și sprijinindu-se cu o mînă viguroasă pe masa cu placa de marmură, se aplecă să citească.

Myra, privindu-l, rămase nemișcată o clipă și văzu doar umerii largi și picioarele lungi înfășurate în moletiere de piele. Călătorul păru că studiază pagina, mai mult decît trebuia ca să citească un singur nume. În cele din urmă, fără să se uite în jur, luă o caschetă ce atîrna pe un cuier foarte înalt, din coarne de cerb, o puse pe cap, făcu o piruetă și ieși șuierînd ca mierlele.

„Jim Airth" își zise Myra, continuînd încet urcușul. „Jim Airth, Londra". Ce indicație ! Ar fi putut așa de bine să scrie „undeva pe întinsul pămîntului". Jumătate gentleman și jumătate cow-boy probabil ; pînă la urmă va mărturisi că e vreun voiajor comercial.

Cînd ajunse însă în fața camerei în care servitoarea cu obrajii îmbujorați ținea ușa deschisă, o cameră frumoasă de dormit și bine aerisită, adăugă *in petto* cu un zîmbet enigmatic : „Păcat totuși că nu mi-am dat osteneala să scriu mai frumos".

7

CORESPONDENȚA D-NEI O'MARA

Scrisoarea ladyei Ingleby către stimata doamnă GARTH DALMAIN

Hanul Capului Maurului
Tregarth, Cornualia

Draga mea Ioana,

Cred că-ți pot scrie prima mea scrisoare, căci e o săptămînă de cînd sînt aici. O întrebare întîi : ce simți cînd ești persoană aleasă ca să îngrijești de un suflet bolnav ?

Trebuia să vezi cu cîtă grabă s-a agățat sir Deryck de numele tău, de îndată ce exprimasem timid dorința de a te alege corespondentă. Deabia rostisem numele tău că el și declară lucrurile perfect aranjate. Am impresia că a pronunțat chiar adjectivul „igienic".

Sper că n-are să te supere așa ceva, draga mea Ioana. În ce mă privește pe mine, eu n-am jucat niciodată rolul de ființă care ajută pe ceilalți, așa cum izbutești tu perfect. Și pentru tine nu e un rol, draga mea Ioana, e o trăsătură esențială a caracterului tău. Intri undeva, găsești o jurubiță de mătase încîlcită, apuci firele cu mîinile tale îndemînatice și energice descîlcești jurubița și mătasea iar e bună de lucru.

Grație ordonanței dragului nostru doctor, în clipa de față nu mai este în mine nici o jurubiță. Sir Deryck a fost genial eliberîndu-mă de mine însumi. Din prima zi, am simțit un sentiment de eliberare ce nu se poate

exprima. Îmi face plăcere să aud spunîndu-mi-se „doamnă", mă bucur grozav că nu am cameristă, cu toate că pieptănatul îmi ia o veşnicie, şi am ajuns să mă gîndesc foarte serios să port o coadă pe spate. Cînd îmi amintesc starea bietei fiinţe mondene pe care am lăsat-o în urma mea, îmi vine să cumpăr o căldare şi o lopată şi să mă duc în vreun colţ singuratic al plajei să fac case de nisip. N-am pe nimeni aici cu care să mă bucur de plăcerile acestea, căci sînt absolut sigură de domnişoarele Murgatroyd (am să-ţi vorbesc imediat de ele) n-au clădit niciodată case de nisip, nici chiar în copilărie, adică acum vreo sută de ani.

Cred că au făcut parte întotdeauna din categoria de fetiţe care poartă rochiţe de poplin şi pălării de paie, legate cu panglici sub bărbiile cuminţi, care nu se îndepărtează niciodată de guvernanta lor şi care sînt foarte mirate cînd văd alţi copii alergînd sau strigînd. În clipa asta chiar, am un chef grozav să alerg şi să strig şi domnişoarele Murgatroyd sînt gata-gata să se scandalizeze. O, cît de liber te simţi să nu fii cunoscut şi să n-ai nimic de făcut ! Tot ce văd şi aud mă înveseleşte. Ciocîrlia ce se ridică în aer căutîndu-şi drumul spre albastrul cerului, valurile mari ale Atlanticului ce se izbesc cu zgomot de plajă, pescarii în uşa cabanelor lor pitoreşti, totul trăieşte parcă cu exuberanţă. Şi eu am fost atîta vreme departe de acestea !

Cunoşti ţărmul acesta, cu falezele lui minunate, cu micile golfuri adăpostite din poale şi cu oceanul verde care se frămîntă fără încetare ? E frumos, frumos, sublim !

Hotelul unde stau e admirabil : E foarte primitiv şi totuşi confortabil. Găseşti cafea excelentă, peşte prăjit minunat, adevărat *toast de nursery*, brînză de fermă şi pîine de casă. Dacă adaugi la astea toate suplimente de marmeladă şi dulceaţa de mure, toate celelalte lucruri încetează de a mai fi o necesitate. Călătorii în trecere se opresc cu automobilele pentru masă sau cel mult o noapte şi pensionari stabili nu sînt decît patru. Aceştia sînt pentru mine un izvor nesecat de amuzament. Cele trei domnişoare Murgatroyd, o Ioana, sînt antediluviene ; trei surori bătrîne, — respectiv Amelia, Eliza şi Susannah. Vila lor de la Puney, se cheamă „Vederea peluzei", nume bine apropiat căci alt orizont

decît propria lor peluză nu se vede de acolo ! Nu călătoresc niciodată pentru că nu pot suferi străini. De aceea nu merg niciodată dincolo de insula Wight. De curînd, un grup de americani, niște oameni într-adevăr fermecători, au debarcat aici, toți plini de veselie și antren. Dar vai ! „Bunii noștri veri" au fost considerați drept străini de domnișoarele Murgatroyd, care se înconjurară de o rezervă glacială, trecîndu-le mustarul sub nas, fără un zîmbet ! M-am simțit obligată după prînz să cer scuze pentru atitudinea compatrioatelor mele, dar americanii, foarte bine dispuși, îmi spuseră că veniseră tocmai ca să vadă vechile relicve engleze gen Murgatroyd și mă întrebară dacă nu găseam că au aerul de a ieși din vreun roman de Dickens. M-am simțit cam rușinată căci m-așteptam să spună „din arca lui Noe" și n-am îndrăznit să le mărturisesc că nu cunosc nimic din Dickens ! Vai, de cîte ori se întîmplă ca, stînd de vorbă cu americani, să ne dăm seama cît de ignoranți sîntem în propria noastră literatură, care face parte nedespărțită de viața lor zilnică, spre deosebire de noi.

Vreau însă să te informez mai amplu asupra domnișoarelor Murgatroyd : Amelia, Eliza și Susannah. Cînd nu se ceartă între ele, ceea ce nu se întîmplă tocmai des, se transformă în Milly, Lizzi și Susi ; cea mai mică deviere însă de la buna înțelegere se relevează imediat prin intrebuințarea numelui de botez integral. Sărmana Susannah, care e cea mai tînără și are o fire mai vioaie, e foarte rar „Susi". Domnișoara Murgatroyd — Amelia — e severă și inflexibilă. Poartă o broșă dintr-o camee mărimea unei lingure de supă și dictează regulile de observat în termeni eleganți și precișii. Domnișoara Eliza, cea de a doua, e blîndă și inofensivă. Atitudinea ei față de domnișoara Amelia este de scuză perpetuă. O numește pe Susi „dragostea mea", afară de cazurile cînd, din cauza purtării ei, Susi a fost pedepsită. Atunci îi spune „draga mea Susannah" și suspină. Am impresia că domnișoara Eliza suferă din cauza unei firi expansive care n-a putut să se descurce niciodată. Susi e cea mai vioaie, și ar flirtra chiar, dacă ar avea curajul și dacă ar exista pe pămînt un bărbat așa de îndrăzneț să flirtreze sub ochii domnișoarei Amelia. Susi

are deabia 55 ani și surorile ei mai mari o socotesc copilă și sînt oricînd greu s-o mustre. Susi are fața albăroz, obrajii grăsulii, mîini cu gropițe, și Susi înclină spre vanitate. Jim Airth a ținut odată ușa „cofee-room-ului" deschisă ca s-o lase să treacă și de atunci Susi se agită. Sărmana Susi! Domnișoara Murgatroyd și-a schimbat locul la prînz — stau la o măsuță mică în mijlocul restaurantului — încît Susi stă cu spatele la Jim Airth care ocupă singur o masă rotundă lîngă fereastră.

Trebuie să-ți vorbesc acum de Jim Airth și de o coincidență curioasă în ceea ce-l privește. În tot cazul nu spune doctorului te rog, ca să nu-mi schimbe domiciliul. Trebuie să-ți mărturisesc de la început că Jim Airth mă interesează foarte mult. Notează că e generos din partea mea s-o mărturisesc și naiv în același timp căci eu, din contră, nu-l interesez deloc pe Jim Airth care se obosește foarte rar să-mi arunce o privire. E un sălbatic și un urs; dar un urs așa de frumos și un sălbatic atît de interesant! N-am văzut niciodată un om așa de înalt, slab, cu oasele late și care să aibă totuși grația zveltă a Pieilor Roșii. A fost cu armata din Orient de anul trecut și a suferit de friguri îngrozitoare și de insolație. În cursul bolii a fost ras pe cap în așa fel că azi părul negru îi stă țeapăn ca o perie. Fruntea e severă și ochii înfundați în orbite au culoarea albastră, un albastru care te face să te gîndești la piscurile alpine; cîteodată strălucesc și scapără, alteori par aproape negri. Mustața e neagră și gura și bărbia sînt aproape înspăimîntătoare de forță și energie. Și totuși fumează dintr-o pipă veche, șuieră ca mierlele și găsește probabil extrem de amuzant că atunci cînd broșa-camee' privește în altă parte, să se joace cu cochetăria lui Susi. I-am văzut ochii sclipind de veselie cînd domnișoara Susannah a lăsat înadins să-i cadă batista. A întins atunci un braț interminabil și i-a oferit-o după care Susi, roșie din cap pînă în picioare, și-a urmat surorile ei, cuprinsă de o emoție delicioasă. Domnișoara Eliza s-a întors și a spus: „O, draga mea Susana, a Susannah!" Cînd se întîmplă incidente de acestea, încerc de fiecare dată să prind privirea lui Jim Airth; el însă contemplă invariabil peretele deasupra capului meu și cred că ar călca fără să bage de seamă pe batista mea dacă aș

lăsa-o să cadă! Domnișoara Murgatroyd m-a încredințat că e dușmanul frumuseții feminine, la care domnișoara Susannah, aruncînd o privire piezișă spre oglinda cu rama aurită de deasupra căminului, a șoptit cu un glas plîngător: „O, nu spune asta Amelia!" Amelia însă o spune și menține cele ce a spus.

Cînd l-am văzut prima oară pe Jim Airth, mi-a părut un amestec de cow-boy și de „guardsman" și impresia aceasta persistă. Dar ce crezi că e în realitate? Un scriitor! Și, lucru mai ciudat încă, scrie acum o carte importantă despre *Războiul modern și metodele sale* etc., în care studiază și dezvoltă din experiențele lui Michael! A făcut toată campania pe front și a luat parte la atacul de la Targai. Trebuie să-l fi cunoscut bine pe Michael.

Posed toate aceste informații de la domnișoara Murgatroyd. Stau cîteodată după cină, în salon, cu doamnele acestea și ele tricotează fără oprire! La ora zece fără cinci, domnișoara Murgatroyd spune: „E timpul, draga mea Eliza, e timpul, Susannah", ceea ce e semnalul pentru a strînge lucrul și a pune lîna în pungile de saten negru. Cînd bate zece, domnișoarele Murgatroyd se scoală, mergînd în rînd și se duc să se culce... Ah, nu, le cer scuze, nu se duc niciodată să se culce, ci se retrag spre a se odihni. Jim Airth și preocupările lui, formează subiectul preferat al discuțiilor lor. Ele îi spun mister Airth, ceea ce sună foarte nostim. Nu e deloc în felul oamenilor cărora li se spune mister. Pentru mine, de cînd i-am citit numele pe lista călătorilor, este de totdeauna „Jim Airth".

A trebuit să-mi scriu numele îndată după al lui și, bineînțeles am scris „doamna O'Mara". Cum e de rigoare ca să indici adresa, am adăugat: „Căsuța Shenstone". Cînd am terminat de scris, Jim Airth a intrat în hol și s-a pus să studieze lista călătorilor. Eu îl observam de sus, de pe scară. Am crezut întîi că l-a uimit scrierea mea oribilă, acum cred că indicația Shenstone i-a atras atenția. Fără îndoială că cunoaște numele proprietății lui Michael.

Ai crede că aseară domnișoara Murgatroyd a vorbit despre moartea lui Michael? Ea a explicat că el a fost primul care a trecut prin spărtura zidului și că a căzut

cu fața la inamic. A adăugat de asemenea, că o cunoscuse pe vremuri intim pe „biata lady Ingleby". Cum acest amănunt era interesant și cerea o anchetă suplimentară, am putut afla că ea era vara unei persoane îngrozitoare, care venea în fiecare an să ceară ajutor mamei pentru o societate care avea drept scop să-i învețe cu economia, pe indigenii insulelor Pacifice ! La una din aceste ocazii, domnișoara Murgatroyd, care își însoțea ruda, mă văzu ; de aici intimitatea ei imaginară cu biata lady Ingleby.

E comic, nu-i așa, să vezi cît de mult țin ființe cumsecade de felul ei, să poată spune că ne cunosc și totuși cît de puțin au învățat de la noi. Știu că, în ce mă privește, aș prefera tovărășia unui cow-boy cosmopolit, ca Jim Airth, aceleia a mai bine de o jumătate din personajele cu titluri de noblețe care figurează printre invitații mei.

Dar serios, Ioana, cred că ar trebui să mă reținde a pomeni așa de des de Jim Airth, ca să nu crezi că am și copiat mentalitatea lui Susi. N-o pot avea, draga mea. Față de mine n-a avut nici un gest cavaleresc și nu prea îți face impresia că-și dă seama că exist și eu ; de abia îmi răspunde la bună-ziua, cu toate că masa mea solitară stă drept în fața mesei sale, la fereastra cea mare a restaurantului.

În faza nouă a existenței mele însă, totul prezintă un interes puternic și individualitatea acelor cîteva persoane ce mă înconjoară, capătă o importanță exagerată. În plus, îmi închipui că fascinația aceea specială pe care o exercită Jim Airth asupra mea provine mai ales din faptul că sînt sigură că nu-i displac. Dacă s-a gîndit vreo clipă la mine, cu siguranță că n-a făcut-o cu simpatie, și asta este în fond o experiență cu totul nouă pentru mine, care am fost răsfățată o viață întreagă și copleșită de o admirație prea puțin meritată. O, Ioană, cînd mă plimb pe falezele acestea superbe și aud valurile Atlanticului sfîșiindu-se puternic de țărm, cînd urmăresc cu ochii pescărușii, care se rotesc în cercuri mari cu aripile lor albe, îmi dau seama de forța și frumusețea naturii, de creșterea și progresul ce întovărășesc tot ce e omenesc și simt că n-am trăit încă pînă acum ! Nimic nu-mi apăruse puternic pînă acum nici în jurul

meu, nici lîngă mine. Dacă aș fi fost vreodată stăpînită și silită să fac ceea ce voia altcineva, aș fi simțit poate că dragostea e o realitate și că viața merită să fie trăită. Dar am trecut alene de-alungul anilor, făcînd totdeauna ceea ce pofteam, comițînd erori fără ca nimeni să se osteneaască să mă corecteze și împotmolindu-mă în eforturi, fără ca nimeni să fie dezamăgit de eșecurile mele.

Văd limpede azi că există o cheie a vieții, o cheie a dragostei și că ea nu mi s-a pus niciodată în mîini. Care e, nu știu, dar dacă aflu vreodată taina, va fi desigur de la un bărbat ca Jim Airth. N-am vorbit niciodată cu dînsul și sînt totuși așa de conștientă de forța și virilitatea lui că el reprezintă pentru mine, în principiu, tot ce e mai puternic în om și tot ce e mai vital în existență.

O mare parte din binele pe care mi-l aduce ședereа mea aici se datorează lui, fără ca el să-și dea seama. Cînd se întoarce la hotel suierînd ca o mierlă, cînd își agață cascheta de un corn de cerb fixat așa de sus că nici un alt om n-ar ajunge, cînd citește fără întrerupere în timpul mesei o carte neclintită din fața lui, cînd, după ce toată lumea a adormit în casă își aruncă ghetele grele la ușă, eu zîmbesc în întuneric, gîndindu-mă că zgomotul a supărat-o pe miss Murgatroyd, a uimit-o pe Eliza și a făcut să bată mai puternic inima sensibilă a domnișoarei Susannah. Incidentele acestea zilnice îmi dau o înțelegere mai clară a trecutului, puteri noi pentru viitor și-mi sugerează un fel nou de a vedea viața. E foarte posibil ca Jim Airth să nu fie un sfînt, dar ceea ce este sigur e că el este un bărbat.

Dragă Ioana, mi-ar veni greu să îndrăznesc să-ți trimit epistola aceasta, dacă n-ar fi șirul de adjective reconfortante care se leagă spontan de numele tău. Știu că n-ai să înterpretezi rău cele ce-ți scriu și că ai să mă înțelegi. Pe doctor însă informează-l doar că mă simt bine, că moralul meu e excelent și că sînt mai fericită decît am fost vreodată în viață.

Spune-i lui Garth, că-mi place mult ultima lui romanță. Adesea cînd mă plimb în soare și prin briza mării, cînt încet pentru mine :

„Pe pămîntul Domnului, în mijlocul florilor albastre
Speranțe noi se vor deschide, ca florile".

Sper că nu cînt fals, cu toate că știu că n-am deloc ureche. Ce mai face micul Geoffroy ? Mai are ochii aceia frumoși pe care îi ținem minte cu toții ? O, Ioana, cît de deosebită ar fi fost viața mea dacă aș fi avut un copil ! În fine !

„Nu mai e loc pentru disperare
Cînd dragostea Lui e peste tot."

Spune-i lui Garth cît de dragă îmi e muzica lui, numai că eu aș dori acompaniamente mai ușoare pentru că ultimul e deasupra puterilor mele.

Sînt a ta, Ioană iubită, cu recunoștință și afecțiune,

Myra Ingleby

Scrisoarea stimatei doamne Dalmain către
LADY INGLEBY

Castelul Gleneesh

Draga mea Myra,

Nu, nu mă supăr deloc că sînt pentru tine un factor igienic, din moment ce-ți pot fi de folos în clipa de față.

Sînt foarte fericită că posed un buletin așa de satisfăcător asupra sănătății tale. Asta dovedește că Deryck a diagnosticat exact și a prescris o ordonanță perfectă. Te rog fă ceea ce îți indică el, pînă la cele mai mici detalii.

M-a interesat mult ceea ce-mi povestești despre tovarășii tăi de nenorocire. Înțeleg foarte bine ce ai vrut să spui prin scrisoare și nu te bănuiesc nicidecum de sentimentalitate frivolă gen „Susi". Jim Airth este pentru mine o abstracție ; e virilitatea bărbătească cu toată puterea și siguranța de sine, așa încît e firesc să prezinte atracție pentru tine, după singurătatea sentimentului de părăsire pe care l-ai simțit în ultimele luni. Numai nu uita că de îndată ce e vorba de bărbați și femei în carne și oase, „abstractul" poate deveni brusc, extrem de concret și fericirea ta viitoare să fie serios distrusă înainte de a-ți da măcar seama. Mărturisesc că nu înțeleg de ce persoana de care vorbești te-ar evita. Felul în care mi-l zugrăvești îmi evocă un om politicos

și amabil cu femeile în general și în stare de a fi credincios cu pasiune, unei singure femei în special. Poate că tu, Myra dragă, cu adorabila-ți frumusețe, îi amintești vreo pagină întoarsă a trecutului său, pe care se teme s-o privească iar în față. Domnișoara Susannah, îi amintește probabil vreo mătușă, fată bătrînă, așa că n-are nici o greutate să-i răspundă avansurilor ei. Ceea ce-mi povestești despre călătorii americani îmi amintește despre o călătorie de pe vasul *Baltic*, în drum spre New-York, cu o femeie fermecătoare din „Connecticut", care stătea totdeauna la masă alături de mine. Călătorise fără oprire cinci luni prin Europa și terminase călătoria cu Londra — era prima oară cînd venea în capitala noastră — și era așa de obosită că avea siguranța, de la început, că vizitarea orașului nu-i va mai putea procura plăcere. I se întîmpla însă să descopere curînd atîta interes și plăcere că toată oboseala a fost uitată. Fiecare stradă, îmi zise ea, ne e foarte cunoscută ; n-am văzut-o niciodată și totuși ne e mai cunoscută decît străzile orașului nostru natal. E Londra lui Dickens și Thackeray. O cunoaștem cu toții și regăsim doar străzile, cînd sîntem acolo. E ca un „home" al nostru. *Ne-am obișnuit cu el o viață întreagă.* M-a bucurat mult omagiul acesta adus literaturii noastre. Mă întreb, însă, dragă Myra, cîte străzi de la răsăritul lui Temple Bar îți sînt cunoscute ? Garth a insistat ca să-ți trimit îndată o colecție a volumelor sale preferate din opera lui Dickens, așa că așteaptă-te de la o clipă la alta să primești un pachet mare. Ai putea să le citești cu glas tare domnișoarelor Murgatroyd, în timp ce ele tricotează sau înfășoară lîna.

Lui Garth i-a făcut mare plăcere călătoria noastră în America ! Știi de ce am plecat ? De cînd a pierdut vederea, sunetul a căpătat o importanță enormă pentru Garth. Dorește ca un copil, să audă tot ce se poate auzi pe lume. Posibilitatea de a auzi un sunet nou și necunoscut îl umple de o emoție, de o așteptare entuziastă, și atunci alergăm să-l auzim. Ține grozav să-l auzim. Ținea grozav să audă zgomotul formidabil al Niagarei, astfel că am pornit-o pe calea *White Star Line*. Bucuria lui a fost extraordinară cînd a putut sta în sfîrșit, lîngă cascada, în formă de potcoavă de pe țărmul canadian, cu mîna pe balustrada ce se află în locul în care spuma

stropește mai tare și în care torentul imens te înconjoară. În timp ce eram acolo, o păsărică de pe o ramură deasupra noastră a început să cînte. Garth și-a strîns toate impresiile acestea într-o simfonie.

Cît de adevărat e ceea ce spui despre jovialitatea americanilor ! Mă gîndeam chiar la asta, în timpul călătoriei de întoarcere. Am impresia că, în general, ei sînt mai puțin preocupați de propria lor persoană decît noi ! Spiritul lor e oricînd gata să întîmpine cunoștințe noi și ei n-au stupidul nostru „how do you do" care nu așteaptă de altfel nici un răspuns și nu poate duce decît la reflecții banale asupra temperaturii. Americanul te întîmpină cu „Sînt fericit de a te întîlni, doamnă Dalmain", sau „Sînt încîntată de a te cunoaște lady Ingleby" și astea sînt uși deschise spre prietenie. Spiritul american e totdeauna dispus să primească pe străini cu interes și cu compasiune, plin de simpatie totdeauna. În țara asta cu simpatiile așa de vii, ne facem mai mulți prieteni într-o jumătate de oră, decît într-un an de zile în rigidele funcții sociale de la noi . Ai să obiectezi poate că părerile mele sînt influențate. Da, recunosc că s-au purtat admirabil cu noi și nu uita că, atunci cînd nu mai poți distinge privirile prietenești, ceea ce importă mai mult sînt cuvintele rostite atunci cînd trebuie.

Da, ochii lui Geoff sînt limpezi și strălucitori și au culoarea brun-aurie. Seamănă în multe privințe cu tatăl lui. Garth îți trimite salutări și-ți promite un acompaniament special pentru *Cîntecul Mierlei* pe care să-l poți cînta cu un singur deget.

Îmi pare așa de ciudat să adresez plicul acesta doamnei O'Mara. Asta îmi amintește de timpul cînd părăsisem propria mea personalitate și purtam numele altei femei. Îți doresc ca încercarea prin care treci să aibă un sfîrșit tot așa de fericit ca a mea.

Ah, draga mea Myra, există un „mai bine" pentru orice fel de existență. Cîteodată nu ajungem acolo decît pe un drum anevoios și acei care se înfricoșează de greutăți, care se tem de obstacole, nu ajung niciodată.

După cîte îmi spui, „mai binele" n-a apărut încă în calea ta. Continuă să-l aștepți și nu te mulțumi cu compromisuri.

Nici vorbă că nu trebuie să-l lăsăm pe Deryck să bănuiască că Jim Airth — ce nume simpatic — a fost la Targai. Te-ar sili să schimbi domiciliul imediat.

Trimite raportul săptămîna viitoare și ține-te sub ocrotirea broșei-camee dacă e necesar.

A ta oricînd,

Ioana Dalmain.

8

GOLFUL POTCOAVEI

Lady Ingleby, în boschetul de iederă, își turna ceai cînd portarul, tîrînd puțin piciorul după sine, ajunse la gardul grădinii hanului „Capul Maurului", cu o scrisoare pentru doamna O'Mara. Lady Ingleby, șovăi o clipă, înainte de a deschide un plic cu alt nume decît al ei. Apoi, zîmbind de propria ei ezitare, îl rupse cu graba unei persoane obișnuită să primească o duzină de scrisori pe zi și care de o săptămînă n-a mai primit nici una.

Citi fără întrerupere scrisoarea doamnei Dalmain. Un pasaj o făcu să rîdă și roșeața îi îmbujoră obrajii.

Puse apoi jos scrisoarea și luă puțină miere — miere frumoasă de culoarea chihlimbarului.

Reluă apoi scrisoarea și o reciti atent, cîntărind fiecare cuvînt. Drăguța de Ioana, își zise ea, cît de bine ticluite sînt frazele ei. „Abstractul" devine o primejdie concretă. Prietenia ei de atîta vreme cu Brand, i-a dat darul unei frazeologii scurte și semnificative... La urma urmei va însemna oare ceva vorbele acestea ale Ioanei ? Mă cam îndoiesc că un „abstract", așa de perfect indiferent față de prezența mea, să poată deveni vreodată primejdios.

Lady Ingleby rîse, puse scrisoarea în plic și termină ceaiul sorbind ultimele înghițituri. Compară în gînd *tea*-ul acesta rustic cu acela la care era obișnuită să ia parte. Deschise apoi umbrela roșie, străbătu pajiștea și se opri o clipă la gardul grădinei, întrebîndu-se în care direcție s-o pornească. De obicei își îndrepta plimbările spre faleză, unde ciocîrliile cîntau înălțîndu-se spre cer.

îi plăcea să domine marea de la înălțimea aceea și să asculte mugetul îndepărtat al valurilor ce se sfărîmau de stînci.

Azi însă, panta mică în povîrniș care ducea spre sat o atrase. Marea era joasă și nisipul de culoarea aurului. De altfel zărise din ascunzișul boschetului, silueta înaltă a lui Jim Airth desprinzîndu-se sub cer, pe vîrful falezei. O frază a scrisorii ce o primise făcu din faptul acesta un motiv care s-o hotărască să se îndrepte spre plajă. Pescarii, așezați înaintea ușilor lor, zîmbeau încîntătoarei femei îmbrăcate în rochia galbenă de pînză care cobora strada, așa de mlădioasă sub umbrela-i roșie. Un „item" al ordonanței medicale îi interzisese doliul, așa că i se păruse foarte firesc Myrei să coboare în rochie de pînză gălbuie, din prima dimineață a curei sale de odihnă.

Cînd ajunse la plajă se îndreptă în direcția în care o pornea de obicei pe faleză și înaintă repede pe nisipul ferm și plăcut, oprindu-se din cînd în cînd pentru a ridica vreo pietricică mai frumoasă sau a examina atent vreo anemonă de mare sau zoofit gelatinos lăsat de valuri.

După cîteva clipe ajunse într-un loc unde faleza înainta în pinten pînă în mare. Cățărîndu-se atunci pe stînci lunecoase, care adăposteau ochiuri de apă sclipitoare, cu alge purpurii, crabi și raci adînciți în nisip, Myra se pomeni în cel mai frumos golf al mării, căci faleza forma un fel de potcoavă imensă. Golfulețul astfel încercuit era de o frumusețe feerică ; nisipul alb strălucitor era amestecat cu alge marine roșii și falezele foarte înalte își proiectau umbrele pe plajă. Dincolo de piscurile lor, soarele strălucea încă și lumina lui sclipea departe pe mare.

Myra înaintă pînă în mijlocul potcoavei. Ridică o bucată de lemn de jos și făcu o gaură în nisip în care își înfipse umbrela, ca să fie la adăpost de privirile eventualilor curioși de pe faleză. Se instală confortabil în adăpostul acesta improvizat, se întinse și printre pleoapele pe jumătate închise urmări umbrele mișcătoare, cerul albastru, marea ușor agitată. Nourași albi deveneau roz, o nuanță alburie luneca încet pe apă și zgomotul surd al valurilor era prea slab ca să tulbure liniștea odihnitoare.

Pleoapele ladyei Ingleby se plecară tot mai tare, tot mai tare... gîndurile plutiră lent. Drumul lung, briza marină, legănatul îndepărtat al valurilor, toate operau ca un calmant.

Lady Ingleby adormi liniștită și marea înainta pe nesimțite...

9

„HEI, BĂIEȚI, HEI ?"

O oră mai tîrziu, un bărbat care șuiera ca o mierlă, se plimba în pas cadențat pe cărarea de pe faleză.

Soarele apunea și acel ce se plimba se bucura de o priveliște minunată : cerul era purpuriu și marea alburie.

Vîntul se pornise odată cu apusul soarelui și valurile începeau să se sfărîme pe plajă cu mai mult zgomot. Ceva atrase deodată atenția celui de pe faleză, ceva la poalele falezei.

— Pe Jupiter, zise el, un mac roșu în nisip !

El înaintă pe drum mai repede și ajunse curînd în punctul de pe faleză, de unde se vedea mai bine în golful de forma potcoavei.

— Doamne sfinte ! strigă Jim Airth și rămase pe loc zărind fusta ladyei Ingleby, desprinzîndu-se pe nisip dincolo de umbrela roșie.

— Doamne Sfinte ! repetă Jim Airth. Se întoarse apoi și scrută zarea cu privirea, dar nu văzu nici o barcă. Privirea-i pătrunzătoare cercetă apoi drumul pe unde venise... nu se zărea nici o ființă. Din sat se ridicau coloane subțiri de fum.

— Sînt cel puțin două leghe, murmură Jim Airth. Ca să alerg și să mă întorc cu o barcă mi-ar trebui măcar trei sferturi de oră.

Privi apoi cu multă atenție spre golful de la picioarele lui. „Apa a năvălit deja pe la margini, pînă în zece minute îi va ajunge la picioare și pînă în douăzeci de minute va ajunge la faleză".

Sub locul unde se afla el, o stîncă înainta puternic și făcea un fel de platformă naturală de aproape șase

coți lungime și patru lărgime. Cît ai clipi, Jim Airth, se hotărî. Încălecă fără să șovăie marginea falezei și începu să coboare agățîndu-se de ierburi, de pietre inegale, de toate scobiturile stîncii și, printr-o minune de echilibru, izbuti să se oprească, după ce se lăsase să cadă, chiar pe platformă.

Se opri atunci o clipă și măsură atent cu privirea, distanța care-l despărțea încă de poalele falezei. Mai erau de parcurs mai mult de șaizeci de picioare. Coborîrea nu se putea face însă, căci stînca era perfect netedă și mîna nu se putea agăța de nimic.

Jim Airth își încheie hotărît nasturii jachetei „norfolk", strînse centura și cu picioarele înainte se lăsă să alunece pe spate în lungul suprafeței netede, dar, mai avu doar timpul să îndoaie genunchii în clipa cînd ajunse pe nisip.

Rămase pe loc buimăcit de șoc. Revenindu-și, privi în jur și se sculă repede în picioare.

Era la zece metri de umbrela roșie pe îngusta bandă de nisip pe care marea în înaintarea ei rapidă, nu o acoperise încă.

10

„HEI BĂIEȚI, ÎNAINTE ?"

„Ocrotirea cameei" murmură lady Ingleby și deschise ochii deodată.

Cerul și marea erau tot acolo, numai că mai aproape decît cerul și marea și cu o licărire de neliniște în ochii săi albaștri, era Jim Airth.

— Ah, cred că am adormit, zise lady Ingleby.

— Da, într-adevăr, zise Jim Airth, și în vremea asta soarele s-a culcat și... fluxul a înaintat... Dați-mi voie să vă ajut să vă ridicați.

Lady Ingleby, apucă mîna întinsă și într-o clipă a fost în picioare. Atunci de abia privirea ei uimită zări vasta întindere de apă, valurile repezi și fîșia îngustă de nisip.

— Fluxul a înaintat grozav, spuse ea.

— Grozav, aprobă Jim Airth.

Era alături de tînăra femeie, dar ochii lui scrutau zarea. Dacă ar apare vreo barcă de după pisc, încă ar mai fi timp s-o salveze!

— Drumul parcă e închis, spuse încet lady Ingleby.

— E închis, răspunse Jim Airth laconic.

— Atunci cred că ne-ar trebui o barcă.

— Foarte bună idee dacă am avea o barcă la îndemînă. Din nenorocire însă sîntem la două leghe de sat și la ora asta nu mai iese nici o barcă, în tot cazul nu vin în direcția aceasta! Cînd v-am zărit din vîrful falezei, am calculat întîi timpul de a alerga să aduc o barcă și de a fi cu ea la timp aici. Dar, înainte de a fi ajuns aici, ați fi fost deja... udată bine, termină de ajuns de neîndemînatic Jim Airth.

Se uită o clipă la chipul de lîngă umărul său: chipul acesta era palid și grav, dar nu părea deloc înspăimîntat. Mai aruncă o privire asupra povîrnișului falezei, care înainta în mare. Valurile se loveau de piatră. Dincolo de cotitura aceasta ar fi însă salvarea, își zise el.

— Știți să înnotați? întrebă el cu glasul neliniștit.

Ochii cenușii ai Myrei în care strălucea o licărire de veselie, îi întîlniră pe ai lui.

— Dacă ții mîna sub bărbia mea și numeri „unu, doi, unu, doi" foarte tare și repede, pot să înnot măcar zece metri.

Jim Airth rîse și ochii lor se înțeleseră într-o camaraderie neașteptată: „Pe Jupiter, sînteți curajoasă" părea să spună privirea bărbatului. Ceea ce spusese însă în realitate a fost doar atîta: „Atunci nu poate fi vorba de înnotat".

— Nu poate fi vorba pentru mine, zise Myra cu căldură, nici pentru d-ta, împovărat cu toată greutatea mea: n-am putea străbate niciodată împreună vîrtejul de la cotitură. Efortul n-ar izbuti decît să ne înnece pe amîndoi. Singur însă ai să învingi ușor. Pleacă te rog imediat, imediat! Și nu întoarce capul! Eu am să mă așez la poalele falezei și am să aștept. Dintotdeauna mi-a plăcut marea.

Jim Airth o privi și de data asta cu o admirație pe care n-o mai ascunse:

— Ah, curajoasă femeie! O adevărată mamă de soldați! Așa femei fac din noi o rasă de cuceritori.

Myra puse mîna ei micuță pe mîna bărbatului.

— Prietene, zise ea, nu mi-a fost dat să fiu mamă; sînt fiica unui soldat și văduva unui soldat și nu mi-e teamă de moarte. O, te implor, strînge-mi odată mîna și pleacă.

Jim Airth luă mîna micuță ce i se oferea, dar o ținu strînsă într-a sa fără să-i dea drumul.

— Nu se poate să mori, zise el printre dinți. Poți să-ți închipui că am să las eu o femeie să moară singură? Și pe dumneata mai ales, pe dumneata din toate femeile? Pe Jupiter, nu se poate să mori. Crezi că aș putea pleca lăsînd...? Tăcu brusc.

Myra zîmbi. Mîna lui Jim era puternică și ea simțea o pace ciudată cuprinzîndu-i sufletul. Nu spusese el: „Pe dumneata din toate femeile?" Dar, chiar în clipa aceasta supremă, tactul înnăscut al lady-ei Ingleby nu-i lipsi.

— Sînt convinsă, spuse ea, că n-ai părăsi nici o femeie în primejdie, și unele, trebuie să recunoaștem, ar fi fost mai ușor de salvat decît mine. Durdulia domnișoara Susi ar pluti de la sine cred...

Rîsul puternic al lui Jim Airth răsuna în aer.

— Și domnișoara Murgatroyd ar fi putut să se îmbarce pe cameea ei, zise el.

Apoi, ca și cum rîsul acesta risipise vraja care-l țintuia în loc, strigă: Haide, și o tîrî pe Mira pînă la poalele falezei.

— N-aveam nici o clipă de pierdut. Poți distinge drumul pe care am coborît? Urmărește urma lunecării mele pe nisip. Am alunecat pe spate. E cam neted e drept și nu te poți prinde de nimic, dar în fond nu e așa de înalt. Acolo de unde am început să alunec este o stîncă mare, plată, care poate servi de adăpost.

— Va trebui să ne cățărăm, declară Jim Airth.

— Nu m-am cățărat niciodată, murmura în urma lui vocea Myrei.

— Trebuie să te cațeri azi pe o muche de faleză. E singura noastră posibilitate de salvare.

Continuă să scobească repede dar se opri deodată.

— Să văd la ce distanță te poți urca. Nu pot măsura după mine. Pune mîna stîngă aici, așa, apoi întinde dreapta cît de sus poți. Așa, cu piciorul stîng jos, urcă cu dreptul cît de înalt poți... bun! Un deget mai mult sau mai puțin va fi toată deosebirea. Ce noroc că faleza aceasta e friabilă. Am fi fost pierduți dacă se întîmpla

să fie din piatră. Trebuie să alegi între două procedee : sau să scobesc o treaptă mai lată decît celelalte, un fel de platformă deasupra valurilor și te las aici în timp ce mă voi urca să continui scara și mă întorc să te iau, după ce va fi gata și urcînd înaintea mea să te simți în siguranță știind că te sprijin din spate ; sau mă urmezi treaptă cu treaptă, pe măsură ce le tai.

— N-aș putea rămîne singură pe platformă, zise Myra. Te voi urma pas cu pas.

— Bine, asta ne va economisi timp dar mă tem că va fi necesar să scoți pantofii și ciorapii. Pentru felul acesta de excursie trebuie să fii cu picioarele goale căci va trebui să înfundăm degetele picioarelor în nisip și să ne servim de ele ca de degetele mîinii.

Își scoase ghetele și desfăcîndu-și centura jachetei „Norfolk" o legă strîns în jurul gleznei stîngi, în așa fel ca să lase un capăt lung să atîrne cînd se va cățăra.

— Privește, zise el, cînd vei fi în adîncitura de dedesubtul meu, centura va fi la înălțimea mîinii. Dacă simți că aluneci sau că amețești, apuc-o. Ar fi mai bine să strigi însă întîi, ca eu să mă pot înțepeni de stîncă la fel ca melcul. Nu recurge însă la mijlocul acesta decît în caz extrem.

Strînse de pe jos, pantofii și ciorapii ei și-i băgă într-unul din largile sale buzunare.

În clipa aceasta un val mai lung atinse picioarele lor goale.

— O, Jim Airth, imploră Myra, pleacă fără mine. Eu amețesc ușor și n-am să pot urca.

El își sprijini mîinile pe umerii tinerei femei și o privi drept în ochi.

— Poți urca, zise el, și ai să urci. Sau urcăm, sau ne ia apa. Amintește-ți un lucru : dacă ai să cazi, cad și eu. Nu mă vei salva, lăsîndu-te să cazi.

Ea îi aruncă o privire disperată. Ochii lui Jim ardeau sub fruntea lui întunecată. Se simți stăpînită puternic de voința bărbatului, dar mai încercă totuși o ultimă rezistență.

— N-am pe nimeni pentru care să vreau să trăiesc, Jim Airth. Sînt singură pe lume !

— Și eu am fost mai rău decît singur de ani de zile ; trebuie însă să-ți trăiești viața. Vrei să azvîrli cel mai mare dintre daruri ? Eu vreau să trăiesc ! — Dumne-

zeule mare, trebuie să trăiesc și dumneata de asemenea — vom trăi sau vom muri împreună.

Lăsă umerii Myrei și apucă mîinile ei tremurătoare într-ale lui, ducîndu-le pînă la piept.

Rămaseră astfel o clipă într-o tăcere desăvîrșită.

Myra atunci își dădu seama că e stăpînită în întregime. Orice teamă încetă și încrederea în sine care urmă proveni din curajul lui și nu din al ei, înțelese ea prea bine. Ridică capul cu buzele livide și-i zîmbi bărbatului, rostind cuvintele :

— N-am să cad.

Încă un val se lovi de gleznele lor, dar de data asta nu se mai retrase.

— Bine, zise Jim Airth. Ne datorăm unul altuia viață. Cînd voi putea privi din nou fața dumitale, vom fi, dacă va vrea Dumnezeu, în siguranță. Hai ! Vino !

Se cățără pe faleză agățîndu-se de cea mai înaltă treaptă ce o scobise.

— Urmează-mă cu prudență, încet și foarte atent. Nu avem posibilitatea să ne grăbim. Bagă fiecare mînă și fiecare picior într-o scobitură. Merge ? Bine !... Nu privi nici în sus, nici în jos, ține-te doar după călcîiele mele... Cînd mă mișc eu, înaintează îndată !... Ei, merge ? Bine, mergem mai departe... La urma urmei nu poate să mai fie mult de urcat... Ce spui ar fi nostim dacă domnișoarele Murgatroyd ne-ar privi acum, de pe faleză. Amelia ar fi foarte indignată de picioarele goale. Eliza ar striga „O, dragostea mea" și Susi ar da buzna peste noi ! Hai, liniștește-te acolo, nu rîde prea tare... Strașnic cuțitul ăsta al meu, nu-i așa ? L-am cumpărat în Mexic, și dacă se rupe lama cea groasă tot mai rămîn două și un tirbușon... Fii atentă să nu-ți intre nisip în ochi... Spune-mi dacă scobiturile sînt de ajuns de adînci și nu uita că n-avem nici un tren de pierdut ! Calm, calm ! Nu rîde... Hai, mai departe... Bun. Am făcut o treime din drum. Nu te uita nici sus nici jos, privește țintă la călcîiele mele și amintește-ți că centura e la îndemînă și că unde m-am înfipt sînt mai tare ca stînca. Și dumneata cu toate domnișoarele Murgatroyd ați putea să vă atîrnați de mine împreună, că vă pot susține... Fii calmă, fii calmă, acolo. Bine, bine, nu mai pomenesc de ele... A propos, apa trebuie să fie deja atît de adîncă dedesubtul nostru, așa, că dacă ai cădea ai face doar o

baie, și eu, voi coborî să te pescuiesc și vom reîncepe urcușul. Doamne sfinte !... O, nu-i nimic, cuțitul a alunecat, dar l-am prins !... Cred că sîntem deja la mijlocul drumului. Ce noroc că au rămas urmele lunecării mele dinainte, ca să mă pot orienta ! Nu se vede însă stînca de aici. Hai să cîntăm puțin *Nancy Lee*, cred că știi romanța. Lucrez totdeauna mai bine cînd sînt însoțit de o melodie antrenantă.

Și, împlîntînd cuțitul în faleză, Jim Airth, începu să cînte cu vocea lui limpede și veselă.

Din toate femeile pe care le cunoașteți
Hei, băieți, hei !
Hei, hei, hei !
Nici una nu e așa ca Nancy Lee, sînt sigur

Hei, băieți, hei !
Hei, hei, hei !
N-o zăriți acolo ?

— Bun, am atins o stîncă, nu prea groasă, e drept. Nu uita că drumul cotește spre dreapta.

Ne facem semn cu mîna
Pe chei
Cînd voi fi plecat, în fiecare zi,
Va aștepta să mă întorc,
Și încet îmi va șopti !
„Cînd e furtună"...

— Trăsni-le-ar Dumnezeu de pietre ; asta mi-a rupt lama cea groasă.

Și Jak este pe mare
Hei, băieți, hei !

— Acum corul !

Soția marinarului îi va fi steaua

— Hai cîntă și dumneata :

Hei, băieți, înainte !
Hei, băieți, înainte pe mare !

îngînă vocea tremurătoare a lady-ei Ingleby.

— Foarte bine, strigă Jim Airth, continuă. Zăresc platforma drept deasupra noastră.

Hei, băieți, hei !
Să bem cu toții înainte de plecare
Hei, băieți, hei
Hei, hei, hei ;
Mulți ani soției mele iubite
Și dragilor mei tovarăși pe mare !

— Hei, acolo jos, continuă. Am atins platforma cu o mînă.

Și păzește-ne de Davy Jones
Oriunde ne-am aflat

Și păzește-ne de Davy Jones
Oricare ar fi

îngînă cu vocea tremurătoare lady Ingleby, făcînd un ultim efort ca să se ridice spre scobiturile libere și simțind în același timp că mîinile și picioarele îi erau așa de amorțite că nu le mai simțea cînd le înfigea în nisip.

Deodată Jim Airth îi dispăru din fața ochilor. Reușise să se urce pe stîncă.

Hei, hei, înainte, hei,

Îi ajunse vocea lui veselă din înălțime.

Hei, hei, hei,

răspunse lady Ingleby fără suflare.

Nu mai putea înainta și nu mai avea putere decît să rămînă acolo unde era înfiptă în faleză.

Îi trecu prin cap deodată imaginea unei muște pe perete și văzu parcă una căzînd jos din cauza unei lovituri cu un șervet. Musca căzuse, căzuse moartă... și lady Ingleby simți că și ea cade. Aruncă o privire de agonie pe faleza înaltă și pe linia cerului deasupra falezei, apoi totul se învîrti deodată. În clipa aceasta însă un braț lung coborî spre dînsa și o mînă puternică o prinse.

— Încă o singură treaptă, zise vocea lui Jim Airth, aproape de tot ; după aceea o să te pot duce în braţe.

Ea mai făcu un efort şi el o trase lîngă dînsul pe platformă.

— Îţi mulţumesc, zise lady Ingleby. Şi cine era Davy Jones ?

Faţa lui Jim Airth era scăldată în sudoare şi gura plină de nisip. Vinele gîtului îi pulsau puternic. Lui Jim Airth însă îi plăcea să rîdă şi-i plăcea să vadă şi pe alţii făcînd la fel. Întinse braţul în jurul Myrei şi ţinînd-o strîns ca ea să nu-şi dea seama cît de tare tremura, îi zise :

— Davy Jones este un gentleman, care are un cufăr mare în fundul mării, în care adună tot ceea ce se scufundă. Mă cam tem că frumoasa dumitale umbrelă să nu se fi dus acolo, odată cu şosetele şi ghetele mele. Dar, i le dăruim cu plăcere. Ei, ce-i cu asta, da, plîngi, dacă simţi nevoia... Nu te ocupa de mine... Nu crezi că ne-am putea aminti o rugăciune ? Dacă vreodată doi oameni au înfruntat moartea împreună, să ştii că noi sîntem aceia şi, prin harul domnului, iată-ne vii.

11

ÎNTRE MARE ŞI CER

Myra nu trebuia să uite niciodată rugăciunea lui Jim Airth. Un instinct acum o asigură că pentru prima oară el îşi exprimase, faţă de alte fiinţe, sentimentele profunde ale sufletului său. În acelaşi timp îşi dădea seama că pentru prima oară în viaţa ei rugăciunea devenise o realitate. Stătea ghemuită pe platforma îngustă şi tremura aşa de puternic că, fără braţul ocrotitor care o susţinea, ar fi căzut desigur. Ascultînd sufletul acela curajos exprimînd în cuvinte aşa de simple recunoştinţa sa pentru că recîştigase viaţa şi cerînd cu înflăcărare protecţia cerului pentru noaptea care cădea şi mîntuirea în zori, ascultînd acestea, i se păru Myrei că cerurile se deschiseseră şi Dumnezeu era de faţă ! O linişte imensă îi cuprinsese sufletul. Chiar înainte de a se termina rugă-

ciunea aceea grea, întretăiată, Myra încetase de a mai tremura și cînd Jim Airth rosti cuvintele paterului „Tatăl nostru care ne ești în ceruri", vocea dulce a Myrei, plină de o credință adevărată, se uni cu a lui. La ultimele cuvinte, Jim Airth își retrase brațul și o tăcere jenantă își făcu loc. Emoția spirituală trezise în ei o jenă fizică. Unindu-și glasurile în „Tatăl nostru", sufletele lor se înălțaseră spre regiuni unde trupurile lor nu erau încă gata să le urmeze.

Lady Ingleby salvă situația. Cu spontaneitatea grațioasă care îi era firească și care o făcea atrăgătoare, se întoarse spre Jim Airth. În penumbra care creștea, el putu distinge doar visătorii ochi cenușii, deschiși mari și ovalul alb al feței.

— Trebuie să-ți mărturisesc, zise ea, că mi-ar fi imposibil să rămîn toată noaptea aici, pe o platformă de stîncă mare cît o canapea, în tovărășia unei persoane căreia ar trebui să-i spun *domnule*. Nu pot rămîne aici decît cu un vechi prieten bun, care bineînțeles mi-ar spune Myra și căruia i-aș putea spune Jim. Dacă nu-mi dai voie, am de gînd să cobor și să mă întorc la țărm înnotînd. Și dacă mă numești doamna O'Mara, am să capăt desigur o criză de nervi, care are să mă rostogolească îndată în prăpastie.

— Perfect, zise Jim Airth. Eu nu pot suferi titlurile, oricare ar fi ele. Cobor din *Quakers* și un nume simplu îmi place totdeauna mai mult. Și nu sîntem noi prieteni vechi și încercați ? Fiecare clipă cît a durat urcușul acestei faleze reprezintă desigur un an. Iar clipa cînd cuțitul mi-a alunecat din mîna dreaptă și l-am prins cu stînga, poate să fie socotită ca zece ani. Gîndește-te puțin ce ar fi fost dacă cuțitul ar fi căzut de tot ! Nu, nu te gîndi. Nu eram nici la mijlocul drumului. Ar trebui acum să-ți pui pantofii — și scoase din buzunar ciorapii și pantofii Myrei, după aceea trebuie să descoperim un mijloc de a ne așeza mai confortabil și la adăpost. N-o să avem de luptat decît cu un singur dușman în timpul orelor ce vin — amorțeala ; trebuie să mă anunți imediat dacă simți cel mai mic simptom. Am fost cercetaș pe vremuri și știu cîteva mici trucuri. Știu de asemenea ce înseamnă efortul de a rămîne în aceeași poziție ore întregi, fără să îndrăznești să miști un singur

mușchi, cu fața scăldată în sudoare din cauza chinului pe care îl dă amorțeala. Trebuie să ne apărăm.

— Jim, zise Myra, cît timp trebuie să stăm aici? El tresări ca și cum auzul numelui său pe buzele Myrei avea o semnificație profundă. Cînd răspunse, o vibrație veselă îi răsuna în glas.

— Este absolut imposibil să ajungem de aici în dreptul falezei. La coborîre m-am lăsat să cad pe o distanță de mai mult de zece coți înălțime. Observă că faleza e chiar deasupra noastră. În ceea ce privește marea, în trei ore ne va lăsa drumul liber, dar cum nu e lună, întunericul va fi adînc la ora aceea. Ca să te depun sănătoasă pe pămînt trebuie să așteptăm zorile. Puțin după ora trei va începe și ziua să se ivească. Soarele se ridică mîine la 3,44, dar vom vedea limpede cu mult înainte. Cred c-o să fim la hanul „Capul Maurului" pe la patru. Să sperăm că domnișoara Murgatroyd nu va fi la postul ei de inspecție, cînd vom urca pe cărarea grădinii.

— Ce cred ei oare acum? întrebă lady Ingleby.

— Habar n-am, și nici nu-mi pasă, zise Jim Airth. Trăiesc, dumneata trăiești, și am bătut împreună recordul ascensiunilor. Restul nu contează.

— Nu, o cred serios, Jim.

— Ei bine, serios. E foarte puțin probabil ca să se observe lipsa mea. Eu iau adesea masa aiurea și mă întorc tîrziu și cîteodată deloc. Eu am în tot cazul o cheie la mine. Dar cu dumneata cum va fi?

— E ciudat, zise Myra, că ieșind am încuiat ușa. Am chiar cheia în buzunar. Am încuiat pentru că am niște hîrtii împrăștiate pe masă și nu sînt o persoană tocmai ordonată. Singura dată cînd am mai încuiat ușa, nu luasem masa jos și m-am culcat de cum m-am întors de la plimbare, — sînt aici pentru o cură de odihnă. Servitoarea a încercat să deschidă ușa odată dar n-a insistat și a revenit abia a doua zi dimineața. Probabil că va face același lucru și în seara asta.

— Atunci îmi închipui că nu vor trimite cercetași în căutarea noastră, conchise Jim Airth.

— Nu, sîntem izolați aici și nu prezentăm importanță decît pentru noi înșine.

— Și unul pentru celălalt, adăugă liniștit Jim Airth. Inima Myrei se opri în loc.

Aceste patru cuvinte, rostite așa de simplu de glasul acesta afectuos și adînc, însemnară mai mult pentru dînsa decît tot ce auzise vreodată. Semnificația lor era așa de vastă, încît simpla lor enunțare adusese o tăcere, ca într-un templu misterios și sfînt în care ecoul lor s-ar repeta de sute și sute de ori.

Cele două ființe, alături pe marginea stîncii lovită de valuri, ascultau osanalele dragostei reciproce, prea frumoase ca să fie întrerupte.

Nici un cuvînt nu veni să rupă farmecul. Inima Myrei se trezea și cînd inima e mișcată, spiritul se oprește în loc.

În cele din urmă, Jim murmură :

— Îți amintești ce ți-am spus înainte de a începe ascensiunea ? Nu ți-am spus că dacă vom reuși să ajungem întregi pe platforma aceasta, ne datorăm unul altuia viața ? Ei bine, am izbutit și vorbele rămîn.

— O, nu, strigă Myra cu înflăcărare, nu, nu e același lucru. Dumneata erai liber și în siguranță, te plimbai pe faleză departe de orice primejdie, pe cînd eu, în nebunia mea incalificabilă, mă întinsesem pe nisip și dormeam în timp ce fluxul înainta. Ai coborît cu riscul vieții dumitale ca să mă salvezi. Îți datorez viața, Jim Airth, și nu-mi datorezi nimic mie.

Bărbatul de lîngă Myra întoarse capul spre dînsa și cu glasul sigur, cu zîmbetul puțin ironic, spuse :

— N-am obiceiul să admit să mi se conteste afirmațiile.

Întunericul era adînc și de abia li se mai distingeau vag fețele.

Lady Ingleby rîse. Nu era deloc obișnuită cu acest fel de observații și o clipă chiar nu putu găsi nici un răspuns.

După cîteva minute zise :

— Cred că în fond, datorez viața umbrelei mele roșii. Dacă nu ți-ar fi atras atenția nu m-ai fi văzut.

— Crezi ? întrebă Jim Airth, cu ochii ațintiți spre ovalul frumosului chip întors spre dînsul. Din prima clipă cînd te-am zărit, din seara sosirii, te-am urmărit mereu și n-am pierdut nici una din mișcările pe care le făceai.

— Din seara sosirii ? repetă lady Ingleby uimită.

— Da, îi răspunse simplu Jim Airth. Da, la ora șapte la 1 iunie. Eram la fereastra fumoarului plictisit, enervat de lucrul meu, sătul de pește fript — nu rîde, lucrurile mici ca și cele mari sînt din factorii care deprimă omul. Dar poarta grădinii se deschise și *dumneata,* în litere mari de aur — cu soarele în ochi, înaintai pe cărare. Mi-am închipuit că ești o femeie aproape de vîrsta mea, o femeie de lume, cu un rang înalt și cu o anumită cunoaștere a oamenilor și a vieții în general. Și totuși păreai, în același timp, un copil fermecător, care intră în țara basmelor ; veselia vacanțelor fericite juca în ochii dumitale. Din clipa aceea partea frumoasă a vieții mele ai fost numai *dumneata,* cu litere mari de aur.

Rămase apoi tăcut. Noaptea se lăsase de tot. Myra strecură mîna ei în aceea a bărbatului care o strînse încetișor.

— Continuă Jim, zise ea încet.

— M-am dus atunci în hol și am văzut numele în registrul călătorilor. Cerneala era încă umedă și scrierea, aceea a unui copil în vacanță. Aș vrea chiar să-ți dau niște modele de copiat.

Numele mă surprinse plăcut. Mă așteptam s-o pot situa imediat în mediul ei pe femeia pe care o văzusem urcînd cărarea grădinii. A fost o ușurare pentru mine să descopăr că prințesa mea din basme nu era la urma urmei nici o frumusețe celebră și nici vreo stea din lumea mare, ci purta cu simplitate un nume irlandez și locuia într-o „Căsuță".

— Continuă Jim, — și vocea lady-ei Ingleby tremură ușor.

— Apoi, indicația Shenstone mă interesă. Îi știu bine pe Ingleby, pe el mai ales, și curînd trebuie s-o cunosc și pe lady Ingleby. Chiar azi i-am scris ca să-i cer o audiență. Am nevoie s-o văd ca să obțin de la dînsa permisiunea de a insera în cartea mea cîteva note ale soțului ei. Îmi închipui că, trăind lîngă Shenstone Parck, trebuie să-i cunoști pe Ingleby.

— Da, zise Myra, dar explică-mi Jim : de ce, dacă te-am interesat din prima zi, nu m-ai privit niciodată în ochi ? De ce te-ai arătat față de mine așa de rigid și de puțin prietenos ? De ce n-ai fost și cu mine așa de amabil, măcar cum ai fost cu Susi, de exemplu ?...

Jim rămase tăcut cîtva timp, privind în noapte. Apoi zise :

— Vreau să-ți spun de ce. Trebuie să-ți spun. Dar, mai întîi, pot să-ți pun cîteva întrebări ?

Lady Ingleby, la rîndul ei își adînci privirea în întuneric, dar se apropie mai mult de umărul puternic care o atingea.

— Întreabă-mă ce vrei, zise ea. Nu există nimic în viața mea care să nu fiu dispusă să-ți încredințez, Jim Airth.

Fața ei era așa de aproape de jacheta „Norfolk" că oricît de mică mișcare ar fi făcut acela ce o purta, ar fi atins-o. Jim însă nu se clinti. Strînse doar mîna Myrei mai puternic.

— Te-ai măritat de foarte tînără ? întrebă el.

— N-aveam optsprezece ani. Sînt zece ani de atunci.

— Te-ai măritat din dragoste ?

Urmă o pauză prelungită, în care amîndoi priviră îndîrjit în noapte.

Cu glas încet Myra zise :

— Ca să fiu perfect sinceră, m-am căsătorit mai ales ca să scap de un „home", în care eram foarte nenorocită. Eram așa de tînără atunci și nu știam nimic din viață și nimic din dragoste. Și cum să-ți explic Jim Airth ? N-am învățat prea mult în timpul acestor ani lungi.

— Ai fost nenorocită ?

Întrebarea a fost rostită într-un oftat.

— Nu, nu chiar nenorocită. Soțul meu era un bărbat admirabil, era bun și răbdător cu mine, dincolo de orice se poate exprima. Dar am avut adesea sentimentul vag că pierdeam „mai binele" din viață. Azi sînt singură.

— De cît timp ești ? De cît timp a murit ?

Vocea gravă era așa de afectuoasă, că întrebarea nu putea provoca suferință.

— Sînt șapte luni, răspunse lady Ingleby. Soțul meu a fost ucis la atacul din Targai.

— La Targai ! exclamă Jim Airth așa de uimit că nu s-a putut reține o clipă. Se stăpîni însă repede și zise. Ah, da, sînt șapte luni ; eram și eu acolo.

Gînduri tumultoase năvăleau în mintea lui, succedîndu-se rapid și, încetul cu încetul, se făcu lumină.

Sergentul O'Mara ! Era oare posibil ? O ființă așa de superioară și delicată ca femeia de lîngă dînsul, o ființă care deține toate trăsăturile unei origini nobile și a unei educații perfecte să fie... ? Sergentul era un bărbat frumos și om cumsecade — dar Doamne sfinte, să fi fost *soțul ei* ? E drept că fetele de optsprezece ani sînt în stare să facă nebunii de neînchipuit, cu riscul să regrete apoi o viață întreagă ! Vreo căsătorie clandestină, fără îndoială, ca să fugă de un „home" nenorocit și apoi, după actul acesta, părăsită de familie probabil și rămasă acum singură, fără sprijin și mai ales fără prieteni...

Dar, sergentul O'Mara ? Și totuși nici un alt O'Mara nu căzuse la Targai și Jim își aminti că-l văzuse parcă pe sergent în preajma lordului Ingleby.

În timp ce se gîndea, vocea Myrei ieșind din întuneric îi ajunse la urechi.

— Soțul meu s-a purtat totdeauna admirabil cu mine, numai că...

Jim Airth, puse mîna cealaltă pe mîna mică care o ținea strînsă.

— Sînt convins, zise el cu bunătate. Și dacă ai fi fost mai în vîrstă și dacă ai fi știut ce este dragostea, te-ai fi comportat altfel. Nu încerca să-mi explici, înțeleg.

Myra a fost fericită că o întrerupsese. I-ar fi fost așa greu să explice mai mult fără să dezvăluie caracterul lui Michael ! Un singur lucru avea numai importanță și la asta ajunseseră fără explicație. Jim Airth înțelegea.

— Și acum, e rîndul tău, sugeră ea afectuos.

— Da, desigur, zise el, făcînd un efort ca să se regăsească. Și pe mine experiența vieții m-a făcut să trec alături de „mai binele" și se întinde, ca și a dumitale, de-alungul a zece ani. Numai că a fost mai greu. Copil încă, la 21 de ani, m-am căsătorit cu o femeie mai în vîrstă decît mine, dar extrem de frumoasă, încît mi se păru că nimic nu mai putea avea importanță. Știam că nu e o femeie cinstită, dar credeam că putea deveni, și chiar cu riscul de a rămîne așa cum era, tot o voiam și nu-mi păsa de nimic pe lume. Mai tîrziu, am aflat că-și bătuse joc de mine toată vremea. Și tot timpul *un alt* bărbat, mai în vîrstă decît mine, își bătea joc de mine cu dînsa. El nu putuse s-o ia de nevastă în clipa cînd mă căsătorisem

eu cu ea. Doi ani mai tîrziu însă, cînd el căpătă o moștenire, ea mă părăsi.

Jim Airth tăcu. Vocea lui era aspră și noaptea era foarte întunecoasă. În tăcerea adîncă, auziră vuietul ritmic al valurilor ce se loveau de poalele falezei.

Am divorțat bineînțeles — și el a luat-o de nevastă. Apoi am plecat în străinătate și am rămas acolo. Nu era chip să n-o mai consider soția mea. E drept că făcuse un iad din viața mea, că îmi furase toate iluziile și-mi otrăvise tinerețea, dar înaintea lui Dumnezeu jurasem s-o iau de soție pînă cînd moartea ne va despărți. Atîta timp cît trăim amîndoi cine putea să mă elibereze de jurămînt? Mi se părea că dacă voi trăi în altă parte, căsătoria ei va fi mai puțin, cu păcat. De multe ori, la început, m-am gîndit să mă omor ca s-o eliberez de păcatul ei. Cu timpul îmi stăpînii gîndurile acestea bolnăvicioase și-mi dădui seama că viața e cel mai prețios dintre bunuri, că ea trece înaintea dragostei. S-o azvîrli cu voință este o greșeală de neiertat și pedeapsa sinuciderii trebuie să fie pierderea nemuririi sufletului! În sfîrșit, găsii de lucru în America și aiurea. Acum un an a murit. M-aș fi întors îndată în Anglia, dar mă împotmolisem în încăierarea din Orient, căreia i se spune „război". Am căpătat apoi un concediu de boală și iată-mă aici, recîștigînd puteri și terminîndu-mi cartea. Poate ai să înțelegi acum de ce frumusețea unei femei îmi inspiră un fel de groază, chiar atunci cînd toată ființa mea freamătă de dorința de a o adora. Mi-am spus adesea că dacă voi mai înfrunta vreodată aventura căsătoriei, va fi numai cu o femeie lipsită de frumusețe și cu sufletul nobil — cu toate că în fond știu că nu voi reuși niciodată să doresc o față lipsită de frumusețe — căci sînt asemenea unui copil care s-a fript și se teme de flacără. Numai că prințesa mea din basme, să îndrăznesc să-ți mărturisesc? De multe zile am căpătat siguranța că în dumneata, *dumneata,* cu litere mari de aur, frumusețea și sufletul nobil se găsesc îmbinate. Din clipa în care, scăldată în lumina asfințitului, ai înaintat în grădină, inima mea a fost convinsă că, așa cum ești, să te întîlnesc înseamnă pentru mine ceva atît de important încît n-am îndrăznit să-i caut înțelesul. Nu știu de ce, în spiritul meu nu erai deloc legată de noțiunea văduviei și n-am aflat că ești

liberă decît astă-seară cînd mi-ai spus pe plajă „Sînt văduva unui soldat." Acum știu totul ; am început viața cu o greșeală teribilă, dar sper totuși să nu fiu nedemn de încrederea dumitale și te asigur că nu vei fi nevoită să regreți că stai alături de mine pe platforma aceasta de piatră.

Singurul răspuns al Myrei a fost ca să se apropie și-și rezemă fața de mîneca hainei.

— Jim, zise ea, o, Jim.

După o clipă, Jim Airth vorbi.

— Atunci îi cunoști pe Ingleby ?

— Da.

— „Căsuța" e aproape de Shenstone Park !

— E chiar în parc, nu afară... E o căsuță drăguță lîngă intrare, la nord.

— O aveți cu chirie de la Ingleby ?

Myra șovăi doar o fracțiune de secundă.

— Nu, casa e a mea. Lordul Ingleby mi-a dat-o.

— *Lordul* Ingleby ? Vocea lui Jim răsună ca o încreștitură de sprîncene. De ce nu *lady Ingleby ?*

— Ea nu putea să dăruiască. Tot ce era al ei aparținea lui.

— Înțeleg. Pe care din ei l-ai cunoscut întîi ?

— Am cunoscut-o pe lady Ingleby toată viața și pe lord Ingleby de la căsătorie.

— Ah, atunci ți-a devenit prieten pentru că s-a căsătorit cu ea ? Myra rîse.

— Da, zise ea, așa trebuie să fi fost.

— Ce-ai găsit nostim ?

— Nimic, numai că felul cum ai prezentat lucrurile mi s-a părut foarte nostim, dar, bineînțeles, e perfect adevărat.

— Au copii ?

Vocea Myrei tremură puțin cînd răspunse :

— Nu. De ce întrebi ?

— Pentru că în timpul campaniei am dormit adesea în același cort cu lord Ingleby și se întîmpla să vorbească în somn.

— Da ?

— Era un nume pe care-l repeta adesea.

Inima lady-ei Ingleby se strînse.

— Ah, zise ea suspinînd cu greutate.

— Tom, continuă Jim Airth. În noaptea anterioară sfîrșitului tragic, Ingleby se întorcea tot timpul în pat și spunea „Tom". Îmi închipuisem că avea probabil un copil pe care îl chema așa.

— N-avea un copil și nici n-a avut vreodată, zise lady Ingleby, stăpînindu-și cu greutate emoția. Tom era un cîine pe care-l iubea mult. E singurul nume ce-l rostea ?

— Singurul pe care să-l fi auzit vreodată, răspunse Jim Airth.

Lady Ingleby apucă cu amîndouă brațele, brațul tovarășului ei.

— Jim, murmură ea zdrobită. Nu mi-ai pronunțat numele niciodată, și totuși convenisem să ne vorbim ca prieteni vechi și intimi. Eu am impresia că te-am strigat Jim o viață întreagă. Dar tu nu mi-ai spus nici o singură dată Myra. Spune-mi acum, te rog.

Jim Airth acoperi cu mîna lui mare amîndouă mîinile tinerei femei.

— Nu pot, zise el. Tăcere — nu aici — îți dai seama ce înseamnă pentru mine ! Așteaptă să fim înapoi pe pămînt. Atunci de abia ! Ah, nu poți să mă ajuți ?

Felul acesta de emoție era un lucru necunoscut pentru lady Ingleby, ca și bătăile nebunești ale inimii ei. Înțelese că situația cerea tact. Atunci, pentru a face o diversiune întrebă :

— Jim, nu ești flămînd ? Cred că, dacă n-aș fi luat un ceai grozav la plecare, aș fi și eu flămîndă. Cina trebuie să fie sfîrșită la Capul Maurului... Mă întreb cam cît poate fi ceasul !

— O să știm îndată, zise Jim Airth, vesel. Puse mîna în buzunar, scoase o cutie de chibrituri, frecă un chibrit și la lumina mică a flăcării privi ceasul. Myra zări o clipă fața slabă și energică, dar în aceeași clipă zări prăpastia așa de apropiată pe care o uitase. Amețeala o cuprinse. Ar fi dorit să se țină de brațul lui Jim dar el se depărtase intenționat parcă.

— Ora e zece jumătate, anunță el. Domnișoara Murgatroyd și-a îmbrăcat scufița ei de noapte. Eliza a suspinat în fața ferestrei deschise : „Noapte bună vară,

noapte bună natură frumoasă", și Susi și-a unit mîinile grăsulii pe piept și a zis cuminte „Mă odihnesc".

Myra zîmbi :

— Pîndesc toate trei, zgomotul ghetelor tale grele cînd le arunci la ușă. E „noapte bună" pe care îl spui totdeauna casei tăcute.

— Nu serios ? Fac zgomot cu ghetele mele ? întrebă Jim Airth rușinat. N-are să se mai întîmple.

— O, dar ai face foarte rău. Mie îmi place, sau cel puțin lui Susi îi place zgomotul acesta și-l așteaptă chiar. Jim chibritul acela m-a făcut să mă gîndesc la ceva. De ce nu fumezi ? Asta ți-ar liniști foamea și ar fi și plăcut pentru tine.

Pipa și punga cu tutun ieșiră într-o secundă.

— Ești sigură că nu te supără ? Nu te îmbolnăvește, nu-ți dă migrenă ?

— Nu, cred că-mi face plăcere, zise Myra, sînt chiar sigură. Îmi place să simt fumul. Nu, eu nu fumez.

Încă un chibrit se aprinse și Myra zări din nou prăpastia și-și dădu seama de îngustimea locului pe care se adăposteau. Se stăpîni pînă cînd pipa tovarășului ei a fost bine aprinsă și atunci abia zise :

— O, Jim, iartă-mă dar simt că-mi vine să leșin. Simt că am să cad.

Un suspin se pierdu în gîtlejul ei.

Jim Airth se întoarse cu vioiciune.

— Prostii ! zise el, dar cuvîntul acesta umilitor, a fost rostit afectuos. Patru coți lățime sînt un adăpost tot așa de eficace ca și douăzeci de coți. Schimbă-ți puțin poziția.

O înconjură pe Myra cu brațul său, ca să poată luneca puțin și să se sprijine pe spate de faleză. Hai — uită acum de marginea platformei ; am să-ți spun povești din bivuac și aventuri din „Wild West".

Și, în timp ce stăteau nemișcați în întuneric, Jim Airth fumă și vorbi, evocînd într-o limbă colorată aventuri îndepărtate, Myra, interesată și fermecată, asculta și își dădea tot mai bine seama în fiecare clipă, de noblețea inimii curajoase a aceluia ce vorbea cu atîta simplitate, dezvăluindu-și sufletul arzător și posibilitățile de a se bucura și de a suferi. Și, în timp ce-l asculta, inima ei șoptea.

„O, dragul meu tovarăș, Domnul fie lăudat că n-ai găsit în registrul acela un nume care să te fi alungat. Și mai ales, îți mulțumesc Doamne pentru recomandarea înțeleaptă a doctorului : „Lasă-ți în urmă identitatea și pleacă fără ea !“

12

SUB OCHIUL LUCEAFĂRULUI DE DIMINEAȚĂ

Noaptea trecea. Stelele scînteiau în albastru închis al cerului, ca niște ochi neobosiți, veghind peste lumea adormită.

Zgomotul mării se liniști puțin cîte puțin și din vuietul de furtună se coborî la un murmur din ce în ce mai slab.

Noaptea caldă de iulie era infinit de blîndă.

Jim Airth se mișcase, înaintînd spre marginea platformei și legănînd picioarele în vid. Mulțumirea lui era așa de profundă că vorbele deveneau neputincioase și tăcerea o necesitate care-l făcea fericit Perspectiva a ceea ce putea să-i rezerve viitorul făcea ca adăpostul lor să-i pară strîmt. Căuta în mișcare o diversiune la frămîntarea lui sufletească. Singura mișcare pe care o putea face era să legene în vid picioarele lui lungi. Nu-i trecu prin cap să se mire de tăcerea tovarășei sale. Motivele tăcerii sale îi păreau suficiente. Pînă la urmă frecă un chibrit și, întorcîndu-se cu un zîmbet, îndreptă flacăra spre fața Myrei.

Ea era în genunchi pe piatră, cu mîinile sprijinite de faleza de sus, și întorsese capul, înspăimîntată ; fața ei era de o paloare cadaverică și lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

Jim, uimit, lăsă să-i cadă chibritul și se îndreptă pipăind drumul, spre nenorocita Myra.

— Draga mea, strigă el, draga mea, ce este ? Brută egoistă ce sînt ! Îmi închipuiam că te odihnești liniștită și mulțumită.

Mîinile lui, care dibuiau, o găsiră și o apucară.

— O, Jim, plînse lady Ingleby. Mi-e rușine că sînt așa de slabă, dar simt că-mi vine să leșin. Toată faleza pare că se mișcă cu mine și se clatină. În fiecare clipă mă tem să nu cad. Și tu păreai așa de departe de mine!

— E o ameţeală, zise Jim Airth, și e foarte firească. Nu e nici slăbiciune, nici rușine. Ai fost admirabil de curajoasă. Eu sînt un imbecil neprevăzător. Dar totuși nu poți să leșini aici. Trebuie să te întinzi imediat. Uite, dacă mă așez pe marginea stîncii întorcîndu-ți spatele, poți să aluneci în dosul meu și să te întinzi pe spate, sprijinindu-te de faleză.

— Nu, o nu, nu voi putea! murmură Myra. Mă înspăimînți îngrozitor cînd legeni picioarele în gol și nu pot să ating faleza căci mi se pare că se mișcă și mă împinge spre prăpastie. O, Jim, ce mă fac? Ajută-mă, ajută-mă.

— Trebuie să te întinzi, zise Jim cu dinții strînși. Așteaptă puțin. Împinge-te puțin. Nu-ți fie frică... te țin eu. Stai pe loc acum, să ajung la spatele tău. Bun, așa nu atingi faleza. Stai o clipă să mă înfund numai în scobitura de aici și să întind picioarele! S-a făcut. Cu spatele împlîntat așa în faleză, doar un cutremur de pămînt m-ar putea clinti din loc. Acum, draga mea, întoarce capul spre mine și întinde-te bine. N-ai să cazi, nu te teme...

Încet de tot dar ferm, o atrase în brațele lui. Epuizată, înspăimîntată, pe punctul de a leșina, lady Ingleby nu a fost conștientă la început decît de o ușurare imensă adusă de puterea extraordinară care o învăluia. Avea impresia că se luptase cu faleza, învingînd-o și rezistase vidului căscat ce o chema; că rezistase pînă la epuizarea tuturor forțelor ei. Fața i se odihnea pe haina de stofă aspră care-i păru mai moale decît cea mai bună pernă. Cu un oftat de ușurare, încrucișă mîinile pe piept și pe mîinile ei mici, Jim puse o mînă de-a lui. Myra se simți la adăpost, se simți bine păzită.

Vocea lui Jim Airth îi ajunse apoi la ureche.

— Nu sîntem singuri, draga mea, spunea vocea aceea. Trebuie să încerci să dormi, dar mai întîi dă-ți bine seama că nu sîntem singuri. Înțelegi ce vreau să spun! *Domnul e cu noi.* Cînd eram copil și mergeam la o școală de fete în Highland, bătrîna profesoară îmi dădea să învăț, pe de rost psalmul 138. L-am recitat în tot felul

de împrejurări și în tot felul de primejdii. Să-ți spun versetele care-mi sînt mai dragi :

„Unde mă voi duce de la duhul tău și de la fața ta unde voi fugi ?

De voi zbura pe aripile zorilor și mă voi muta la marginile mării.

Și acolo mă va povățui mîna ta și dreapta ta mă va sprijini.

Înaintea ta nici întunericul nu-i întunecos și noaptea ca ziua strălucește. Înaintea ta, cum e lumina așa e și întunericul".

Glasul profund se opri. Lady Ingleby deschise ochii.

— Ațipisem aproape, zise ea. Cît de bun ești, Jim !

— Nu, nu sînt bun. Sînt o ființă plină de defecte, plină de slăbiciuni. Numai că, dacă vrei să mi te încredințezi mie, cu ajutorul Domnului nu vei avea de ce să regreți. Pentru moment vreau însă să dormi și să nu te gîndești la mine. Nu sînt decît un instrument al providenței, ca să-ți asigur viața. Vezi planeta aceea minunată care atîrnă ca o lampă pe cer ? Privește-o în timp ce-ți voi recita niște versuri scrise de o femeie americană, în legătură cu ultimul verset al psalmului.

Cu fața sprijinită pe părul mătăsos al Myrei, Jim Airth recită încet, admirabilul poem al d-nei Beecher Stowe.

. . . . . .

Jim Airth sfîrși și așteptă o clipă în tăcere.

— Îți place poemul ? întrebă el încet. Nici un răspuns nu sosi. Myra dormea ca un copil. Jim Airth simți sub mîna lui respirația egală a tinerei femei.

Slavă ție, Doamne ! zise el privind țintă luceafărul de dimineață.

13

TREZIREA

Cînd lady Ingleby deschise ochii, nu-și putu închipui întîi unde era.

Se făcea ziuă și o fîșie de lumină pe cerul violiu înlocuise steaua dimineții. Lumina ei argintie se legăna moale pe ape.

— De ce am adormit așa de aproape de o fereastră mare, se întrebă Myra cu mintea amorțită încă. Unde sînt ? Pe un balcon ?

Rămase nemișcată o clipă, încercînd în toropeala trezirii pe jumătate să răspundă la întrebare.

În sfîrșit, plecînd privirile, văzu că o mînă mare ținea mîinile ei. Capul ei se odihnea la subsuoara aceluia care îi aparținea mîna și un alt braț viguros o acoperise protector. Toate întrebările își găsiră răspunsul în două cuvinte scurte : Jim Airth.

Lady Ingleby rămase nemișcată de teamă să nu facă să înceteze pacea adîncă de care se simțea cuprinsă. Îi era teamă să se întoarcă la realitate, să sfarme vraja.

Odată cu lumina zilei care se mărea, o licărire nouă se ivi în ochii frumoși ai Myrei, o licărire ce n-o avusese niciînd. Dumnezeule sfinte, șopti ea, să-mi fie dat într-adevăr să știu ce e „mai binele" ? Apoi, încet, retrase o mînă și o puse pe mîna bărbatului care i le acoperise pe ale ei.

— Jim, zise ea, Jim ! Privește, e zi !

— Da, răspunse vocea lui Jim Airth. Cine ? Ce ? *Intră*. Cum, e posibil ?

Myra zîmbi. Trecuse și ea prin momentele ireale de uimire. Dar Jim Airth reveni la realitate mai repede decît dînsa.

— Hei ! zise ea. Aveam intenția să veghez tot timpul, dar am ațipit probabil. Cum te simți ? Bine ? Ești sigură ? N-ai amorțit ? Mie mi-a amorțit atît de rău piciorul stîng că pînă în cinci minute mă rostogolesc pînă jos dacă nu mă mișc imediat. Lasă-mă să te ajut să te ridici... Foarte bine. Acum stai pe loc o clipă pînă mă mișc și eu. Pe Jupiter, am impresia că fac parte din faleză ca o fosilă. Parcă ar fi trecut ani de cînd m-ai întrebat : *„Și cine e Davy Jones ?"* Trebuie să-ți fie teribil de foame. E vremea să ne întoarcem acasă.

În timp ce vorbea bine dispus, Jim Airth își întindea membrele, se plecă puternic, ridică brațele în sus și își trecu mîna prin părul răvășit.

— Peruca mea, zise el. Ce dimineață minunată ! Și ce fericire să trăiești !

Myra îl privi. Ochii lui erau îndreptați spre mare și străluceau în ei aceeași licărire ca și în ai ei.

— Nu ți-e grozav de foame? întrebă iar Jim Airth scoțînd ceasul.

— Sigur că da, zise Myra veselă, și-mi amintesc chiar de cornurile minunate pe care le-am mîncat ieri la ceai. Cît e ceasul, Jim?

— Trei și jumătate. Peste cîteva minute va ieși și soarele. Ai văzut vreodată răsăritul soarelui? Nu-i o privelişte minunată? Uite, fîșia aceea îngustă de lumină se lărgește mereu. Sosește regele zilei! Privește nourașii vestitori în îmbrăcămintea lor roz și aurie. Observă acolo unde marea strălucește mai tare. Ah... Ah... Iată partea de sus a discului însîngerat ce se înalță spre ocean. Și cît de repede apare discul întreg. Urmărește acum cărarea de purpură și aur care tremură pe apă. E ca un drum regal care merge de la țărm pînă la picioarele tronului majestății sale. O zi nouă a început și noi nu ne-am spus încă „bună ziua". De ce am spune oare? Nu ne-am spus nici „bună seara". Ce vis să nu-ți spui niciodată bună ziua și bună seara. Seara ar fi totdeauna bună și dumineața de asemenea. Viața aar fi un crescendo de bucurie... de „mai bine"... Ce-i asta? Nu vroiam să-ți spun încă toate acestea!... Cum? Cum am găsit „mai binele!..." Ești gata pentru coborîre? Nu, nu pot să-ți permit să privești dedesubt și să eziți. Dacă ți-e într-adevăr așa de frică am să alerg pînă la Tregarth, am să trezesc satul adormit și am să mă întorc cu oameni și frînghii ca să te trag pînă sus.

— Refuz să mă „tragă", sau să fiu lăsată singură aici, declară lady Ingleby.

— Atunci, cu atît mai repede vom porni, va fi mai bine, zise Jim Airth. Eu o iau înainte.

Escaladase deja marginea platformei, înainte ca Myra să fi avut timpul să deschidă gura să spună ceva.

— Întoarce-te acum, ține-te bine de margine și întinde-mi picioarele. Ai înțeles? Fă cum îți spun? Nu șovăi, drumul e mai puțin greu decît părea ieri. Sîntem de altfel în siguranță. Hai! E bine așa!

Lady Ingleby trecu prin cinci minute înspăimîntătoare, în care se încredință cu o supunere oarbă mîinilor puternice ce o așteptau. Vocea adîncă continua s-o îndrume la nevoie.

Cînd însă, după ce coborîseră, se găsi pe țărm, alături de Jim Airth, cînd, în aceeași clipă, amîndoi întoarseră capul spre gloria soarelui ce se înălța, lacrimi de recunoștință izvorîră din ochii lady-ei Ingleby. O, Jim, strigă dînsa. Mare și bun e Domnul? Ce fericire să trăiești!

Jim Airth se întoarse atunci brusc cu soarele în ochi, cu fața transfigurată și deschise larg brațele.

Myra, zise el, noi doi am găsit *„mai binele"*.

. . . . . .

Merseră pe plajă și urcară apoi drumul înclinat al satului adormit, ținîndu-se de mînă, ca doi copii fericiți.

Ajunși la hanul „Capul Maurului", deschiseră portița grădinii și străbătură fără zgomot peluza însorită. Ușa de la intrare era încuiată. Jim încercă ușa din dos, dar reveni clătinînd din cap. Scoase atunci din buzunar cuțitul acela gros care-i fusese așa de folositor și desfăcu repede cîrligul ferestrei din fumoar. Deschizînd încet fereastra, sări înăuntru și o ajută pe Myra să facă la fel.

Trezindu-se deodată în odaia cunoscută, cu toate lucrurile la locul lor, cu fața de masă pusă pentru cafea cu lapte, îi apucă pe amîndoi un acces de rîs așa de violent că nu mai știau cum să-l oprească.

Jim se stăpîni primul și merse să inspecteze în bucătărie, ca să descopere ceva de mîncare. Lady Ingleby urcă în vîrful picioarelor în odaia ei, ca să se spele pe mîini și să-și perie părul. Se întoarse după cinci minute și-l găsi pe Jim punînd pe masă un colț mare de pîine, o bucată enormă de brînză și o ceașcă cu bere spumoasă.

Lady Ingleby ar fi dorit grozav un ceai și nu băuse bere într-o ceașcă de cînd era. Dar n-ar fi vrut în nici un chip să-i strice plăcerea copilărească a lui Jim, care era încîntat de succesul expediției sale.

Se așezară la masa din mijloc, Myra în locul domnișoarei Murgatroyd și Jim în acela al lui Susi și, cu o poftă de mîncare formidabilă, făcură onorurile acestui ospăț improvizat.

Cînd terminară, după ce puseră înapoi fiecare lucru la locul său, ceasul bătu cinci și jumătate. Trecură împreună în hol.

— Trebuie să mergi să-ți completezi somnul, zise Jim cu autoritate.

— Bine, am să merg dacă ţii neapărat, dar trebuie să-ţi spun că nu m-am simţit niciodată aşa de puternică şi aşa de odihnită ca acum. Jim, am să vin la masa ta şi am să-ţi torn cafeaua. Să încercăm să fim la 9 la cafea, ca de obicei. Are să fie aşa de nostim să le privim pe domnişoarele Murgatroyd şi să ne amintim de berea şi de brînza ce am înfulecat-o în grabă. Dacă cobori înaintea mea, cere să ni se aducă de mîncare la aceeaşi masă.

— *All right,* zise Jim Airth.

Myra urcă scara ; după cinci trepte, se opri, se sprijini de rampă şi-i zîmbi lui Jim Airth.

El îi întinse mîna.

— Cum să te las să pleci ? şopti el cu dragoste.

Jim Airth, apucă amîndouă mîinile tinerei femei şi ochii îi ardeau.

— Myra, zise el, cînd ne căsătorim ?

Obrajii Myrei se făcură roşii, cum se înroşiseră norii albi cînd se înălţase soarele, dar nu clinti de loc în faţa flăcării din ochii lui Jim.

— Cînd ai să vrei Jim, răspunse ea cu blîndeţe.

— Atunci cît mai curînd, rosti Jim cu autoritate.

Myra îşi retrase mîinile şi urcă două trepte ; se opri, se aplecă şi întrebă cu glasul slab :

— De ce ?

— Pentru că, răspune Jim Airth, pentru că, nu ştiu cum aş putea suporta să mai treacă o zi, o oră, o clipă, în care să nu fim împreună.

— Ah, şi tu simţi asta ? şopti Myra.

— Şi tu, strigă Jim Airth. Oare şi tu ? Myra, întoarce-te !

Lady Ingleby însă fugea pe scări. Nu fugise aşa de repede de cînd avea zece ani. Jim auzi rîsul ei fericit şi zgomotul uşii camerei ei ce se închidea.

De bucurie, scoase atunci drugul uşii de la intrare şi ieşi afară îndreptîndu-se pînă în capătul aleii, acolo de unde o văzuse sosind pe prinţesa din basme. Cu amîndouă mîinile la ceafă strigă :

— E a mea. E a mea pe veci. O, Doamne, pînă la urmă am cîştigat premiul !

O luă apoi la fugă de-alungul uliței satului spre plajă și, cinci minute mai tîrziu, cu toată forța de care dispunea, se avîntă înnotînd pe cărarea de aur și se îndreptă spre soare-răsare.

14

ZILE DE AUR

Săptămîna care urmă a fost foarte fericită pentru cei doi îndrăgostiți. Amîndoi simțeau instinctiv că niciodată zilele viitoare nu vor putea egala pe acelea ce le trăiau. Trebuiau deci să se bucure de ele în toată voia și cu toată inima. De la început Jim Airth pledă cu vioiciune ca să obțină imediat o „licență specială", în cel mai scurt timp posibil.

Lady Ingleby însă, a cărei pricepere în materie de legi și de afaceri era mai mult decît vagă, avu din fericire oarecare îndoială asupra validității unei căsătorii contractate sub un nume străin și, cu toate că avea mijlocul să înlăture această dificultate prin simpla mărturisire a identității ei, bărbatului ce-l iubea, dorea să fixeze ea și clipa și locul unde va face mărturisirea și se încăpățînase să n-o facă decît în atmosfera frumosului ei domeniu de la Shenstone.

— Înțelegi, Jim, spunea ea, am la Londra și la Shenstone cîțiva prieteni buni de tot și n-aș putea apărea în fața lor căsătorită fără să-i fi înștiințat. Ar fi un sfîrșit ciudat al unei cure de odihnă.

Rîsul sonor al lui Jim Airth o atrase pe domnișoara Susi la fereastră ; faptul că se vedea de acolo boschetul de iederă, o făcea pe domnișoara Susannah să piardă un timp inapreciabil.

— Asta ar putea să readucă la modă curele de odihnă, zise Jim.

— Ah, dar nu toată lumea ar putea avea norocul să te întîlnească, zise Myra. Afecțiunea din ochii ei înlocuia copilăria reflecției.

Hotărîră deci amîndoi să-şi mai dăruiască o săptămînă de viaţă fără griji, înainte de a se întoarce acolo unde erau cunoscuţi de lume şi Jim propuse să-i facă o vizită în „home", înainte de a lua ultimele hotărîri în vederea căsătoriei.

Se plimbară împreună adesea, respirînd briza mării şi plimbările lor erau lungi şi fericite. Myra, la braţul lui Jim, privi o dată de sus platforma pe care se adăpostiseră. Se întoarseră şi la golfuleţul potcoavă şi Jim Airth îşi pierdu mult timp ca să desăvîrşească treptele pe care le tăiase aşa de rudimentar, ca să le transforme într-o adevărată scară care să poată fi de folos, pe viitor, acelor care vor fi surprinşi de flux. Myra aşezată pe nisip îl privea cu ochii strălucitori, plini de amintirile scumpe, dar refuză efortul să repete ascensiunea.

— Nu, Jim, zise ea, nu înainte de a ne întoarce aici pentru luna noastră de miere. Atunci, dacă ai să ţii, ai să-ţi duci soţia pe stînca aceea unde am petrecut ceasuri aşa de minunate, dar nu astăzi.

Jim, care făcea totdeauna ce voia, era pe punctul de a insista cînd zări deodată lacrimi pe genele ei şi o tresărire a gurii ei frumoase. Cedă atunci şi nu mai zise nimic.

Din clipa în care, în dimineaţa de după întîmplarea lor, Myra, cu trandafiri galbeni la cordonul rochiei albe, intrase în „cafee-room", la ora nouă, şi spusese cu o voce care putea fi auzită : „Dragul meu Jim te-am făcut să aştepţi ; sper că nu s-a răcit cafeaua încă". din clipa aceea aspectul vieţii se schimbase pentru domnişoara Susi. Întorcîndu-se brusc, surprinse privirea lui Jim Airth spre fermecătoarea fiinţă care venea să se aşeze în faţa lui, la masa aceasta pe care o păstrase aşa de hotărît numai pentru el pînă acum.

Mormăitul sever al domnişoarei Amelia o readuse însă pe Susi la simţul realităţii şi-i tăie scurt orice alte manifestări ale curiozităţii.

Dar, odată ieşită din sala de mese, domnişoara Murgatroyd îşi zise că e uimită, nu numai uimită, ci indignată chiar şi se hotărî să spună că e bolnavă şi să rămînă în odaia ei. Se aştepta ca domnişoara Eliza şi domnişoara Susannah să-i urmeze exemplul măcar în parte ; dar ele, din contră, eliberate de supravegherea

camerei, se bucurară grozav de a surprinde faptele și gesturile tinerei perechi, a cărei prezență transforma prozaicul han din Cornualia într-un ținut romantic. Două zile mai tîrziu, domnișoara Susannah, întîlnind-o pe lady Ingleby pe coridor, riscă repede cele două întrebări care-i stăteau pe buze de atîta timp.

O, spune-mi *my dear*. E adevărat chiar că ai să te căsătorești cu Jim Airth ?

Myra, zîmbind, privi o clipă fața grăsulie și neliniștită a Susiei și cu vocea ei dulce, răspunse :

— Da, domnișoară Susannah. Jim Airth se va căsători cu mine. Și, sincer, n-aș putea să-ți explic de cîtă vreme îl cunosc. Am impresia că-l cunosc de o viață întreagă.

— Ah ! murmură domnișoara Susannah, cu un surîs complice și indulgent. Eliza și cu mine eram sigure că e o păcăleală.

Această observație din urmă a fost de neînțeles pentru lady Ingleby și trebui ca Jim Airth, căruia îi repetă aceasta, să-i explice în hohote de rîs că păcăleala era probabil o aluzie la vremea în care aveau fiecare masa lor și se prefăceau că nu se cunosc.

În fericirea ei, lady Ingleby nu a fost înciudată pe Susi și, la prima ocazie, o strînse în brațe și o sărută.

Domnișoara Susannah nu uită niciodată această îmbrățișare și, din clipa aceea, dacă domnișoara Murgatroyd găsea util să facă uz de adjectivele „indecent", sau „inadmisibil", domnișoara Susi își strîngea hotărîtă lucrul și pleca.

Astfel trecură zilele de aur și, între timp, o scrisoare a secretarului ladyei Ingleby a fost înmînată lui Jim Airth. Scrisoarea aceasta îl informa că „Înălțimea sa" era plecată, dar că trebuia să se întoarcă la Shenstone luna viitoare, și-l va primi cu plăcere pe domnul Airth, marți, în cursul după-amiezii. Urmau indicațiile pentru teren, etc.

— Foarte amabil, zise Jim dîndu-i scrisoarea Myrei și cît de bine se îmbină cu proiectele noastre ! Noi hotărîsem doar mai înainte să plecăm luni. Am să pot lua deci trenul de două, marți după-amiază, să mă prezint la audiența „lady-ei Ingleby" și să scap cît mai repede posibil să alerg apoi să te regăsesc la căsuță. Sper că n-are să-i treacă prin cap să mă rețină la ceai.

— Cine ? Ea ? întrebă Myra zîmbind. Sper că ai să iei ceaiul cu mine !

— Atunci voi refuza pe acela al lady-ei Ingleby, zise Jim hotărît.

Dar, chiar în zilele acestea minunate, el continua să lucreze regulat la cartea sa. Myra stătea atunci lîngă el în fumoar şi scria scrisori sau citea. „Lucrez mai bine dacă te am alături", declarase Jim, „sau cel puţin în raza mea vizuală". Era imposibil ca spiritul Myrei să nu se întoarcă o clipă spre trecut, comparînd tresărirea plăcută ce i-o dăduse aceste cuvinte cu sentimentul de părăsire de pe vremuri, atunci cînd era în afara preocupărilor lui Michael, care ţinea totdeauna bine închisă uşa laboratorului său ! Ce deosebire faţă de felul cum Jim o făcuse deja parte integrantă din viaţa lui, unind-o în tot ce-i era drag !

Ea îi povesti în scris doamnei Dalmain, cu o mulţime de detalii, cît de fericită era şi o puse la curent cu împrejurările care aduseseră o hotărîre atît de grăbită. Trimise de asemenea cîteva rînduri ducesei de Meldrum, în care-i anunţă logodna ei şi-şi promitea amănunte pentru mai tîrziu, cînd va fi înapoi la Shenstone. Scrisoarea aceasta mai conţinea şi salutări amicale către Ronald şi Billy în cazul cînd tinerii s-ar afla la Overdene. Ultima lor duminică seara la Tregarth sosi prea repede. Merseră împreună la bisericuţa din sat să asculte slujba şi se amestecară cu populaţia de simpli pescari, citind din aceeaşi carte şi unind, cu o caldă sinceritate, vocile lor cu corul umil al cîntecelor de slavă. Se întoarseră apoi la „Capul Maurului" ca să mănînce ; se plimbară apoi prin grădină, se aşezară pentru ultima oară în boschetul de iederă să stea de vorbă şi Jim să-şi fumeze pipa.

Jim zise atunci brusc :

— Dă-mi, te rog, cîteva amănunte asupra lady-ei Ingleby. E o femeie în vîrstă cu care se poate sta uşor de vorbă ?

O clipă Myra rămase împietrită ; apoi îi răspunse :

— Drept vorbind, Jim, nu prea ştiu ce să-ţi spun ; da, cred că ai să stai uşor de vorbă cu dînsa.

— Vorbeşte despre moartea soţului ei ? Sau e un subiect interzis ?

— Vorbește despre el, zise încet Myra cu acei care înțeleg.

— Ah ! Crezi că ar dori să cunoască amănuntele ultimelor zile ale lordului Ingleby ?

— Cred că da, dacă ești dispus să i le dai. Atunci, tu știi cine a provocat nenorocirea ? După o tăcere scurtă, care urmă surprinderii, Jim scoase pipa și o privi țintă pe Myra.

— Dacă știu cine a făcut... ce ? întrebă el încet.

— Cunoști numele ofițerului care a comis greșeala, cauza morții lordului Ingleby ?

Jim își reluă pipa.

— Da, dragă, spuse el liniștit. Dar cum se face că ai auzit vorbindu-se de eroarea aceea ? Credeam că chestiunea fusese mușamalizată în Anglia.

— Într-adevăr, zise Myra, dar lady Ingleby a fost pusă la curent cu faptele și astfel am aflat și eu. Jim, dacă ea ți-ar cere numele, i l-ai spune ?

— Desigur că i-aș spune, răspunse Jim Airth. De la început am fost contra misterului în această chestiune. Nu admit să se înăbușe faptele. Trebuie însă luat în considerație viitorul unui om. Lumea nu iartă niciodată o împrejurare ca aceasta. O viață întreagă bietul băiat ar fi fost arătat ca ucigașul lordului Ingleby ! De-abia, de-abia dacă nu s-ar fi spus că a făcut-o îndadins. Cu atît mai mult că toată povestea era plină de mistere ; autoritățile adoptă experiențele numai cînd reușesc, altfel ești considerat cu severitate ca imprudent și e încă mare lucru dacă nu te închide. Nu-i chiar cel mai bun mijloc de a încuraja pe ofițeri doritori de inițiativă. Lauda sau blamul unei experiențe ar trebui să depindă de altceva decît de succes sau insucces. Dar, după cum îți spuneam, am protestat de la început contra misterului păstrat în această chestiune, numai că, pînă la urmă, m-am lăsat convins de ceilalți și puținele persoane care sînt la curent cu faptele s-au angajat pe cuvînt de onoare să nu dezvăluie numele. Bineînțeles, făcînd excepție pentru lady Ingleby, dacă ține neapărat ; unii dintre noi însă și-au dat seama că e tot una să scrii numele în *Times* sau să-l încredințezi discreției unei femei.

— Și ce gîndești despre hotărîrea lady-ei Ingleby ?

— Cred că hotărîrea aceasta dovedește că e o femeie inteligentă și superioară, dacă îi va rămîne credincioasă, bineînțeles. Dar ar fi foarte feminin să ia o astfel de hotărîre într-un moment de emoție puternică, și, după aceea, să se frămînte în presupuneri nesfîrșite.

— Știi care a fost motivul pe care l-a dat? A spus că nu vrea să existe pe fața pămîntului un om căruia să nu-i poată strînge mîna cu prietenie!

— Ce suflet frumos, spuse Jim mișcat. Myra, dacă mi s-ar întîmpla și mie un accident ca acela al lordului Ingleby, ai spune același lucru, din dragoste pentru mine?

— Nu, nu! strigă Myra cu pasiune în glas. Dacă te-aș pierde, iubitul meu, n-aș mai vrea să ating mîna altui om, o viață întreagă.

— Ah! zise Jim gînditor. Atunci nu crezi că motivul care a determinat-o pe lady Ingleby să procedeze astfel ar putea să fie o dragoste tot așa de puternică ca a noastră?

Myra își rezemă capul fermecător pe umărul iubitului ei.

— Jim, zise ea cu o emoție care îi înăbușea vocea, nu mă simt în stare să discut despre altă dragoste. Un singur lucru rămîne absolut sigur pentru mine: înainte de a te cunoaște, nu știam ce înseamnă dragostea.

O tăcere îndelungată căzu asupra boschetului de iederă.

În sfîrșit, cu o înflăcărare aproape violentă, Jim Airth îi zise femeii pe care o ținea în brațe:

— Crezi serios că ai dreptate să mă faci să te aștept, fie chiar un ceas, o zi?

Și dînsa, care îl iubea cu o dragoste pe care cuvintele nu puteau s-o exprime, nu putu să răspundă nimic.

Așa se întîmplă că, în zilele următoare, întrebarea la care nu răspunsese îi reveni mereu în spiritul său. „Am făcut oare bine, că l-am lăsat să aștepte, fie chiar o zi numai“ se întreba dînsa.

. . . . . .

În hol, lîngă masa cu placă de marmură, unde se găsea registrul călătorilor, se opriră un moment pentru a-și spune bună seara. Myra nu-i permitea niciodată lui Jim să urce scara, înainte ca ea să fi închis ușa camerei sale:

— Dacă nu asculți regulile pe care cred că trebuie să ți le impun, Jim, declarase ea, cu micul său surîs duios, voi fi nevoită să mi-o iau pe miss Murgatroyd ca însoțitoare și închipuiește-ți plăcerea pe care ai avea-o!

Jim se angajase deci să rămînă jos cinci minute în urma ei. Urca după aceea scara, șuierînd melodia „Nancy Lee" și ușa sa se trîntea apoi cu zgomot.

Această seară era însă ultima înaintea despărțirii, și în boschetul de iederă se petrecuseră cîteva momente furtunoase. Ochii albaștri ai lui Jim fulgerau de revoltă. Stătea ca în seara marelui pericol; atunci cînd valurile le băteau picioarele, strîngînd la pieptul său ambele mîini ale Myrei, cînd vocea sa dominatoare poruncise: „Trebuie să urcăm".

— Așa că, spuse el, mîine seară vei fi la căsuța Shenstone și eu la clubul meu din Londra. Îți dai seama cît de greu îmi este să te părăsesc chiar pentru o oră? Îți dai seama că, fără încăpățînarea dumitale, am fi putut să rămînem împreună și să plecăm de aici ca soț și soție? Dacă m-ai iubi cu adevărat, n-ai fi dorit, să așteptăm.

Myra surîse ochilor mînioși care o priveau cu iubire.

— Jim, șopti ea, e copilăresc să spui: „Dacă m-ai iubi", deoarece știi foarte bine că te iubesc cum nici o femeie de pe pămînt n-a iubit vreodată un bărbat! Și te asigur, Jim, că n-am fi putut avea aici o căsătorie valabilă. Gîndește-te ce groaznic ar fi fost să descoperim că vreo ilegalitate s-ar fi produs la căsătoria noastră! Cînd vei veni să mă cauți acasă, vei mărturisi că aveam dreptate, și îmi vei cere umil iertare. Jim, iubitul meu, vezi cît e ceasul, trebuie să mă urc sus, biata miss Murgatroyd trebuie să fi obosit de a ține ușa deschisă pentru a mă auzi trecînd. Au luat toate trei obiceiul să-și lase ușile întredeschise... Nu, nu le-o lua în nume de rău, sînt niște ființe foarte cumsecade și ne vor lipsi mîine. Jim, spune-mi bună seara repede și lasă-mă să plec.

Însă Jim, strîngînd mîinile Myrei, murmură:

— Odată nu ne-am spus nici bună seara, nici bună ziua.

— Jim, iubitul meu, răspunse cu duioșie Myra, în noaptea aceea, înainte de a adormi, mi-ai zis: „Nu sîntem singuri, Dumnezeu e cu noi". Apoi ai recitat psalmul 138.

Și, Jim, am simțit că erai cel mai bun și cel mai sincer dintre oameni și că toată viața mea mă voi putea încrede în tine, cum mă încred în Dumnezeu.

Jim Airth lăsă să cadă mîinile pe care le ținea, și le sărută încet :

— Bună seara, logodnica mea, spuse el, și Dumnezeu să te binecuvînteze. Apoi se întoarse.

Myra a fost într-o clipă în capul scării, merse spre camera ei și închise ușa.

În genunchi lîngă patul ei, începu să plîngă, pe jumătate de bucurie, pe jumătate de grijă. O obseda de pe acum întrebarea : „Am făcut bine că l-am făcut să aștepte ?“

După un timp ridică fruntea, abia putînd să respire, și privirile ei se cufundară în întunecimea încăperii. Părea că e cuprinsă de o viziune. Un om înalt, bărbos, trecu. În brațele sale ținea un cățel care o privea prin buclele încîlcite ale părului său mătăsos, spunînd parcă : „Eu am locul cel bun care este al dumitale ?“ Bărbatul înalt se îndreptă spre ușă : „Bună seara scumpa mea Myra !“ spuse el cu bunătate.

Viziunea se șterse.

Lady Ingleby își ascunse fața în pătură. „Și asta timp de zece ani atît de lungi !“ suspină ea. Apoi, din întuneric, apăru privirile ochilor arzători ai lui Jim, simți mîinile lui puternice apucînd-o : „Cum pot să-ți spun bună seara“, pronunță o voce pătimașă. Și lacrimi de bucurie împînziră fața Myrei ; uni mîinile și murmură :

— Dumnezeule bun, mi-e dat în sfîrșit să cunosc „mai binele ?“...

15

UNDE ESTE LADY INGLEBY ?

Cînd marțea următoare Jim Airth coborî din tren, privi cu încordare peronul micii gări cu speranța de a zări pe Myra. Se înțeleseseră într-adevăr să nu se întîlnească decît după întrevederea cu lady Ingleby. Dar

delicioasa inconsecvență a Myrei nu făcea imposibilă vreo schimbare a convențiilor lor, și, dacă dorința ei de-al vedea se aseamănă cît de puțin cu aceea pe care o resimțea el, Jim Airth nu s-ar fi mirat deloc de o schimbare a programului.

Dar Myra nu era acolo și, cu un sentiment de dezamăgire destul de nedreptățit, călătorul dădu biletul său, străbătu mica gară și găsi afară, așteptîndu-l, un echipaj elegant la care erau înhămați doi cai tineri în „tandem".

Vizitiul, îl aștepta în fața calului înaintaș, și-l salută.

— Pentru Shenstone Park, sir ?

— Da, spuse Jim și se urcă în trăsura ușoară. Jim Airth era un bun cunoscător de cai și admiră poneii.

Aceștia zburau de-alungul drumurilor cîmpenești, între garduri de tufișuri sălbatice de păducel. Țăranii erau pe ogoare, strigîndu-se veseli pe nume, în timp ce munceau la fînețe. Era o zi de o frumusețe desăvîrșită.

Mersul acesta printr-o regiune încîntătoare, risipea puțin cîte puțin nemulțumirea lui Jim Airth.

La urma urmei, era mai bine să se țină de hotărîrile la care se învoise. Zgomotul vesel și grăbit al copitelor frumosului echipaj de ponei îl apropia cu fiecare secundă de „căsuță". Poate Myra va fi la fereastră ?... Era drept că el îi interzisese aceasta.

— Poneii aceștia sînt desigur obișnuiți să fie bine mînați, spuse el cu aprobarea vizitiului, în timp ce executau un viraj la încrucișarea drumului.

— Yes, sir, răspunse vizitiul cu gestul obișnuit spre pălărie. Excelența sa îi mînă întotdeauna ea însăși. Excelența sa e o conducătoare desăvîrșită.

Această afirmație îl miră pe Jim Airth, care își făcuse o părere cu totul alta despre lady Ingleby, dar, în sfîrșit, nu era momentul să deslușească această chestiune. Treceau pe dinaintea unei biserici sătești, acoperită de iederă și străbătură în pas vioi dincolo de zăbrelele masive ale parcului, ajungînd la o impozantă alee. În mijlocul unui grup de arbori se ridică o căsuță cu acoperișul ascuțit.

— Ce este casa aceasta ? întrebă îndată Jim.

— Căsuța, sir.

— Cine trăiește aici ?

— D-na O'Mara, sir.

— Oare d-na O'Mara a revenit ?

— Nu știu, sir. Era la castel azi-dimineață cu Excelența sa.

— Atunci a revenit!

Vizitiul păru nedumerit, dar nu făcu nici o observație.

Jim Airth se întoarse spre a examina mai bine „Căsuța".

Locuința era mai neînsemnată decît își închipuise. Faptul acesta nu păru deloc să-l supere. Din contră, zîmbi unui gînd care-l înveselea. În timp ce observa căsuța, o mică ușă laterală se deschise și o persoană îmbrăcată în negru, cu înfățișarea unei cameriste de casă mare, apăru sus pe o verandă îngustă, scutură o față de masă și reintră apoi în casă.

Curînd se zări frumoasa reședință veche, și, un moment după aceea, trăsura ușoară se opri în fața intrării.

— Ai mînat perfect, spuse Jim Airth, dînd un bacșiș generos micului vizitiu. Întorcîndu-se, văzu că ușile mari ale casei erau deja deschise și, pe prag, un impozant „butler" cu sprîncene groase și negre îl aștepta ca să-l primească.

— Dacă binevoiți, sir, veniți în salonul excelenței sale, spuse „butler-ul", arătîndu-i drumul.

Jim Airth a fost introdus într-o încăpere splendidă și privi în jurul său.

Încăperea era goală.

— Dacă sînteți bun, așteptați aici, sir, voi informa pe excelența sa de sosirea dvs. Și solemnul personaj cu sprîncene groase și negre, îl părăsi fără zgomot.

Lăsat singur, Jim Airth începu să privească cu multă atenție obiectele ce-l înconjurau, sperînd să deducă din ele cîteva lămuriri asupra obiceiurilor și caracterului stăpînei casei. Dar atenția sa a fost aproape imediat atrasă de marele portret al lordului Ingleby, așezat deasupra căminului.

Jim Airth se apropie de el și-l contemplă cu un aer absorbit.

— Excelent, își spuse, extraordinar de reușit. Pictorul acesta, dacă pot să pun mîna pe el, va face și portretul Myrei. Ce cățel drăguț! Îmi închipui că e „Tom". Curioasă întîmplare că sînt ultima persoană care a auzit pe bietul Ingleby chemîndu-l pe Tom... Mă întreb dacă lady Ingleby îl iubea pe Tom...?

Cam la acestea se gîndea Jim Airth, cînd, „butlerul“ reapăru și-și îndeplini funcția cu solemnitate.

— Excelența sa e în parc, sir. Și deoarece e atît de cald în casă, excelența sa vă roagă să veniți în parc spre a vă întîlni. Dacă-mi permiteți, sir, vă voi arăta drumul.

Jim Airth își urmă supus călăuza, de-alungul unui coridor nesfîrșit, coborî apoi în urma lui o scară, ce ducea spre un hol interior și ieșiră pe terasa ce se întindea înaintea casei. În jurul acestei terase se găsea o grădină de modă veche, cu desișuri înflorite formînd boschete, și o fîntînă la mijloc. Mai departe, un strat neted de pajiște, cobora în pantă ușoară, spre un lac, a cărui suprafață strălucea în soarele amiezii. Pe pajiște, la jumătatea drumului dintre casă și lac, se înălța un șir de fagi. La adăpostul ramurilor dese, într-o umbră plăcută, erau risipite cîteva scaune de grădină. Pe unul din ele, Jim Airth zări rochia albă a unei femei care ținea o umbrelă roșie. „Butlerul“ arătă grupul de arbori.

— Excelența sa a spus, sir, că vă va primi sub fagi. Reintră apoi în casă, cu misiunea împlinită, lăsînd pe Jim Airth să ajungă singur la lady Ingleby, a cărei umbrelă cu reflexe sclipitoare trebuia să-l călăuzească. Rămase un moment pe terasă, admirînd incomparabila frumusețe a locului, apoi fața sa deveni tristă și aspră.

— Ce casă a trebuit să părăsească ; și să o părăsească pentru a nu mai reveni niciodată ! murmură el.

Expresia de tristețe îi rămase întipărită în timp ce cobora treptele care duceau spre grădină ; străbătu aleile strîmte, nisipoase, ajunse pe pajiște și se îndreptă spre fagi.

Jim Airth, înalt, cu statură de militar, cu umerii largi, ar fi putut face o impresie excelentă lady-ei Ingleby dacă l-ar fi văzut venind, dar ea ținea umbrela între dînsa și vizitatorul care se apropia.

Era foarte aproape, destul de aproape spre a distinge detaliile unei elegante toalete vaporoase și lady Ingleby părea să nu fi simțit deloc apropiată, această vecinătate.

El se apropie sub fagi și stătu drept înaintea ei ; umbrela ascundea încă fața femeii.

Sigur de el, Jim Airth nu era niciodată încurcat.

— Lady Ingleby, începu el cu o gravă amabilitate. Mi s-a spus să...

Umbrela a fost aruncată la pământ și se trezi în fața ochilor veseli ai Myrei !

Să vadă fața lui Jim Airth transformîndu-se, trecînd de la expresia banală a politeței de convenienţă, la aceea a bucuriei nemărginite, a fost pentru Myra răsplata imobilității pe care izbutise s-o păstreze atîta timp. El se aruncă la picioarele ei, cu exuberanța unui copil, înconjurînd-o pe ea și scaunul ei cu lungile lui brațe.

— Oh ! dragă, spuse el, aplecîndu-și obrazul spre cel al iubitei, în timp ce ochii lui albaștri erau plini de bucurie. Oh, Myra ! Cîte secole au trecut de ieri ! Cît te dorisem ! Avusesem chiar aproape speranța că vei fi la gară. Cît am regretat timpul pe care trebuia să-l pierd venind s-o văd pe această bătrînă lady Ingleby !... Myra, orele ți-au părut lungi ? Înțelegi, iubita mea, lucrurile nu pot continua așa, nu putem suporta o nouă despărțire de douăzeci și patru ore. Și, în timp ce eu fierbeam de nerăbdare la fiecare secundă pierdută, tu mă așteptai sub copacul acesta, ascunzîndu-ți fața și pretinzînd că ești lady Ingleby !... Cît de fermecătoare ești, cît de ușor și dulce e tot ce porți ; desigur, o toaletă care nu s-ar potrivi pentru a urca pe faleză, dar e impecabilă pentru a sta pe o pajiște. Nu pot să mă împiedic, trebuie !...

— Jim ! spuse Myra rîzînd și respingîndu-l, ce te apucă ? Trebuie să te porți mai bine. Nu sîntem în boschetul de iederă. Curiosul personaj cu sprîncene ne observă probabil de la o fereastră, și va avea destul de multe motive să se mire dacă te vede purtîndu-te în felul acesta. Jim, ce bine îți stau hainele de oraș ! Totdeauna mi-a plăcut o redingotă deschisă, vino să te admir... Ah ! verdele gazonului a pătat genunchii aceștia imaculați. Ce nenorocire !... Oare pentru mine ești atît de elegant ?...

— Nu, desigur ! spuse Jim, frecîndu-și viguros genunchii. Mi-am pus această ținută corectă spre a face o vizită de ceremonie lady-ei Ingleby și acum, înainte de a putea să încerc efectul făcut asupra ei, mi-am și pătat fără remediu genunchii frumoșilor mei pantaloni pentru că m-am închinat la sanctuarul dumitale. Dar în sfîrșit, unde este lady Ingleby, de ce nu respectă întrevederile pe care le acordă ?

— Jim, spuse Myra privindu-l cu ochi plini de dragoste nesfîrșită, în care strălucea în același timp o bucurie fără margini, Jim, îți place acest domeniu ?

— Domeniul acesta ? spuse Jim întorcîndu-se cîțiva pași pentru a îmbrățișa un orizont mai vast. E perfecțiunea însăși. Nu avem nimic asemănător în Scoția !... Ce nenorocire că nu-i nici un moștenitor !

— Jim, continuă Myra, m-am bucurat atîta dinainte, la gîndul că am să-ți arăt locuința mea...

El se apropie de ea îndată.

— Ei bine, arată-mi-o dragă, spuse el. Prefer să fiu singur cu tine în mica ta casă ; am văzut-o de cînd am sosit. De ce să aștept aici în spațiul acesta imens și impunător, pe văduva lordului Ingleby ?

— Jim, reluă Myra, îți amintești de o melodie pe care am fredonat-o de mai multe ori acolo ?... Și cînd m-ai întrebat cum se cheamă melodia ți-am răspuns că-ți voi spune odată cuvintele : Ascultă-le !

Și, privindu-l iubitoare, Myra cîntă, cu mici schimbări, ultima strofă a vechii balade „Huntingtower" :

Blair, in Atholl, este al meu, Jami
Plăcutul Dunkeld este al meu, Jami
Și tot ce e al meu, e al tău, lady...

— Foarte drăguț, zise Jim, dar confunzi draga mea. Jamie și-a dat averea iubitei lui ; ai cîntat balada invers.

— Nu, nu, spuse Myra cu vioiciune. Nu e invers. Dacă se iubesc amîndoi, puțin importă cine dă. Dacă ai fi un „cow-boy", Jim, și dacă ai iubi o femeie cu case și pămînturi, luînd-o, ar trebui să iei tot ce este al ei.

— Cred mai degrabă că aș duce-o în ranch-ul meu și aș învăța-o să mulgă vacile, răspunse Jim rîzînd. Apoi, întorcîndu-se și privind în toate părțile, întrebă : „Dar, serios, Myra, unde este lady Ingleby ?... Nu ne putem pierde toată după-amiaza așteptînd-o... O vreau pe iubita mea, o vreau în micul ei „home", singură cu mine... N-am putea să ne ducem în căutarea lady-ei Ingleby ?

Myra atunci se ridică radioasă și veni în fața lui ; razele soarelui străbăteau printre frunzele fagilor și jucau în ochii ei cenușii. Niciodată nu fusese mai fermecătoare. Jim Airth se înfioră de mîndria de a fi bărbatul

acestei ființe încîntătoare. Ea se apropie și-i puse mîinile pe piept. El o cuprinse încet.

Cum văzu că avea ceva de spus, așteptă.

— Jim, spuse Myra, Jim, iubitul meu, este un nume pe care doresc să-l port mai mult decît doresc orice alt lucru de pe pămînt. Vreau să am dreptul de a fi chemată — „D-na Jim Airth"... A fi soția ta, mă va face profund fericită. Dar, pînă în clipa aceea, — și fie cît de apropiată, — pînă ce vei face din mine „D-na Jim Airth", iubitul meu... eu sînt lady Ingleby !...

16

SUB FAGII DIN SHENSTONE

Brațele lui Jim recăzură încet ! Privea încă frumoșii ochi iubitori, dar orice bucurie se stinse din ai săi, lăsîndu-i de un albastru rece. Fața lui palidă, se crispă într-o expresie de disperare tăcută. Apoi se dădu înapoi cu cîțiva pași și mîna Myrei rămase liberă.

— Tu, lady Ingleby ?... rosti el.

Myra îl privea, pradă unei tulburări inexprimabile.

— Jim, strigă ea, Jim, iubitule, de cei pui astea prea mult la inimă ?

Ea se apropie și încercă să-i apuce mîna.

— Nu mă atinge ! spuse el dîndu-se înapoi. Apoi adăugă :

— Tu, Myra, tu... văduva lordului Ingleby ?...

Disperarea aproape furioasă a vocii sale o amuți de mirare pe tînăra femeie. De ce resimțea el ca o ofensă, nobilul nume pe care ea îl purta și rangul pe care-l ocupa ?... Chiar dacă poziția ei socială o situa deasupra lui Jim Airth, nu mărturisise ea dorința de a abdica de la tot spre a fi a lui ?

Era oare generos, era demn de omul pe care-l iubea, să primească în acest fel revelația pe care ea i-o făcuse ?

Cu o demnitate plină de blîndețe, spuse :

— Să ne așezăm, Jim, și să vorbim. În fond, lucrul acesta nu e atît de teribil cît pare să-ți închipui. Lasă-mă

să-ți explic, sau mai bine, pune-mi toate întrebările pe care le vrei.

Jim Airth se lăsă să cadă pe scaunul cel mai depărtat, își puse coatele pe genunchi și-și acoperi obrazul cu mîinile. Fără a face vreun comentariu asupra acestei atitudini, Myra își apropie scaunul, ca să poată, dacă ar dori-o, să-și pună mîna pe brațul lui Jim, și așteptă în tăcere.

Jim Airth nu avea decît o întrebare de pus și o rosti fără să ridice capul.

— Cine e d-na O'Mara ?

— Văduva sergentului O'Mara care a căzut la Targai. Ne-am pierdut soții în aceeași zi. Ea era de ani de zile camerista mea de încredere. Cînd s-a măritat cu sergentul, un soldat viteaz, la care Michael ținea mult, am dorit s-o păstrez lîngă mine. Michael îmi dăduse căsuța ca să dispun de ea cum mi-ar plăcea. Am instalat acolo perechea și ea locuiește și acum acolo. Oh ! Jim, iubitule, încearcă să înțelegi că nu ți-am spus un singur cuvînt care să nu fie adevărat. Lasă-mă să-ți lămuresc cum se face că m-am găsit la Tregarth sub alt nume decît al meu. Dacă aș putea să-mi lunec mîna într-a ta, lămurirea mi-ar fi mai ușoară... Nu ?... Atunci vei face ce vrei.

După ce am primit în noiembrie trecut telegrama care-mi vestea moartea soțului meu, am avut o criză nervoasă. Nu cred să fi fost pricinuită de mîhnirea mea, dar mai degrabă de tensiunea sufletească dinaintea ei. Începusem să mă simt mai bine și eram la Londra, cînd se crezu că trebuia să fiu înștiințată că totul se datorează unui accident. Cunoști discuția privind dezvăluirea numelui aceluia care-l pricinuise din inconștiență. Știi deasemenea hotărîrea pe care am luat-o atunci. Zbuciumul ce-mi pricinuia această chestiune mă aduse într-o stare foarte rea. Nu sînt decît o femeie, și o femeie slabă, și eram foarte adesea singură. După ce am luat înțeleapta hotărîre, am început să caut să-mi lămuresc bănuielile. Niște ofițeri reveniți de pe front mă vizitară și presupunerile mele se opriră mai ales la doi dintre dînșii, băieți excelenți, pe care-i iubeam mult. În sfîrșit mă convinsei pe mine însumi, prin indicii pe care le-am crezut sigure că am ghicit care era acela care pricinuise nenorocirea. Stai, Jim, îndrăznesc de-abia să-ți spun căci e groaznic ;

acela pe care-l credeam cauza morții lui Michael voia să se însoare cu mine !

...Oh ! Nu geme astfel, Jim, mă faci să fiu atît de mîhnită ! Dar înțeleg ca toate astea să-ți pară de necrezut. Bietul băiat mă iubea mult și-mi închipui că el se gîndea că, devreme ce nu trebuia să aflu nimic, fapta importa prea puțin ; știu că pare greu de admis, dar un bărbat îndrăgostit are raționamente curioase. N-am permis niciodată ca lucrurile să ajungă pînă la o cerere oficială, dar am înțeles că trebuia să fug.

Nu era singurul și asta a fost teribil pentru mine. Nu iubeam pe nimeni și eram hotărîtă să nu mă recăsătoresc decît dacă mi-aș întîlni idealul !... Oh ! Jim !...

Îi puse o mînă pe genunchi, dar această mînă era pentru el ca o frunză veștedă, căci nu mișcă deloc.

Myra continuă :

— Începea să se vorbească prin lume. *Society Papers* publicase despre mine capitole teribile. Nervii îmi deveniră mai bolnavi, viața îmi părea de nesuferit. În sfîrșit am consultat un mare specialist, care-mi era în același timp un prieten devotat. Îmi ordonă o cură de odihnă. Nu să mă închid între patru pereți cu grijile mele, dar să plec singură, să-mi las în urmă identitatea și tot ce se leagă de dînsa. Să merg acolo, unde nimeni nu mă cunoaște, unde aș trăi în aer liber o viață simplă ; în special îmi porunci s-o las pe lady Ingleby în urma mea.

...Urmai sfatul lui, punct cu punct. E un om pe care e imposibil să nu-l asculți. Cum îmi displăcea să iau un nume fals, hotărîi să fiu d-na O'Mara și, natural, în registrul călătorilor, scrisei numele și adresa ei... Ai avut dreptate, Jim, în seara sosirii. Îmi simțeam inima ușoară ca a unei copile fericite intrînd în vacanță și odihnă.

Apoi, te-am văzut !... Jim, iubitul meu, cred că din prima zi sufletul meu zbura spre tine ca spre tovarășul predestinat. Vitalitatea ta deveni izvorul puterii mele, îți datoram multe înainte de a-ți fi vorbit... Apoi, ți-am datorat viața și dragostea și totul, totul, Jim !

Myra se opri, stăpînindu-și emoția și aplecîndu-se își puse buzele pe părul des al lui Jim. El nu păru însă să-și dea seama.

— Cînd am înțeles că reveneai de pe front și că ai cunoscut cu siguranță pe Michael, m-am bucurat de înțelepciunea doctorului care mă obligase să renunț la numele meu. D-rele Murgatroyd ar fi știut și n-aș mai fi avut nici un pic de liniște. Apoi, Jim, cînd te-am cunoscut și cînd te-am auzit spunînd că urai titlurile, atunci, într-adevăr, am binecuvîntat momentul cînd mă înscrisesem sub simplul nume de d-na O'Mara, și m-am hotărît să nu-ți spun adevăratul meu nume decît atunci cînd m-ai fi iubit îndeajuns spre a nu-ți mai păsa de el, și m-ai fi dorit destul pentru a o schimba imediat pe lady Ingleby din Shenstone Park, în d-na Jim Airth din — unde vei vrea să mă conduci ! Acum cunoști motivul pentru care nu voisem să mă căsătoresc la Tregarth și nu doream, poate dintr-un sentiment egoist, să-ți descopăr identitatea mea decît atunci cînd vei fi în locuința mea... Oh ! iubitul meu ! Dragostea noastră nu poate suporta o încercare atît de mică ?...

Ea tăcu și așteptă. Se credea sigură de victorie, dar i se părea surprinzător că, firea dreaptă ca aceea a omului pe care-l iubea, un incident relativ neînsemnat era într-atît de greu de învins.

Totuși, știa foarte bine că amorul propriu rău înțeles, putea să creeze cîteodată obstacole formidabile.

Era profund rănită, dar era femeie și iubea. Aștepta deci cu răbdare ca dragostea să învingă orgoliul.

În sfîrșit, Jim Airth se ridică.

— Nu pot încă să consider toate astea... spuse el încet. Am nevoie să fiu singur. Ar fi trebuit să știu de la început cine erai, lady Ingleby. Sînt profund îndurerat că ai de suferit din cauza unui lucru care nu este din greșeala dumitale. Acum trebuie să plec. Peste douăzeci și patru de ore voi reveni, și vom vorbi din nou.

Fără vreun alt cuvînt, fără o privire, fără un gest, se întoarse și porni spre pajiște. Ochii speriați ai Myrei abia putură să-l urmărească, așa de tare se grăbea.

Îl văzu urcînd pe terasă, trecînd în casă, o ușă se închise.

Jim Airth plecase !

17

DESIGUR CĂ ȘTIAI

Myra Ingleby se ridică și se urcă cu pași înceți spre casă.

Doar paliditatea ei trăda emoția, în interior însă, inima ei era frămîntată.

Fericirea ei primise o lovitură mortală ; omul pe care-l adora, pe care-l așezase în suflet pe un piedestal, căzuse de acolo, fără ca să fie în puterea ei de femeie iubitoare să-l mențină.

Îi plăcuse în gînd să-l socotească pe Jim Airth cowboy. Dar era posibil ca el să fie sclavul unui orgoliu vulgar ?... Și, pentru că el se numea Jim Airth, era gelos pe aceia care dețineau privilegiul unei nașteri mai înalte ? Declarînd că disprețuia titlurile, le dădea el din contră o însemnătate atît de exagerată, că putea să se îndepărteze de femeia pe care o iubea numai pentru că ea poseda un titlu și el nu ?

Myra, reintrînd în casă, se îndreptă îndată spre salonaș. Storurile verzi de la ferestre făceau o umbră plăcută. Căminul era împodobit cu ferigi și crini. Vaze, pline de trandafiri se găseau peste tot, și, ici și colo, sacsii cu freziile răspîndeau un parfum delicat.

Se duse drept spre portretul lordului Ingleby și-l privi. Delicatețea feței visătoare părea accentuată de lumina ce se strecura. Lady Ingleby, își aminti amabilitatea neschimbată a aceluia care nu mai era, voioșia și dreptatea sa față de toți, săraci sau bogați. Se întrebă dacă fusese necredincioasă uitînd, o clipă, cît fusese de bun. Dar, în același timp, inima ei era sfîșiată ; omul care cu pași grăbiți străbătuse pajiștea spre a fugi de dînsa, ținea inima aceasta în mîinile sale.

Meditația castelanei din Shenstone a fost întreruptă de zgomotul unui echipaj oprindu-se în fața intrării : voci bărbătești răsunară în hol. Niște pași se apropiaseră și vocea vioaie a lui Billy întrebă — „Putem intra ?“ Glasul mai profund al lui Ronni adăugă — „Nu vă stinghe-rim ?...“ Și, o secundă mai tîrziu, lady Ingleby strîngea mîna fiecăruia din ei.

— Ah, scumpi băieți, spuse ea, n-am fost niciodată mai mulțumită să vă văd. Stați jos, sau ați venit să faceți o partidă de tenis ?

— Am venit să te vedem, scumpă regină, spuse Billy. Ne găsim în vizită la Overdene. Ducesa a primit scrisoarea dumitale și ne-a anunțat marea noutate, înștiințîndu-ne în același timp că trebuia să te fi întors de ieri. Atunci iată-ne pentru... pentru...

— Pentru a vă felicita, încheie curajos și cordial Ronald.

— Mulțumesc, spuse Myra surîzîndu-le. Dar vocea ei blîndă tremura puțin. Aceste felicitări primite acum, erau aproape peste puterile ei. Atunci, cu simplitatea și sinceritatea ei înnăscută, le dezvălui credincioșilor prieteni adevărul.

— Acum un ceas, m-ați fi găsit radioasă. Nu era pe pămînt o femeie mai fericită ca mine. Știți fără îndoială că l-am cunoscut și că ne-am logodit în timp ce-mi făceam cura de odihnă, care consta mai ales pentru mine în faptul de a fi d-na O'Mara, în loc de a fi eu însumi. Abia acum cîteva clipe a aflat el că eu eram lady Ingleby, și, dragi băieți, ați crede că lovitura a fost prea tare pentru el ? Este în el ceva de cow-boy. A trăit mult în străinătate, a dus o viață aventuroasă. În ultimul timp a luat parte la groaznica voastră luptă, pe care n-o numește decît *„încăierarea de la frontieră"*, la Targai. S-a îmbolnăvit de friguri. Voi trebuie să-l fi cunoscut... Resimte un dezgust excentric pentru titluri și mari proprietăți, și ale mele l-au enervat serios. A plecat pentru a-și da seama de situație, mi-a declarat el. Astfel că, în loc de a mă găsi veselă, mă găsiți tristă.

Cei doi tineri schimbară priviri semnificative, părînd că-și treceau unul altuia o inițiativă. Lady Ingleby își dădu seama de această comunicare mută.

— Ce este ? întrebă ea.

— Scumpă regină, spuse Billy, ascunzîndu-și cu greu tulburarea. Putem afla numele cow-boy-ului ?

— Jim Airth, răspunse lady Ingleby, ai cărei obraji palizi se împurpurară deodată.

— În cazul acesta, el este personajul pe care l-am văzut îndreptîndu-se spre gară, ca și cum toate furiile l-ar urmări, neprivind nici în dreapta, nici în stînga, nici

înaintea lui, căci docarul nostru a trebuit să se ferească iute ; astfel se face că n-a recunoscut doi vechi camarazi, şi n-a auzit chemarea lor. Dar, lady dragă, nu fugea cu siguranţă nici de titluri şi nici de proprietăţile dvs., fiindcă propriul său titlu este dintre cele mai vechi din Scoţia şi kilometri de cîmpii, de lacuri şi de poduri îi aparţin. Desigur că ştiaţi că „fellow-ul", care se numeşte Jim Airth, în ranchul său din Far-west, şi se serveşte de acest nume ca de un pseudonim de scriitor, este, în ţinutul său, James, conte de Airth şi Monteith şi cîteva alte nume pe care le-am uitat, cel mai frumos titlu de noblеţe din Scoţia !...

18

CEEA CE BILLY AVEA DE SPUS

Myra îi trimisese pe cei doi tineri să facă o partidă de tenis, promiţîndu-le că-i va regăsi într-o jumătate de oră, apoi, rămasă singură, o porni grăbită spre umbra fagilor. Ajunsă aici, se lăsă să cadă pe scaunul unde Jim Airth rămăsese nemişcat şi cu mîinile tremurătoare îşi acoperi obrazul.

— „O, Jim, spuse ea plîngînd încet, iubitul meu, cît de rău te-am cunoscut, atribuindu-ţi gînduri a căror semnificaţie inima ta mare abia ar înţelege-o. O, dragostea mea, iartă-mă ! Dar vino să luminezi noaptea care mă împrejmuieşte şi să-mi spui cu ce am păcătuit ! Ce este între noi ?... Dacă mă părăseşti, voi muri !"

Myra era acum convinsă că greşeala nelămurită trebuia să fie a ei şi suferea mai puţin decît atunci cînd o atribuise lui Jim Airth. În acelaşi timp nu înţelegea, căci, dacă contele de Airth şi de Monteith avea dreptul să se înscrie ca „Jim Airth" pe registrul pasagerilor hanului „Capul Maurului", de ce lady Ingleby din Shenstone nu putea, fără a se face vinovată de o ofensă de neiertat, să ia un nume tot aşa de simplu.

Cu cît se gîndea Myra mai mult, învîrtindu-se în acelaşi cerc de idei, cu atît se simţea mai mirată şi nedumerită.

În sfîrșit intră în casă și încercă să-și șteargă urma lacrimilor. Durerea nu trebuia s-o facă egoistă. Ronald și Billy doreau desigur ceaiul și o așteptau.

. . . . . .

În timpul acesta cei doi camarazi, cu rachetele sub braț, se îndreptară spre frumosul teren de tenis, care era ținut drept cel mai bun din toată vecinătatea. Aici avusese loc mai mult de o întrecere, în prezența unei reuniuni strălucite, așezată la umbra castanilor care înconjurau „Court-ul".

Astăzi însă, totul părea părăsit și mohorît; tinerii jucară un set în tăcere, apoi se apropiară de fileu, și veniră foarte aproape unul de altul.

— Trebuie să-i spunem, declară Ronald examinîndu-și racheta.

— Presupun că trebuie, reluă Billy. Nu putem să-i permitem să se mărite cu el.

— Cum îndrăznești să presupui că el vrea să se căsătorească? Va reveni mîine și-i va spune el însuși adevărul. Noi însă trebuie să i-o luăm înainte, spre a o scuti pe lady Ingleby de această întrevedere. Ar fi mai bine să nu-l mai revadă.

— Ia spune, Ronald, ai băgat de seamă ce roșie a devenit spunîndu-ne numele lui? Cu toată emoția de astăzi, pare întinerită cu vreo șase ani măcar.

— Oh, asta e cura de repaus, replică Ronni, fără multă convingere. Curele de odihnă dau totdeauna un astfel de efect. Iată de ce ele sînt făcute de femei. Ai auzit vreodată pe un bărbat făcînd o cură de odihnă?...

— Eh! Dar am auzit parcă pomenindu-se de tine la Overdene, spuse Billy nu fără ironie.

— Nu-ți închipui cumva că a sta la ducesă constituie o cură de odihnă? Dacă înălțimea sa începe să te îngrijească, te rog să crezi că nu mai e chip să adormi.

— În sfîrșit nu asta are importanță. Care din noi doi va vorbi?

— Tu, răspunse Ronni cu hotărîre. Ea te iubește matern și va lua lucrul mai cu ușurință. Eu... mai tîrziu, voi putea încerca să-i aduc simpatia mea de bărbat...

— Nu sînt băiețandrul ce pari să insinuezi, răspunse Billy cu indignare. Îți spun însă numai atîta: dacă aș crede că ar fi preferabil pentru dînsa, i-aș declara că

autorul accidentului sînt eu, și l-aș căuta apoi pe Airth să-l înștiințez de cele ce-am aranjat.

— Imbecilule! spuse Ronni afectuos. Ca și cînd aceasta ar putea aranja ceva! Nu-l cunoști pe lord Airth? De la început de tot a fost contra acestei manevre de ascundere. Te-ar lovi mai întîi pentru că ai îndrăznit s-o minți pe lady Ingleby, apoi s-ar duce îndată să-i dezvăluie adevărul. De altfel în momentul acesta se gîndește mai mult la el însuși decît la dînsa. Noi bărbații sîntem supuși la aceasta. Dacă s-ar fi gîndit mai întîi la dînsa, ar fi rămas spre a o susține în această încercare în loc de a fugi, lăsînd-o disperată și nedumerită.

— Dracu să-l ia! spuse Billy cu înflăcărare.

. . . . . .

Vocea lady-ei Ingleby se auzi foarte aproape:

— Ce răbdători sînteți! și apăru în fața lor. Nu vreți ceai?

— Admiram fileul acesta nou, spuse Ronald. Și Billy, întorcînd spatele lady-ei Ingleby, continuă să admire fileul, fără să găsească un cuvînt de rostit.

În timpul ceaiului, se forțară cu toții să fie veseli. Ronald povesti anecdotele cele mai recente din Overdene și vorbi despre concertul anual care avusese loc de curînd. D-na Dalmain cîntase dumnezeiește și se bisase o nouă romanță a soțului ei, al cărei acompaniament seamănă cu fluierul unei mierle și unde era vorba despre „Pămîntul lui Dumnezeu", de „Flori albastre"... Am uitat restul. Ajută-mă Billy!...

— „Nu e loc pentru disperare cînd dragostea *Lui* e peste tot" continuă Billy care avea o memorie excelentă.

Myra se ridică repede:

— Trebuie să intru, spuse ea, dar jucați înainte oricît vă place!

Billy o însoți o clipă.

— Pot să vă vorbesc mai tîrziu, scumpă regină? întrebă Billy: am ceva de spus.

— Vino cînd vrei, Billy, spuse lady Ingleby cu un surîs. Mă găsești în salonașul meu.

. . . . . .

O jumătate de oră mai tîrziu, se înfățișă înaintea lady-ei Ingleby, un tînăr cu obrajii gravi. Închisese cu

grijă uşa, şi ea înţelese îndată că venise să-i vorbească despre un subiect, important, sau cel puţin, care i se părea important.

Ea se ridică de la masa de scris şi luă loc pe canapea, arătînd lui Billy fotoliul din faţa ei, acela al lordului Ingleby şi al micului Tom. Amîndoi îl lăsaseră gol. Billy se aşeză pe el, inconştient de amintirile ce deştepta.

— Drăguţe flori ! observă el, privind în jurul său.

— Da, zise lady Ingleby.

Ea spera serios că el nu va comite nebunia de a-i cere mîna.

Privirile lui Billy rătăceau ici colo, căutînd o inspiraţie. Se opriră în sfîrşit asupra tabloului aşezat deasupra căminului. Avu atunci o tresărire şi păli. Înţelese că momentul venise. Nu mai era vorba să se distreze cu pregătirile.

— Lady Ingleby, spuse el, este un lucru pe care Ronald şi cu mine credem că trebuie să-l afli.

— Asta e, Billy ? Atunci, poţi să mi-l spui ?...

— Am jurat amîndoi să nu dezvăluim, continuă Billy, dar puţin îmi pasă de un jurămînt cînd e în joc fericirea dumitale.

— Nu, trebuie să calci un jurămînt, chiar pentru mine Billy, spuse Myra cu blîndeţe.

— Oh ! Dacă o doriţi ! Excepţia era prevăzută pentru dumneata....

Deodată lady Ingleby înţelese.

— Oh ! Billy ! spuse ea, oare Ronald doreşte să fiu informată ?

Cuvintele acestea, au fost o grea lovitură pentru Billy. Cu toate acestea, loial, răspunse :

— Da, Ronni găseşte că e drept şi e de asemenea părerea mea. Iată de ce sînt aici.

Lady Ingleby, cu mîinile unite, rămase un moment în meditare. La urma urmei, ce însemnătate avea ?... Nimic nu putea fi comparat cu mîhnirea ei cu privire la Jim.

Ridică privirea spre portret, dar figura lui Michael, îndreptată spre Tom, nu-i făcu nici un semn.

— Billy, spuse ea, poţi să vorbeşti ! Începerea era tăcută.

Billy crezu mai întîi că-i va lipsi glasul, în sfîrșit cu o sforțare, spuse repede :

— Omul care a comis greșeala, care a declanșat prea repede contactul, omul care prin aceasta l-a ucis pe lordul Ingleby, este acela pe care îl cunoști sub numele de Jim Airth !...

19

JIM AIRTH DECIDE

Lady Ingleby îl aștepta pe Jim Airth. Cînd ora sosirii sale se apropie, sună.

— Groatley, spuse ea butlerului care răspunse la chemare, contele de Airth, care era aici ieri, va reveni curînd. Cînd excelența sa va sosi, introdu-l aici. Nu voi fi acasă pentru nimeni altcineva. Vei aștepta să sun ca să aduci ceaiul.

Apoi, liniștită, se așeză. Își reluase doliul, lăsat deoparte un moment. Rochia neagră, căzînd în pliuri mari, accentua înălțimea siluetei ei grațioase. Fața era foarte palidă și cearcănul violet al ochilor obosiți trăda lacrimile și insomnia. Liniștea privirii ei credincioase arăta însă un spirit liberat de îndoială și o inimă echilibrată.

Rezemată pe perne, cu mîinile pe genunchi, aștepta...

Afară albinele zumzăiau. Parfumul „freziilor" umplea încăperea intens, dar nu înăbușitor.

Ușa se deschise, vocea lui Groatley, pompoasă și sonoră anunță :

— Contele de Airth, mylady ; și Jim Airth intră. Cînd ușa se închise, Myra se ridică...

Rămaseră tăcuți înfruntîndu-se unul pe altul. Stătură astfel cîteva clipe, cu inima bătîndu-le iute. Myra cu un gest grăbit, se apropie atunci de Jim Airth, îi puse brațele în jurul gîtului și-și ascunse fața la pieptul bărbatului iubit.

— Știu, iubitul meu, murmură ea. Nu-ți provoca suferința de a încerca să-mi spui ceva.

— Cum ?... Jim Airth, abia putu să rostească acest singur cuvînt.

— Billy mi-a spus totul. El și Ronald Ingram au venit ieri, puțin după plecarea dumitale. Te întîlniseră mergînd la gară. Au socotit că trebuia să aflu. Și Billy mi-a mărturisit.

Brațele lui Jim o strînse pe Myra :

— Sărmana mea iubită ! spuse el cu o voce sfîșiată de disperare.

— Intenția lor era bună, Jim ; sînt niște băieți excelenți. Erau siguri că vei reveni să-mi spui singur adevărul. Au vrut să ne cruțe pe amîndoi de această suferință. Sînt fericită că au procedat astfel. N-aș fi fost înarmată pentru întoarcerea ta, dacă aș fi continuat să nu cunosc adevărul ; așa, am avut timpul să-l privesc în față și sînt gata, Jim.

Jim Airth, cu un geamăt, își apăsă obrazul pe părul mătăsos.

— Am venit să-ți spun adio, Myra. E tot ce-mi rămîne de spus.

— Adio ?... răspunse Myra, ridicînd spre dînsul o față întrebătoare și îngrozită.

Jim Airth o îndepărtă de la pieptul său.

— Sînt bărbatul, Myra, a cărui mînă n-o vei putea niciodată strînge cu prietenie.

Myra se ridică ; pe fața ei se arătă hotărîrea unei femei care vrea să-și salveze viața și fericirea cu orice preț.

— Ești omul al cărui deget mic mi-e mai drag decît mi-a fost vreodată ființa întreagă a altei creaturi omenești. Poți să crezi Jim, că voi renunța la tine din cauza unui eveniment care s-a înfăptuit în trecut, înainte de a te fi întîlnit ? Ah ! cît de puțin cunosc bărbații inima unei femei ! Să-ți spun că după prima lovitură amenințătoare și compătimirea mea nesfîrșită pentru tine, sentimentul meu a fost o recunoștință imensă ? Am știut în sfîrșit ce intervenise între noi, am știut că era o stafie ieșită din trecut, nimic adevărat și pipăibil, nici o vină din partea mea față de tine, nici una dintr-a ta față de mine, nimic nu ne-ar putea despărți.

Jim Airth își desfăcu îmbrățișarea și luă brațele Myrei, apăsînd mîinile mici la pieptul său, apoi, cu o

tristeţe mută, mai elocventă decît cuvintele, îşi adînci privirile în ochii tinerei femei.

— Biata mea fetiţă mică, spuse el în sfîrşit, mi-e cu neputinţă să mă căsătoresc cu văduva lordului Ingleby !

Puterea voinţei sale domină pe cea a Myrei, şi tot astfel ca atunci cînd, pe plaja golfului, temerile ei feminine fuseseră risipite de curajul de neînvins al lui Jim, tot astfel simţea că încrederea ei se clatină în faţa acestei hotărîri neîndurate. Pentru a-şi reveni puţin, îşi retrase mîinile şi se întoarse spre canapea.

— Oh ! Jim, spuse ea, aşează-te şi să vorbim o clipă. Se afundă în perne şi atrăgînd spre dînsa o cupă plină cu trandafiri, îşi apropie obrazul de frica de a întîlni din nou tristeţea adîncă din ochii lui Jim.

Jim Airth se aşează în fotoliul lăsat gol de lordul Ingleby şi de Tom.

— Ascultă-mă, prietena mea, spuse el. N-am nevoie să te implor de a nu te îndoi vreodată de dragostea mea. Aşa ceva între noi ar fi absurd. Te iubesc cum niciodată n-am crezut că un om poate iubi o femeie. Te iubesc astfel, că fiecare fibră a fiinţei mele, zi şi noapte, va fi înfometată de tine, în toţi anii care vin ! În sfîrşit. Mi-ar fi fost întotdeauna greu să stau în locul altui om şi să iau ce i-a aparţinut. Nu simţeam aceasta cînd credeam că vin pe urma sergentului O'Mara căci eram încredinţat că în orice lucru al vieţii, el era departe de tine. Aş fi putut, în alte împrejurări, să mă hotărăsc să vin după Ingleby, dacă aş fi înţeles că n-a ştiut niciodată să deştepte în tine o dragoste ca aceea pe care o simţi pentru mine. Bogăţiile sale nu m-ar fi apăsat, fiindcă întîmplarea face să am şi eu domenii şi case, unde am fi putut trăi. Dar să stau în locul mortului, cînd ştiu că a murit din cauza unei mişcări a mîinii mele, să iau văduva omului, cînd fără imprudenţa mea nebună ea ar fi fost încă femeia acestui om, asta n-o pot face ! Cu toată dragostea noastră mare, asta n-ar fi putut fi fericire. Gîndeşte-te ; gîndeşte-te dacă în momentul cînd, sub ochiul lui Dumnezeu, ne-am fi găsit unul lîngă altul în biserică şi o voce solemnă ne-ar fi poruncit să răspundem, cu aceeaşi sinceritate ca în ziua judecăţii, atunci cînd secretul tuturor inimilor va fi dezvăluit, — să declarăm că nu cunoaştem nici un motiv care ne-ar putea împiedica să fim

uniți prin căsătorie, ar fi trebuit să strig : „Soțul ei a murit de mîna mea !“

Myra ridică spre Jim Airth niște ochi înspăimîntați...

— Sau, dacă aș reuși să rămîn mut la această încercare, ce s-ar întîmpla în momentul cînd biserica mi-ar porunci să iau mîna ta dreaptă în mîna mea dreaptă.

Ea se ridică și cu o mișcare rapidă veni să îngenuncheze în fața lui. Îi luă mîna, o acoperi cu lacrimi și sărutări, și suspinînd o apăsă pe inima ei.

— Iubitul meu, spuse ea, nu-ți voi cere niciodată să faci pentru mine ceea ce ai crede imposibil sau cu păcat. Dar în chestiunea aceasta știu că te înșeli. Nu vreau să-ți argumentez. Nu pot să-mi traduc motivele în cuvinte. Știu însă că iubirea noastră vie trebuie să crească înaintea întîmplărilor unui trecut mort. Michael și-a pierdut viața printr-un accident. Că acest accident a fost pricinuit dintr-o eroare din partea ta, asta e îngrozitor de crud pentru tine... dar nu este o greșeală morală. Sînt sigură că nici un blestem nu poate rămîne asupra nimănui, în urma unui accident involuntar. Oh ! Jim, nu poți privi lucrurile în mod rațional ?...

— Am făcut-o un timp, pînă ieri, spuse Jim Airth. Oh ! Myra lasă-mă să-ți spun, n-am putut s-o încredințez nimănui. Ridică-te și așează-te ; nu pot să-ți îngădui să rămîi astfel în genunchi. Stai jos și lasă-mă să-ți spun totul.

Lady Ingleby se ridică îndată și se așeză, apoi întoarse ochii ei iubitori spre capul înclinat ; tot sufletul ei era înduioșat de suferința aceluia pe care-l iubea.

Jim Airth începu să vorbească cu o voce înăbușită, hipnotizat de oroarea amintirii evocate.

— Văd încă scena. Micul cort înăbușitor, lumina ascunsă. Eram de pe atunci bolnav de friguri și lucram cu o temperatură de 40 de grade. Nu dormisem de două nopți. Știam că ar fi trebuit să mă opresc și să cedez locul unui camarad, dar Ingleby și cu mine pregătiserăm lucrul împreună și eram ca turbat de dorință de a-l vedea reușind... Cu micul nostru exploziv ce putea fi ținut într-o mînă, trebuia să facem o treabă mai bună și mai sigură decît o jumătate de duzină de tunuri mari.

Așteptarea a fost lungă, după ce Ingleby și celălalt camarad — era Ingram — mă părăsiseră. Cathcart, care

rămăsese cu mine, intra și ieșea din cort ; nu putea rămîne două minute liniștit, îi era frică să piardă „valul" asaltului.

Eram deci singur, cînd a venit semnalul. Am aflat pe urmă că Ingram se tîrîse afară din tunel și plecase să ducă un mesaj la postul vecin. Ingleby era deci singur. El dădu semnalul „așezat", după învoială. Înțelesei „foc" și declanșai imediat ; nu isprăvisem, și greșeala îmi și apăru. Dar în același moment auzii zgomotul tunetului și noaptea caldă și tăcută a fost transformată într-un iad. Ieșii ca un nebun din cort, strigîndu-l și chemîndu-l pe Ingleby... Dumnezeule atotputernic, ce scenă !... „Tomii" urlau și înjurau, și hoarde de fețe diavolești rîdeau de noi, căci în dosul retranșamentului lor, era un altul de o grosime îndoită și noi nu izbutisem să luăm Targaiul ! Apoi, dacă n-aș fi mărturisit imediat greșeala, nimeni n-ar fi știut niciodată cum se întîmplaseră lucrurile. Chiar și atunci, încercară să mă convingă, că eroarea fusese un semnal, dar eu știam contrariul, și pe loc a fost imposibil să găsească dovezi palpabile despre ceea ce se petrecuse... Cînd totul se sfîrși s-au găsit cîțiva lipsă, care nu erau printre morți. Trebuie să fi fost făcuți prizonieri.. Dar Dumnezeu știe care le-a fost soarta, bieții băieți. Cu toate acestea îi invidiam, căci după ce încăierarea a fost potolită, atunci deabia începu infernul meu.

Myra, aș fi dat viața mea să revin asupra acelei clipe, — o, Doamne sfinte. În timpul nopților și zilelor acestora am disperarea. Eram pradă frigurilor, și-mi luară sabia, pușca și briciul.

Nu înțelegeam de ce, pentru că nici chiar disperarea nu-mi dădea aceste idei. Dar, dacă un camarad ar fi putut să-mi spună : „Nu l-ai ucis pe Ingleby ; el trăiește și e sănătos", atunci aș fi dat cu plăcere viața mea, pentru momentul acela de ușurare. Vai ! Nici o suferință în prezent nu poate să îndrepte o greșeală comisă. Pe scurt, îmi revenii din friguri ; trebuia să trăiesc și eu nu sînt dintre acei care se hrănesc cu idei morbide. Cînd am descoperit că nu se va face zgomot asupra întîmplării, cînd camarazii care erau la curent se strînseseră în jurul meu declarînd că o astfel de nenorocire s-ar fi putut întîmpla oricăruia dintre ei și mă convinseră că ar fi bolnăvicios ca această amintire să-mi ruineze viitorul,

luai hotărîrea s-o uit. Avusesem deja momente grele în viața mea ; le-am dominat și pe acestea cum le dominasem pe celelalte și reușii atît de bine în efortul meu, încît mi se păru natural să continui lucrarea pe care Ingleby și cu mine o pregătiserăm împreună. Și, cînd avui nevoie de însemnări, venii la el fără ezitare ca să cer văduvei sale, femeii pe care greșeala mea o făcuse văduvă, încuviințarea de a mă folosi de ele.

Scuturasem însă prea iute o sarcină care ar fi trebuit să mă apese toată viața... În femeia pe care o îndoliasem, recunoscui pe femeia cu care doream să mă căsătoresc, Dumnezeule al dreptății ! A fost vreodată o pedeapsă mai crudă ?...

— Jim, spuse Myra încet. Oare nu există și o altă față a chestiunii ? Oare nu poți privi ca o îndurare divină că-ți este permis să porți grijă de văduva lui Michael și că, salvînd viața acestei femei prin puterea dreptei sale, ai acordat satisfacție și ai obținut iertarea pentru moartea pe care mîna ta a pricinuit-o involuntar ? O, Jim, nu poți vedea lucrurile astfel și să păstrezi cu gelozie dreptul de a avea grijă de mine pentru totdeauna ? Iubitul meu, să nu ne mai părăsim ! Voi pleca cu tine imediat. Vom obține o „licență specială“ și ne vom căsători îndată. Vom arenda Shenstone Park și casa din Londra, vom trăi în străinătate, oriunde, numai să fim împreună... împreună ! Ia-mă astăzi, Maggie O'Mara poate rămîne cu mine pînă ce vom fi căsătoriți. Dar nu pot să primesc viața fără tine, Jim... nu pot !... Dumnezeu știe că nu pot !

Jim Airth ridică ochii : o rază de speranță strălucea în ei. Apoi întoarse capul, pentru ca seducția Myrei să nu-l ispitească peste puterile lui... Cînd ridică ochii... vai, căzură pe portretul de deasupra căminului. Jim Airth se cutremură.

— Nu pot să mă căsătoresc cu văduva lordului Ingleby, Myra ; cum poți tu s-o dorești ? Lucrul acesta ne-ar deprima. Ar fi un păcat ; zi și noapte amintirea aceasta ar fi aici, între noi. Ar veni o vreme cînd mi-o vei reproșa...

— Ah ! Destul ! spuse Myra cu o voce tăioasă. Asta nu ; sufăr îndeajuns, cel puțin cruță-mă de asta.

Apoi, înlăturînd durerea ei personală spuse cu o suavă duioșie :

— N-ar fi deci fericirea pentru tine, Jim ?

— Fericirea ? răspunse Jim Airth cu violență... ar fi infernul !

Lady Ingleby se ridică cu obrazul mai alb decît crinul din spatele ei.

— Asta hotărăște totul, spuse ea. Și cred că e mai bine ca lucrurile să rămînă așa. Voi suna pentru ceai. Dacă vrei să mă scuzi pentru cîteva momente, în timp ce-l aduce, voi merge să caut prin hîrtiile soțului meu, însemnările pe care le dorești pentru cartea dumitale.

Ieși în grabă și omul pe care-l lăsa singur, o auzi dînd în hol cîteva ordine cu o voce liniștită. În doi pași străbătu camera spre a o urma. Dar la ușă, se opri și reveni încet.

Stătea pe covorul căminului, cu fruntea aplecată, și era rigid, nemișcat. Deodată privi portretul lordului Ingleby.

— Fii blestemat mormăi el cu dinții strînși, lovind cu pumnii închiși marmura căminului. Blestemate să-ți fie explozivele și născocirile, și fii blestemat pentru că ai luat-o mai întîi !

Căzu apoi pe scaun, și-și acoperi obrazul cu mîinile.

— O, Doamne, iartă-mă, spuse el cu o voce înăbușită, dar există o limită la tot ce poate îndura un om.

Abia remarcă intrarea unui valet care aducea ceaiul. Dar cînd un pas mai ușor se făcu auzit, ridică o față răvășită, crezînd că o va vedea apărînd pe Myra. O femeie cu un aspect pașnic, îmbrăcată în rochie de lînă neagră, intră ; gulerul și manșetele albe îi dădeau aspectul unei infirmiere. Ea pătrunse în cameră cu un mers respectuos, dar totuși cu demnitate.

— Am venit, mylord, spre a vă servi ceaiul. Lady Ingleby se simte indispusă și trebuie să rămînă în camera sa. Mi-a spus să vă înmînez aceste hîrtii.

Contele de Airth și de Monteith, se ridică atunci și-i întinse mîna :

— Presupun că d-ta ești mrs. O'Mara, spuse el. Sînt fericit să te cunosc și e drăguț din partea dumitale să-mi servești ceaiul. Am auzit vorbind de dumneata, și cred că m-am trezit ieri cînd am trecut pe lîngă frumoasa dumitale căsuță. Îngăduie-mi să-ți spun de cîte ori, în clipe de primejdie comune, am avut motive să-l respect

și să-l admir pe bravul camarad care a fost sergentul O'Mara.

. . . . . .

Înainte de a părăsi Shenstone, Jim Airth se așează la masa Myrei și scrise o scrisoare pe care o dădu doamnei O'Mara, rugînd-o s-o ducă lady-ei Ingleby de îndată ce el va fi plecat.

Nu sînt deloc mirat că n-ai putut să mă revezi. Iartă-mi toate suferințele pe care ți le-am pricinuit și pe care ți le pricinuiesc. Trebuie să rămîn incognito la Londra spre a-mi ține cuvîntul dat editorilor mei; asta mă reține o lună, nu mai mult. Dacă ai nevoie de mine, Myra, dacă te pot servi, aș putea veni în orice moment. O telegramă adresată clubului meu, mă găsește oricînd. Pot să știu cum îți merge?

Cu totul al tău,
JIM AIRTH

La scrisoarea aceasta, lady Ingleby răspunse a doua zi :

Dragă Jim,

Te-aș dori întotdeauna alături de mine, dar nu te-aș putea chema decît în cazul cînd venirea ta ar însemna fericirea pentru tine.

Știu că ai hotărît așa cum crezi că este mai bine! Eu sînt sănătoasă. Dumnezeu să te aibă în pază.

MYRA

20

UN PUNCT DE VEDERE

În timpul zilelor următoare, Jim Airth suferi toate îngrijorările inerente unei hotărîri luate mai mult din mîndrie, decît din convingere.

Considera întotdeauna că un bărbat trebuie să apară fără rușine și fără mustrări de conștiință, în fața femeii iubite. Așa fel că, să fie silit să mărturisească că o

greșeală nenorocită a sa fusese pentru această femeie pricina unei pierderi ireparabile, îl biciuia ca o umilire de nesuferit. Ca această femeie, pentru a-i primi dragostea, să fie obligată să uite sau să ierte, era o stare de lucruri la care Jim Airth nu se putea resemna ; iar devotamentul duios, generozitatea Myrei, departe de a-i liniști amorul propriu rănit, îl exaspera.

Fusese cu totul nesincer, cînd dăduse Myrei motivele referitoare la imposibilitatea căsătoriei lor. Pronunțase cuvinte care puteau ieși din gura oamenilor indiferenți, exprimînd fără nici o cruțare, cum ar fi interpretat ei bucuriile, dacă s-ar fi găsit în prezența unui caz asemănător cu al lor. Exprimînd aceste idei, i se părură drepte și stoice. El știa că, procedînd așa, își impunea și lui o suferință îngrozitoare și aceleia pe care o iubea, dar suferința aceasta părea că răspunde la tragicul situației.

Abia în timpul călătoriei de întoarcere la Londra își dădu seama Jim Airth că impunerea acestei suferințe, atingîndu-i pe amîndoi, fusese o ușurare pentru mîndria lui rănită. Greșeala fusese a sa și se simți restabilit în superioritatea și în respectul de sine, tocmai pentru că această hotărîre atît de greu de luat, chema asupra capului său o pedeapsă peste măsură de mare față de greșeala comisă. Dar, încordarea fiind slăbită, bunul simț firesc, îl sili să recunoască, că mîndria lui egoistă era cauza principală a acestei tragedii care-l zbuciuma atîta.

Punctul de vedere al Myrei, întemeiat pe dragoste, rămînea singurul adevărat. Respingîndu-l conștient, Jim Airth, fără a socoti mai mult, aruncă două ființe într-o prăpastie de dureri inutile.

Puțin cîte puțin ajunse să înțeleagă că prin purtarea sa actuală, pricinuise în mod voit femeii pe care o iubea, o pierdere poate mai crudă decît aceea pe care i-o provocase odată fără voia lui. Remușcarea și părerile de rău îi cotropeau inima, însoțite de o dorință aproape irezistibilă de a o revedea pe Myra. Totuși, nu putu să se hotărască să revină spre dînsa și să-i facă o a doua și mai umilitoare mărturisire.

Singura lui speranță era că Myra nu va putea suporta despărțirea lor, și-l va chema. Dar zilele trecură și Myra nu dădu nici un semn. Ea spusese că nu-l va chema decît atunci cînd va fi sigură că revenirea lui

spre dînsa ar însemna fericirea pentru el. Și Myra respectă hotărîrea aceasta.

Dragostea, pentru un bărbat, este, în calitățile ei esențiale, destul de egoistă. Există trei trepte; întîia: „o doresc", a doua: „o vreau", și a treia: „trebuie să fie a mea!"

Dragostea femeii însă e despuiată de orice egoism și se rezumă în aspirația de a se dărui în întregime. În cîntarea cîntărilor, cel mai mare poem de dragoste care a fost scris vreodată, inima femeii se înalță într-un crescendo: „Iubitul meu e al meu și eu sînt a lui", apoi: „Sînt a iubitului meu și el este al meu", și în apogeu: „Sînt a iubitului meu și dorința lui merge spre mine".

Astfel este atitudinea firească a sexelor, prevăzută de un creator nesfîrșit de înțelept, dar această atitudine cere o condiție desăvîrșit de ideală. Acolo unde intervine păcatul, o notă greșită tulbură armonia divină și coarda majoră a iubirii reciproce nu mai sună nota sa justă.

În iubirea lor perfectă, Jim Airth introdusese discordia mîndriei rău înțelese. Această mîndrie devenise temelia purtării sale și simfonia vieții îndrăgostiților. Atît de armonioasă la început în dezvoltarea dragostei reciproce și încrezătoare, își pierdea acum armonia și suna fals. Faptul că Myra rămînea consecventă față de sine și primea fără să murmure hotărîrea bărbatului iubit, făcea ca lucrurile să fie și mai greu de reparat. Trecură astfel săptămîni. Jim Airth lucra înfrigurat la însemnările sale, bînd și fumînd cînd ar fi trebuit să mănînce și să doarmă, alternînd zilele petrecute cu scrisul, cu frenezia exercițiilor violente și istovitoare. Într-o noapte chiar, merse pe jos pînă la Shenstone, și acolo, sub fagi, cu inima plină de amărăciune, pîndi ivirea zorilor pe lac; rătăci apoi în jurul casei în care dormea lady Ingleby, și nu lipsi mult să fie oprit de paznicul de noapte; apoi, cu primul tren, luă drumul spre Tregarth și le surprinse mult pe domnișoarele Murgatroyd apărînd într-o dimineață în sala de mese, ca propria lui fantomă înspăimîntătoare. În cursul zilei, se îndreptă spre golful potcoavei, se cățără pe coasta falezei pînă în stînca ce înainta în mare și petrecu acolo noaptea pradă disperării, evocînd amintirile minunate care pluteau în jurul lui.

Se întîmplă atunci că o nouă speranță și un punct de vedere mai just să-l lumineze pe Jim Airth.

Cum sta pe stîncă, singur cu disperarea lui, avu deodată senzația curioasă a prezenței Myrei. I se păru că ochii blînzi, cenușii, îl priveau din întuneric; gura duioasă surîdea cu dragoste în timp ce glasul, pe care-l cunoștea atît de bine, spunea cu veselie, ca sub fagii din Shenstone:

— Ce ți s-a întîmplat, iubitul meu?

Își scoase din buzunar plosca cu rachiu, o ținu un moment în mînă ascultînd fascinat murmurul vocii; și aruncă apoi plosca în prăpastie:

— Davy Jones poate s-o aibă, spuse el și rîse tare.

Era prima oară că Jim Airth rîdea, din după-amiaza de sub fagii de la Shenstone.

Atunci, cu sentimentul tot mai viu al prezenței Myrei, se întinse cu spatele sprijinit de faleză, cu fața întoarsă spre marea luminată de lună. Crezu încă o dată că o atrage pe Myra spre el, tremurînd toată, dar fără rezistență, și că o ține în siguranță în brațele sale, unde adormea ca un copil.

Tot ce era mai bun în Jim Airth se deșteptă în această amintire sfîntă de putere nestrămutată din partea sa și de încredere desăvîrșită din partea Myrei.

„O, Doamne! spuse el, ce coșmar oribil și ce imbecil sînt să las orice ar fi să intervină între noi. Nu este ea cu totul a mea din noaptea sfîntă petrecută aici? Și eu am părăsit-o în singurătate și în durere!... Mă voi scula și voi merge spre iubita mea. Nici trecut, nici rușine, nici orgoliul meu, nimic de acum înainte nu va mai sta între noi".

Se ridică pe un cot, și privi dedesubtul lui; reflexele lunii argintau apa care lovea poalele falezei. Era atît de luminos cerul că el putu să distingă ora pe ceasul său. Miezul nopții! Trebuia să aștepte pînă la ora trei pentru reflux. Se sprijini din nou, cu brațele încrucișate pe piept; Myra mai era încă acolo și în deplină siguranță.

Două minute mai tîrziu, Jim Airth dormea adînc.

Zorile îl deșteptă. Se rostogoli spre plajă și încă o dată înnotă pe cărarea aurie spre soare-răsare.

Îmbrăcîndu-şi hainele, i se păru că ultimile rămăşiţe ale odiosului coşmar rămăseseră în apa care sălta.

În drum spre gară, trecu pe lîngă o fermă. Fermiera, sculată odată cu zorile, bătea untul. Cu bunăvoinţă, îi oferi dejunul simplu pe care-l cerea... Prinse expresul de şase spre Londra, îşi făcu toaleta, şi luă „lunch-ul" la club. La trei fără un sfert, coborî treptele care duceau spre Piccadilly, întrebîndu-se la ce oră ar putea lua trenul spre Shenstone, cînd un mic telegrafist urcă sărind treptele peronului şi portarul clubului fugi îndată după Jim Airth. Acesta citi telegrama, aruncă o privire asupra ceasului şi se repezi apoi într-un taxi care trecea.

— Charing-Cross ! strigă el şoferului ai o guinee dacă ajungi în cinci minute.

Micul steag se aplecă, taxiul lunecă grăbit în mijlocul învălmăşelii de vehicule. Jim Airth reluă telegrama, o deschise şi o reciti.

Era expediată de la Shestone, la două şi cincisprezece :

„Vino numaidecît"

MYRA

În sinea lui, Jim Airth dădu drumul unui strigăt de triumf.

MICHAEL VERITAS

21

În dimineaţa aceleiaşi zile, aceea în care Jim Airth, cu hotărîri noi în suflet, călătorea spre Londra, lady Ingleby, aşezată sub castani, urmărea din ochi, partida de tenis dintre Ronald şi Billy.

Cei doi tineri veneau adesea silindu-se să-şi învăselească prietena. Dar aspectul plăpînd al Myrei, ochii ei mari, patetici, îi înspăimîntau. Probabil că lucrurile

mergeau încă mai prost decît prevăzuseră ei. Fuseseră siguri că Jim Airth nu se va căsători cu lady Ingleby, ea va continua să dorească să se mărite cu Airth. Ronald nega că ar fi așa, dar Billy afirma contrariul refuzînd totuși să arate motivele convingerii sale. Ronald nu izbutise să obțină de la Billy nici cea mai mică deslușire cu privire la revelația pe care o făcuse lady-ei Ingleby.

— Dacă țineai să știi cum a primit-o ea, n-aveai decît să te însărcinezi tu cu asta, spuse Billy într-o zi — ți-ai fi cruțat astfel o sforțare de prisos, întrebîndu-mă.

În acea dimineață, lady Ingleby se simțea liniștită ; nu pentru că avea speranțe de fericire, dar era resemnată în fața inevitabilului și mai puțin îndepărtată de Jim Airth. Noaptea trecută adormise bîntuită de amintirile din Tregarth. La miezul nopții se deșteptase tresărind, crezîndu-se pe stînca înclinată, și simțindu-se gata să cadă ; îndată însă brațele lui Jim Airth părură s-o înconjoare și ea avu senzația că se simte în siguranță, gustînd acel sentiment plăcut de putere și de odihnă pe care-l mai resimțise odată.

Visul fusese atît de intens că, după ce se trezi, îi mai simți urmările. Observa deci tenisul cu un mic zîmbet pe fața-i blîndă.

„Începe să uite !“ Gîndi Ronni fericit.

Cei doi prieteni mai schimbară cîteva mingi.

— Rămîneți la dejun băieți, zise lady Ingleby. Deci, cînd răsună gongul, toți trei se îndreptară spre casă.

La plecare, înainte de a se îndrepta spre mașina care-i aștepta la poartă, își luară rămas bun de la gazdă în hol, și apoi se întoarseră spre a-și căuta rachetele.

În clipa aceea chiar, auziră sunetul unui clopoțel de biciclist. Un băiat sosea cu o telegramă. Groatley, care aștepta pentru a-i conduce pe tineri la mașină, o primi, luă o tăbliță de argint, de pe masa din hol și o urmă pe lady Ingleby în salonaș.

Liniștea din casă deveni deodată atît de desăvîrșită încît Ronald și Billy rămaseră mișcați, ascultînd.

— Două fără douăzeci, spuse Billy privind ceasul. Trec îngerii acum.

În momentul următor, un strigăt porni din salonul lady-ei Ingleby, un strigăt așa de ciudat că cei doi tineri

se priviră deodată, apoi, fără să mai stea pe gînduri fugiră spre salonaș.

Lady Ingleby era în picioare în mijlocul încăperii, cu telegrama deschisă în mînă.

*

— Jim ! spunea ea. Oh ! Jim ! Fața ei era atît de transformată de bucurie și recunoștință, că nici Ronald nici Billy nu îndrăzniră să pună vreo întrebare, mulțumindu-se s-o privească.

— Oh, Billy ! Ronald ! spuse ea. *„Nu el a făcut-o !“* Oh, înțelegeți voi ce înseamnă asta pentru Jim Airth ?... Opriți băiețașul, iute. Dați-mi o foaie de hîrtie ca să scriu. Trebuie să-l chem numaidecît... Oh, Jim ! Jim ! Mi-a spus că și ar da viața pentru a vedea apărînd în cortul lui pe cineva care să-i spună că nu el a provocat nenorocirea aceea îngrozitoare... Chemați-l pe Groatley. Dacă nu pierdem timp, va putea să ia expresul de șase. Groatley, spune-i băiatului să ducă telegrama asta care trebuie expediată imediat. Dă-i o jumătate de coroană și spune-i să-și păstreze restul... Acum... voi ceilalți, închideți ușa !

O tăcere grea urmă emoției. Lady Ingleby se prăbuși pe canapea și își îngropă o clipă capul în perne.

În tăcerea grea auziră telegrafistul care se îndepărta, făcînd să sune într-una soneria. Cînd încetară de a-l mai auzi, lady Ingleby ridică fruntea.

— Michael trăiește ! spuse ea.

— Pe Jupiter ! strigă Ronni și făcu un pas înainte. Billy nu rosti nici o vorbă, dar deveni foarte palid și se sprijini de ușă.

— Gîndiți-vă ce înseamnă noutatea aceasta pentru Jim Airth. Gîndiți-vă la momentele groaznice prin care a trecut ; și după toate era nevinovat !

— Putem vedea ? întrebă repede Ronald, întinzînd mîna spre telegramă.

— Citiți ! spuse Myra.

Ronald luă telegrama și citi tare :

LADY-EI INGLEBY
Shenstone Park
Shenstone, Anglia

„Zvonul despre moarte, o eroare. Făcut prizonier la Targai, evadat, ajuns la Cairo. Sume mari de achitat. Trimite prin cablu cinci sute de lire la Cook, imediat".

Michael Veritas

— Pe Jupiter, repetă Ronni.

Billy nu spuse nimic, dar privirile sale erau ațintite asupra feței strălucitoare a lady-ei Ingleby.

— Gîndiți-vă, repetă ea, la ceea ce înseamnă această noutate pentru Jim Airth.

— Da... spuse Ronni, aceasta schimbă considerabil situația pentru el.

— Ce înseamnă *Veritas?*

— Este cifrul nostru particular, răspunse lady Ingleby. Mama mi-a telegrafiat într-o zi în numele lui Michael și lui Michael în al meu; scumpa mea mamă comite din cînd în cînd excentrități; dar asta aduse încurcături serioase. Michael a fost foarte supărat, și, din ziua aceea, luarăm obiceiul să semnăm telegramele noastre „Veritas", ceea ce înseamnă: telegrama este cu siguranță de la mine.

— Închipuiți-vă, spuse Ronald, el prizonier, și noi ceilalți plecînd. Dar îmi amintesc; am bănuit noi tot timpul că se făcuseră prizonieri la Targai! Și dovezile sigure ale morții lordului Ingleby erau... în sfîrșit, greu de găsit. Am crezut că puteam socoti lucrul definitiv, pentru că ne închipuiam că se găsea înăuntrul tunelului... Poate că ieșise înainte ca Airth să fi declanșat scînteia... și după aceea n-a mai putut reveni înapoi. Desigur a ajuns la Cairo fără bani și fără mijloace de repatriere. Acei care l-au ajutat, se vor agăța de el ca lipitorile, pînă cînd își vor primi banii. Cum putem să-i telegrafiem?

Lady Ingleby părea că-și revine cu greu.

— Desigur, banii trebuiesc trimiși, și trimiși fără nici o zăbavă, spuse ea. Dragă Ronni, n-ai putea să mergi la Londra în locul meu? Îți voi da un cec pentru bancherul meu, care va ști cum trebuie procedat. Michael nu trebuie să aștepte și totuși eu trebuie să rămîn aici ca să-i împărtășesc vestea lui Jim. Nu m-am gîndit de la început la posibilitatea de a pleca eu însumi la Londra, și acum

am trimis deja telegrama. Oh ! dragă Ronni, vrei să mă înlocuiești ?

Desigur, spuse prietenos Ronald, mașina e chiar la scară. Dacă scrii scrisoarea numaidecît, prind trenul de două și jumătate, nu e nevoie de cec. Autorizează doar bancherii să-i trimită banii, îi voi vedea eu și le voi explica împrejurările ; fondurile vor fi la Cairo chiar astă-seară, dacă e posibil.

Lady Ingleby se așeză în fața biroului. În tăcerea odăii, se auzea scîrțîitul grăbit al peniței.

— Merg cu tine, îi spuse Billy lui Ronald cu o voce răgușită.

— De ce ? Ai face mai bine să-ți continui drumul în mașină și să pleci la Overdene, să le spui acolo ce s-a întîmplat.

— Merg la Londra, declară Billy, apoi se apropie de masa unde era telegrama. Pot să copiez aceasta ? întrebă el pe lady Ingleby.

— Desigur, spuse ea fără să întoarcă capul și tu, Ronni, ia originalul pentru a-l arăta la bancă. Ah, nu ! trebuie să-l păstrez pentru Jim ; iată hîrtie, fă două còpii, Billy.

Billy copiase și pusese copia sa în portofel, cu degete tremurătoare. Mai făcu o copie pe care i-o dădu lui Ronni fără să-l privească. După ce scrise scrisoarea, lady Ingleby se ridică.

— Îți mulțumesc, Ronald, îți mulțumesc mai mult decît pot spune ; cred că vei prinde trenul. Adio, Billy.

Billy însă era de-acum în mașină.

22

SOȚIA LORDULUI INGLEBY

Drumul fusese atît de scurt cît dorise Jim Airth și vestea sosise la Charing Cross, cu cinci secunde înainte de plecarea trenului.

O oră mai trecu în așteptarea arzătoare a celor ce se vor întîmpla. Reciti telegrama de mai multe ori ; fiecare cuvînt îi părea plin de o semnificație duioasă.

„Vino imediat". Această mică propoziție părea un răspuns la dorințele sale din noaptea trecută.

Acum că întîlnirea lor se apropia, își dădea mai bine seama de golul grozav al acestor trei săptămîni pe care le-a petrecut departe de Myra. Ea făcea parte din viața lui ; îi trebuia prezența ei ca aerul de respirat, ca lumina pentru a vedea limpede.

Și el ? Scoase din buzunar singura scrisoare pe care o primise de la Myra.

„Te-aș dori întotdeauna aici, dar nu te voi chema decît în cazul cînd venirea ta ar însemna fericirea pentru tine".

Și îl chema ! Deci, îi mai rezerva fericirea. Avusese ea oare intuiția schimbării care se înfăptuise în el ? A fi lîngă dînsa însemna fericirea, oricîtă tristețe putea să cuprindă trecutul.

Dar nu mai exista trecut ; doar fericirea desăvîrșită atunci cînd Myra va fi soția lui.

El va fi acela care va întoarce pentru dînsa paginile vieții. Fiecare pagină va fi o nouă bucurie, o nouă surpriză descoperind ce poate da viața și dragostea. O va feri, pe scumpa ființă iubită, de orice dezamăgire. Oh ! ce viață !... Viața conjugală cu Myra !...

— Shenstone ! strigă controlorul pe peronul gării mici sătești și Jim Airth coborî înainte de oprirea trenului.

Micul „tandem" cu poneii aștepta afară. De data aceasta Jim Airth luă hățurile, atinse ușor cu sfîrcul biciului poneiul înaintaș, și cîntă :

„Tot ce e al meu, este al tău, lady" !...

Fluieră melodia baladei lui Huntingtower de-alungul întregului drum. Era plăcut să trăiești o astfel de zi, străbătînd cîmpia înflorită... O va duce în Scoția pentru luna de miere, sau în Cornualia ?

Ce bisericuță drăguță ?

Myra probabil nu încetinea niciodată pentru a trece poarta, căci poneii se repeziră cu mare iuțeală în aleea principală.

Groatley îl conduse de-a dreptul în salonașul Myrei.

Ea nu era.

Înaintă spre cămin. I se păru că se scurseseră ani din seara cînd, în mînia sa contra destinului, lovise marmora cu pumnul strîns, privind portretul lordului Ingleby.

„Bietul de el ! Părea atît de mulțumit de sine și de cățelul său...“ dar ochii Myrei îl vedeau mai degrabă ca un părinte decît altfel. Pe cămin se găsea o telegramă. Adresa atrase privirea lui Jim Airth și aproape fără să-și dea seama citi :

Lady Ingleby, Shenstone Park, Anglia.

Puse hîrtia la loc... *Anglia ?* se întrebă el. Cine putuse să-i telegrafieze din străinătate ? Apoi se întoarse. N-o auzise intrînd, dar ea era acolo în spatele lui.

— Myra strigă el și cu o mișcare bruscă o strînse la pieptul său.

Bucuria, ușurarea acestei clipe, nu se putea exprima. Nu putea decît s-o strîngă mai mult, spunîndu-și că ea putea fi liniștită că e în sfîrșit în siguranță.

Myra ridicase brațele și le pusese ușor în jurul gîtului lui Jim, ascunzîndu-și fața la pieptul prietenului său... El nu știu niciodată în care moment precis a avut intuiția unei schimbări abia simțite în felul îmbrățișării ; duioșia pasionată a femeii părea că lipsește și-l făcea mai degrabă să gîndească la îmbrățișarea încrezătoare a unui copil. O presimțire dureroasă căreia nu-i putea da vreun motiv, îl cuprinse pe Jim Airth.

— Sărută-mă, Myra, spuse el cu un ton de stăpîn, și ea, ridicîndu-și fața blîndă îl sărută. Dar era sărutarea curată a unui copil.

Apoi ea se desprinse din îmbrățișare și se întoarse. Nedumerit, el o privea. Seninătatea obrazului ei părea cerească.

— Oh ! Jim ! spuse ea, căile Domnului sînt minunate. Am o astfel de veste pentru tine, prietene ! Sînt fericită că a venit cînd încă erai aici ; și eu care, fără să știu, am fost aceea care făcea încă mai apăsătoare greutatea crucii grele pe care o purtai, eu am privilegiul de a te libera de această povară. Jim, *nu tu ai făcut-o !*

Jim Airth, aiurit, o privea cu o emoție dureroasă ; oare își pierduse mințile ?

— N-am făcut ce, iubito? întrebă el cu tonul cu care ar fi vorbit unul copil ca să nu-l supere.

— Nu l-ai ucis pe Michael!

— Ce te face să gîndeşti, draga mea, că nu l-am ucis pe Michael, întrebă blînd Jim Airth.

— Pentru că, spuse Myra, împreunînd mîinile, Michael trăieşte.

— Dragostea mea, spuse Jim Airth duios, nu te simţi bine. Aceste trei săptămîni groaznice şi tot ce s-a petrecut înainte au fost peste puterile tale, încordarea te-a doborît. Am fost o brută, părăsindu-te. Dar, Myra, ştii că atunci credeam că procedez bine. Acum văd altfel lucrurile. Punctul tău de vedere era cel adevărat. Ar fi trebuit să procedăm în consecinţă şi să ne căsătorim imediat.

— Oh, Jim! Să binecuvîntăm pe Dumnezeu că n-am făcut-o. Ar fi fost atît de teribil astăzi... În neştiinţa noastră am fi putut pleca împreună, fără a şti că Michael trăieşte.

Picături de sudoare apăreau pe fruntea lui Jim Airth.

— Iubita mea, eşti bolnavă, spuse el cu un ton de groază nebună. Mă tem că eşti foarte bolnavă. Aşează-te liniştită pe canapea şi îngăduie-mi să sun. Trebuie să vorbesc cu mrs. O'Mara. De ce imbecilii aceştia nu m-au prevenit? Ai suferit toată săptămîna aceasta?

Myra îl lăsă s-o aşeze pe canapea, zîmbindu-i cu o expresie liniştitoare.

— Nu trebuie să suni, Jim, spuse ea. Maggie e la căsuţă şi Groatley ar fi surprins. Mă simt foarte bine.

El privi în jurul lui, neştiind ce să facă şi totuşi încredinţat că trebuia să facă ceva. Un evantai mare de fildeş, minunat lucrat, se găsea pe o masă. El îl luă şi-l oferi lady-ei Ingleby. Ea îl luă în mînă şi pentru a-i mulţumi îşi făcu vînt cu el, tot vorbindu-i blînd:

— Nu sînt bolnavă, Jim, te asigur că nu sînt. Sînt numai tulburător de fericită şi recunoscătoare. Totul pare prea minunat ca bietele noastre inimi pămînteşti să poată înţelege. Apoi, viitorul mă sperie puţin. Dar sînt sigură că mă vei ajuta să-l înfrunt. Pe lîngă asta sînt necăjită cu privire la cîteva mici greşeli pe care le-am comis. De îndată ce am fost cu adevărat pătrunsă de ideea că Michael revine, m-am simţit vinovată de o mulţime de greşeli de uitare, şi nu ştiu deloc cu ce să

încep ca să le repar. Și cel mai rău dintre toate Jim, e că nu mai știu *unde* este mormîntul micului Tom! Se cercetează terenul peste tot, că nu pot să-l mint pe Michael... Oh! Jim, nu avea aerul atît de disperat. N-ar trebui să-ți povestesc astfel de fleacuri, dar din momentul cînd am aflat că Michael va reveni, sărmanul meu spirit a recăzut la un nivel copilăresc. Michael produce totdeauna acest efect asupra mea, căci, cu toate că el e atît de cult și de inteligent, crede serios că lucrurile mici și banale sînt vocația unei femei în viață. Dar, o Jim Airth! Cu tine m-am ridicat întotdeauna spre lucruri mari și evenimentul mare de astăzi e că tu n-ai fost pricina morții lui Michael. Îți amintești că mi-ai povestit că pe cînd erai în cortul tău revenindu-ți încet din friguri, ai fi plătit voios cu viața apariția cuiva, care să-ți anunțe că Michael este viu și sănătos? Ei bine! Eu sînt acel *cineva* și iată c-a venit momentul; cînd am primit telegrama nu m-am putut gîndi la nimic altceva, absolut la nimic, afară de ceea ce acest mesaj însemna pentru tine!

— Care telegramă? În numele cerului, Myra, ce vrei să spui?

Vocea lui gîfîia.

— Telegrama lui Michael; e pe cămin, citește-o Jim.

Jim Airth apucă telegrama și, cu o mînă sigură, o scoase din plic. Continua tot timpul să creadă că Myra delira.

Citi încet; înțelesul cuvintelor era foarte clar, dar el o reciti a doua oară, întorcîndu-se puțin, astfel că stătea cu spatele spre canapea.

Lovitura era copleșitoare. Nu era conștient pe moment decît de un singur lucru: femeia care îl privea citind, nu trebuia să-i vadă fața.

Ea vorbi:

— Nu este aproape de necrezut? Ronald și Billy erau aici cînd a sosit telegrama. Billy părea trăznit, dar Ronald s-a arătat încîntat. A spus că el crezuse întotdeauna că primii oameni care se repeziseră la asalt fuseseră făcuți prizonieri, și că nu existau dovezi reale despre moartea lui Michael. Nu mi se explicase pînă aici că nu avusese loc înmormîntarea. Cred că ei considerau că ar fi fost mai rău. Cît despre mine, că nu dau atît

însemnătate trupurilor. Şi dacă n-ar fi grija de a avea la sine şi a transporta o mică urnă funerară, aş aproba destul compasiunea. M-am gîndit adesea că ar trebui să fac un pelerinaj la mormîntul lui Michael ; el ar fi dorit-o. Punea atîta preţ pe morminte... Toţi Ingleby se odihnesc într-o capelă mortuară. Ronni s-a dus îndată la Londra spre a trimite fondurile. Billy l-a însoţit.

Jim, Jim, nu eşti recunoscător ? Vorbeşte. Spune ceva Jim.

Jim Airth puse la loc telegrama pe cămin. Mîna lui mare tremura.

— Ce înseamnă *Veritas* ? întrebă el fără a întoarce capul.

— Este cifrul nostru particular, al meu şi al lui Michael. Mama mi-a telegrafiat o dată în numele lui Michael şi lui într-al meu ; aceasta a dat loc la încurcături şi Michael a fost foarte supărat. De atunci ne-am înţeles să semnăm toate telegramele noastre *veritas*.

— Atunci, soţul tău revine ? spuse Jim Airth încet.

— Da, Jim. Pentru întîia oară vocea ei blîndă tremura, Michael revine.

Atunci Jim Airth se întoarse şi o privi. Myra nu văzuse niciodată o faţă mai înspăimîntătoare.

— Eşti a mea, spuse el, — nu a lui !

Myra ridică spre Jim ochii plini de o chemare mută. Închise eventaliul şi-l ţinu în mîini. Acceptarea resemnată care emana din dînsa, îl enerva pe Jim Airth de furie, de protestări contra inevitabilului, contra destinului.

— Eşti a mea, repetă el, nu a lui. Dragostea ta îmi aparţine, trupul tău e al meu, toată viaţa ta e a mea... Nu te voi lăsa altui bărbat ! Ştiu că am declarat că nu vreau să mă însor, că voi pleca în străinătate, dar tu mi-ai fi rămas credincioasă şi eu ţie deasemenea. Am fi fost despărţiţi, am fi putut sta fiecare singuri, puteam fi la cele două extremităţi ale pămîntului, dar am fi fost totuşi unul altuia. Puteam să te las singură dar, pe Dumnezeu, nu te voi lăsa altuia !

Myra se ridică, făcu cîţiva paşi, îşi sprijini braţul de căminul acoperit de ferigi şi crini.

— Taci, Jim ! spuse ea încet. — Uiţi cui vorbeşti !

— Vorbesc, strigă Jim cu furia disperării, vorbesc femeii pe care am cucerit-o care este a mea și nu a altuia Fără nebunia și mizerabila mea mîndrie, am fi fost acum căsătoriți, *căsătoriți,* și departe. Te-am părăsit, o știu, dar mai bine să ți-o spun ; n-a fost decît orgoliul, blestematul de orgoliu care m-a alungat. M-am gîndit întotdeauna să revin, așteptam să mă chemi, dar în orice caz aș fi revenit. De ce n-am consimțit să fac ceea ce-mi cereai ? Am fi fost împreună, departe de telegrama aceasta blestemată.

Myra ridică ochii și-l privi. Orbit de pasiunea și suferința sa, el nu observă expresia acestei priviri care ar fi trebuit să-i atragă atenția.

Scos din minți continuă.

Myra, foarte palidă, cu pleoapele aplecate, se sprijinea de cămin deschizînd și închizînd mereu evantaiul de fildeș.

— Dar, iubit-o ! pledă Jim Airth. Nu e prea tîrziu. O Myra, te-am iubit cu pasiune. Nu te-am învățat ce este dragostea ? Sărmana răceală fără nume pe care o cunoșteai nu era dragostea. Nu-mi vei impune iadul de a te lăsa altui bărbat ? Myra, privește-mă, spune-mi că vii cu mine...

Lady Ingleby închise atunci evantaiul și, ținîndu-l strîns în mîna dreaptă, ridică frumosu-i cap și-l privi pe Jim Airth în ochi.

— Așadar, aceasta este dragostea ta ? spuse ea. Asta înseamnă ea ? Atunci, mulțumesc lui Dumnezeu că n-am cunoscut decît această *răceală fără nume,* care, cel puțin m-a păstrat curată și m-a înălțat. Cum ? Ai vrea să mă înjosesc pînă la nivelul femeii pe care o disprețuiești de atîția ani ? Și, tîrîndu-mă după tine, vrei să tîrăști în noroi numele nobil al bărbatului pe care ai îndrăznit să-l numești prieten ?... Soțul meu poate că nu-mi dă multe din lucrurile pe care le doresc femeile, dar mi-a încredințat numele și onoarea sa, m-a lăsat stăpîna locuinței sale. Cînd va reveni, mă va găsi ceea ce m-a făcut el „Castelana din Shenstone !" Mă va găsi acolo unde m-a lăsat el, așteptînd reîntoarcerea sa. Nu te mai adresezi unei văduve, lord Airth, nici unei femei singure. Vorbești soției lordului Ingleby și e mai bine să afli cum

soţia lordului Ingleby îi păstrează numele şi îi apără onoarea lui şi a ei !

Ea ridică mîna iute şi, de două ori, cu evantaiul de fildeş, îl lovi pe Airth peste obraz.

— Trădător şi laş ce eşti, spuse ea. Părăseşte această casă şi nu mai reveni aici niciodată.

Jim Airth se împletici înapoi, cu obrazul palid, cu mîna fără voie ridicată spre a se feri de o nouă lovitură. Apoi sîngele care clocotea îi reveni în obraz. Înaintă repede şi, cu o mişcare precisă, prinse evantaiul şi-l învîrti în aer deasupra capului său. Ochii săi, care străluceau ca jăratecul, se adînciră în cei ai Myrei. O clipă, ea crezu că va lovi ; rămase mută şi nemişcată.

Jim Airth apucînd evantaiul cu o mişcare bruscă, îl rupse în două, apoi din aceste două jumătăţi făcu patru şi continuă pînă ce nu mai rămaseră decît fărîme, pe care le aruncă la picioarele lady-ei Ingleby ; apoi, sucindu-se pe călcîie, părăsi salonul şi după un moment ieşi din casă.

23

CEEA CE ŞTIA BILLY

Ronald şi Billy, în maşina care-i ducea la gară, vorbiră puţin.

— Curioasă poveste ? spuse în sfîrşit Ronald, pentru a rupe tăcerea care devenise insuportabilă.

Billy nu răspunse.

— De ce ai vrut numaidecît să vii cu mine, continuă Ronald.

— Nu vin cu tine, răspunse Billy laconic.

— Ei, Billy ! De ce eşti atît de tragic ? Vrei să te arunci de pe „London bridge“ ? Să n-o faci Billy, tot n-ai avut niciodată cea mai mică şansă de-a reuşi ; eu sînt acel care ar fi putut să disper şi, uite, mă duc la bancă să fac să se expedieze cele necesare ca să se readucă personajul. Ia pildă de la mine, Billy.

Răspunsul lui Billy a fost atît de puţin politicos, atît de violent, că Ronald se refugie într-o tăcere mirată. Dar,

odată în tren, închiși într-un compartiment gol, Billy întoarse spre camaradul său obrazul lui palid.

— Ronni, declară el, — mă duc la sir Deryck Brand. E singurul om pe care-l cunosc eu și care are capul pe umerii săi.

— Mulțumesc, spuse Ronni, — presupun că nici al meu nu se clatină pe genunchi. Dar de ce această nevoie de un om cu capul atît de bine așezat ?

— Pentru că, spuse Billy, telegrama aceasta e o minciună.

— Nebunie ! Billy, — dorința ta a scornit gîndul acesta. Să-ți fie rușine, Billy ! Sărmanul Ingleby !

— E o minciună ! spuse Billy cu încăpățînare.

— Dar vezi, replică Ronald, — deschizînd telegrama, — *Veritas*, ce faci cu asta ?

— Să-l ia dracu de Veritas, spuse Billy. Totuși e o minciună și trebuie să descoperim pe ticălosul care a expediat-o.

— Dar ce motiv ai, Bill, ca să te îndoiești de această veste ? întrebă serios Ronni.

— Oh ! Diavolul să te ia ! Și Billy, cu un fel de furie, aruncă cuvintele : *Eu i-am strîns rămășițele !*

. . . . . .

. . . . . .

Un tînăr foarte palid și nervos stătea în fotoliul de marochin verde din cabinetul de consultări al doctorului Brand. El arătase telegrama, și pronunțase cîteva fraze incoerente, după care, sir Deryck, cu cîteva întrebări dibace, ajunsese să lămurească situația. În momentul acesta doctorul se gîndea.

Rotindu-și fotoliul, îl privi pe Billy cu atenție.

— Catchart, spuse el liniștit, ce motiv ai ca să fii atît de sigur că lordul Ingleby e mort și că telegrama asta este o înșelătorie ?

Billy își umezi buzele.

— Ce dracu, spuse el, — *eu i-am strîns rămășițele !*

— Înțeleg, spuse sir Deryck, întorcîndu-se.

— N-am spus-o niciodată nimănui, continuă Billy ; nu e un capitol frumos, dar pot să-ți dau amănunte dacă dorești.

— Cred că ai face bine dacă mi-ai da amănuntele, spuse sir Deryck cu gravitate.

Cu buzele înălbite, Billy le dădu.

Doctorul se ridică și-și încheie redingota. Umplu apoi cu apă un pahar și-l întinse lui Billy.

— Vino, spuse el. Din fericire, cunosc un detectiv de mîna întîi care se află tocmai la Cairo în acest moment. Trebuie să mergem la Scotland Yard ca să ne procurăm adresa și cifrul lui. De altfel putem avea toată încrederea în ei. Ai făcut bine c-ai venit Billy, și ai lucrat repede ; să ne grăbim însă că nu avem timp de pierdut.

. . . . . .

Douăzeci și patru de ore mai tîrziu doctorul sosea la Shenstone Park. Își anunțase sosirea prin telegramă și porunci șoferului care-l aduse, să-l aștepte spre a-l conduce din nou imediat la gară.

— N-am putut veni decît între două trenuri, explică el lady-ei Ingleby. Vei scuza deci tonul autoritar al telegramei mele. Nu mă puteam expune riscului de a nu te găsi. Am să-ți comunic un lucru foarte important.

Medicul făcu o pauză, neștiind cum să înceapă. O văzuse pe Myra Ingleby în împrejurări importante și diverse. O cunoștea bine ; era o femeie atît de consecventă cu sine, încît credea că poate prevedea exact în ce fel se va comporta ea în fața diferitelor circumstanțe.

În aceea atît de neprevăzută a întoarcerii lorduiui Ingleby, doctorul se aștepta s-o găsească blîndă și supusă, grăbită să-și reia îndatoririle de soție, fără a se gîndi la ea însăși doritoare numai să placă omului care, cu apucăturile, capriciile, slăbiciunile și ideile lui ieșise cu totul din viața ei, de nouă luni de zile. Deryck Brand se aștepta s-o găsească pe lady Ingleby asemănătoare unei zile de aprilie, alternînd rîsul cu lacrimile, cu gene umede și surîsuri duioase, rîzînd din cînd în cînd de greșelile ei sau de ale slugilor zăpăcite, și plină de griji să nu se strecoare nici o neglijență în pregătirea întoarcerii lordului Ingleby.

În locul acestei fermecătoare întrupări feminine, doctorul se găsi în fața unei femei înghețate, cu ochii aspri care păreau să nu vadă, o femeie în care ceva murise, ucigînd în același timp ce era mai bun într-însa.

„Un alt bărbat“ ! a fost concluzia imediată a doctorului. Și această concluzie, adăugîndu-se la scutirea timpului

de care dispunea, îl aduse fără introducere în miezul chestiunii.

Lady Ingleby, spuse el, — o ofensă crudă v-a fost făcută de un ticălos mizerabil, a cărui pedeapsă nu va fi niciodată destul de grea.

— O știu, răspunse lady Ingleby, — dar mărturisesc că nu înțeleg de ce crezi necesar să vii s-o discuți.

Acest răspuns surprinzător, îl încurcă întîi pe doctor. Dar, să descurce iute enigmele, făcea parte din obiceiurile sale profesionale.

— Mă tem, spuse el cu blîndețe, că este o neînțelegere între noi. Iartă-mă dacă par că ating un subiect de care n-am nici o cunoștință. Cuvintele mele fac aluzie la telegrama pe care ai primit-o ieri, și care te-a făcut să crezi că vestea morții lordului Ingleby era o eroare și că trebui să se întoarcă în curînd.

— Soțul meu trăiește ! spuse lady Ingleby. Mi-a telegrafiat din Cairo, și-l aștept curînd.

Drept orice răspuns, Deryck Brand scoase din buzunar două telegrame.

— Am mai întîi datoria să-ți spun, dragă lady Ingleby, că ai fost cu desăvîrșire înșelată ; mesajul din Cairo este o înșelătorie mizerabilă cu scopul de a obține bani. Billy Cathcart, care avea motive să-i suspecteze autenticitatea, mi l-a adus ; am telegrafiat îndată la Cairo, și iată rezultatul.

Puse două telegrame pe masă dinaintea ei.

— Prima e o copie a aceleia pe care am trimis-o ieri detectivului nostru, care e acolo. Am primit a doua acum trei ore. Nimeni, nici măcar Billy, nu știe de ea. Ți-am adus-o îndată.

Lady Ingleby ridică încet hîrtia pe care era scris primul mesaj. O citi în tăcere.

„Supravegheați banca Cook și arestați personajul care se va prezenta ca lord Ingleby venind să ridice fondurile trimise telegrafic. Telegrafiați amănunte imediat“.

Doctorul observă atent pe tînăra femeie ; ea lăsă jos primul mesaj, fără nici un comentariu și-l luă pe al doilea.

„Arestat fostul valet al lordului Ingleby. Mărturisit trimiterea falsei telegrame. Telegrafiați instrucțiuni".

Lady Ingleby îndoi cele două hîrtii și le puse pe masă, lîngă dînsa. Nepăsarea feței ei era aceeași ca înainte.

— Trebuie să fie „Walker", spuse ea. Michael îl considera ca un ticălos, dar eu îl protejam pentru că știa să cînte bine la banjo și era folositor la serbările regionale. Michael l-a luat cu sine, dar a trebuit să se descotorosească de el îndată. Mi-a scris ca să-mi anunțe aceasta și să-mi explice motivele... Bietul Walker, nu doresc să fie pedepsit pentru că Michael ar spune desigur că e mai mult din vina mea, pentru că am socotit banjoul înaintea caracterului. Dar Walker, nu doresc să fie pedepsit pentru bani, i-aș fi trimis probabil. Am obiceiul firesc de a crede oamenii, și de a dori ca toată lumea să fie fericită.

Apoi, ca și cum cuvintele acestea din urmă atingeau o rană uitată pentru un moment, paloarea dureroasă de pe fața lady-ei Ingleby crescu.

— Dacă Michael, nu se mai întoarce, spuse ea, atunci într-adevăr sînt singură.

Doctorul se ridică și o privi nedumerit și trist.

— Lady Ingleby, nu există cineva care ar trebui imediat înștiințat de această schimbare a situației ? — întrebă el cu vocea groasă.

— Nimeni, răspunse ea cu emfază. Asta nu atinge de aproape pe nimeni decît pe mine ; puține persoane cunosc veștile de ieri. Am scris Ioanei, și „băieții" au anunțat probabil la Overdene. Dacă, din nenorocire, toate acestea ar ajunge în gazete, va trebui să dezmint fără nici o explicație, căci am oroare să se trîmbițeze faptele rele.

— Nu cred că noutatea să se fi răspîndit, spuse doctorul. Personalul dumitale este desigur la curent.

— Da, spuse lady Ingleby, și asta mă face să mă gîndesc că trebuie să opresc cercetările începute pentru a descoperi unde a fost îngropat micul Tom. N-are nevoie de mormînt, pentru că nici stăpînul lui n-are unul.

Toate acestea îi păreră de neînțeles doctorului, dar, în acest fel de ocazii, nu punea niciodată întrebările de prisos sau neplăcute.

— La urma urmei, sir Deryck, adăugă lady Ingleby, Tom avea dreptate.

— Da, spuse doctorul, micul Tom nu se înșelase.

— Dacă mi-aș fi amintit de dînsul, m-aș fi îndoit poate de telegramă.

— Ce a putut deștepta bănuielile lui Billy ? întrebă lady Ingleby.

— Ca și Tom, spuse doctorul, Billy fusese convins de la început. Nu-i povesti niciodată, mai ales, că ți-am spus eu că el avusese bănuieli. E un băiat simțitor și astea toate l-au impresionat mult.

— Drăguțul de Billy, spuse lady Ingleby.

Doctorul își aruncă ochii pe pendulă. Îi rămînea un minut.

— Prietenă, spuse el, iată a doua oară că sînt aducător de vești rele.

— Nu spune rele, răspunse Myra cu o voce plină de tristețe. Lumea aceasta nu e astfel încît să dorim întoarcerea într-însa a unei ființe pe care am iubit-o !

— Nu e nimic greșit pe lume. Cerul și iadul nostru sînt create de propriile noastre fapte.

— Sau de faptele altora, spuse lady Ingleby, cu amărăciune.

— Sau de faptele altora, de acord. Dar chiar în acest caz multe depind de noi înșine. Trebuie să plec, dar nu-mi place să te las singură.

La rîndul ei, lady Ingleby privi pendula, se ridică și întinse mîna doctorului.

— Ai fost mai mult decît bun, sir Deryck, venind în persoană ; nu voi uita aceasta. O aștept pe Ioana Champion, — Dalmain adică. — De ce se mai mărită prietenele noastre ?... Vine direct de la Londra, caleașca s-a dus s-o ia de la gară.

— Bine ! spuse doctorul, luînd mîna tinerei femei cu o atingere plină de simpatie, aceea a unui om care dorind să ajute și să mîngîie, simte că este în prezența unei mîhniri pe care n-o poate nici înțelege nici liniști.

Urcînd în automobil spuse șoferului :

— N-avem decît nouă minute și dacă nu ajungem la timp la tren, voi fi silit să-ți cer să mă duci la Londra.

Repetă amenințarea pentru a treia oară, încă mai energic, atunci cînd își reveni din surprinderea scenei

care i se oferea în alee. Cum automobilul zbura, întîlnirăcaleașca lady-ei Ingleby revenind goală, dar cu o haină și o poșetă pe pernă ; și, mergînd încet sub arbori, sir Deryck o zări pe d-na Dalmain în conversație animată cu un bărbat foarte înalt, care își ținea pălăria în mînă, lăsînd vîntul să-i ridice părul des. Amîndoi erau prea absorbiți spre a se interesa de automobil. Dar, cum într-un moment omul întoarse un obraz răvășit spre însoțitoarea sa, doctorul văzu aceeași expresie de disperare rece care-l intrigase și la lady Ingleby. Cele două personaje pășeau încet spre casă, pe cărarea ce conducea la terasă.

— E, desigur, *bărbatul,* gîndi doctorul. Îmi pare bine că Ioana îl are în grijă. Sărmanele ființe ! Providența i-a pus în mîini sigure. Dacă sfatul bun și adevărul cinstit le poate folosi, le vor avea și unul și altul de la buna noastră Ioana.

Providența aranjă ca expresul din Londra să aibă un minut întîrziere, astfel că doctorul îl mai prinse, ceea ce bucură mult pe șofer, care trebuia să se întîlnească cu camerista excelenței sale, care era liberă în seara aceea ! Evenimentele însemnate din viață, depind adesea de un minut pierdut sau cîștigat.

24

D-NA DALMAIN REZUMĂ SITUAȚIA

— Vezi astfel, Ioana, conchise patetic lady Ingleby — că Michael ne mai întorcîndu-se, am rămas într-adevăr singură.

— Dar iubindu-l pe Jim Airth, așa cum îl iubești, spuse Ioana Dalmain.

— Mai degrabă așa cum l-am iubit...

— L-ai iubit și-l mai iubești, spuse Ioana Dalmain. Ai fi fost mai rău decît singură dacă Michael, după toate, ar fi revenit. Oh ! Myra, nu pot să-mi închipui nimic mai crud decît să iubești un bărbat și să fi silită să trăiești cu un altul.

— Nu mi-ai fi permis să continui să iubesc pe Jim, spuse lady Ingleby.

— Copilării, pronunță energic Ioana Dalmain. Scumpa mea Myra, gînduri ca acestea le întinde diavolul la tot drumul și sînt dintre vicleniile lui preferate. Multe femei au căzut din cauza încrederii prea mari în ele și a convingerii de a-și putea stăpîni sentimentele, atunci cînd dragostea nu-i permisă. Bărbații sînt altfel ; ispitele lor nu sînt atît de subtile. Ei știu prea bine unde i-ar duce faptul de a se juca cu sentimentele. Astfel că, dacă vor să se poarte corect, ei au grijă să se pună de la început la adăpost de pericol. Nu este în putința noastră, a femeilor, să încetăm de a iubi, odată ce am promis dragostei să domnească.

— Știu că de la început n-ai fi acceptat să-l iubești pe Jim Airth, dacă n-ai fi fost liberă. Dar iubindu-l, dacă o împrejurare atît de înspăimîntătoare ca întoarcerea soțului tău s-ar fi prezentat, singura cale cinstită și sigură ar fi fost să-i spui lordului Ingleby :

— M-am îndrăgostit de Jim Airth atunci cînd te credeam mort ; îl voi iubi întotdeauna pe Jim Airth, dar înainte de toate vreau să fiu o soție bună și credincioasă. Ai încredere în mine și ajută-mă. Oricare om cinstit ar răspunde la o astfel de chemare.

— Și s-ar sinucide, sugeră lady Ingleby.

— Am spus un om cinstit și nu laș, răspunse cu un ton disprețuitor d-na Dalmain.

— Ioana, ești foarte deșteaptă, dar eu nu mă pot închipui înaintea lui Michael declarîndu-i că-l iubesc pe Jim !

Ioana Dalmain rîse bine dispusă și zise :

— Dacă prin deșteptăciune înțelegi o repulsie firească de a încîlci o situație clară prin sofisme primejdioase, atunci fac „mea culpa".

— Oh ! nu te folosi de cuvintele lui Deryck, replică lady Ingleby supărată. Ar fi trebuit să te măriți cu el !

N-am înțeles niciodată cum un artist, un poet, un idealist ca Garth, s-a putut îndrăgosti de tine, Ioana ?

O lumină caldă păru deodată că însenineză chipul fără frumusețe al Ioanei.

— Nici eu, răspunse ea cu blîndețe. Mi-au trebuit trei ani ca să mă conving.

— Presupun că ești fericită cu desăvîrșire !

Ioana rămase tăcută. Erau în inima ei sanctuare sfinte, pe care nu-i plăcea să se lase profanate.

— Îmi amintesc, reluă Myra, cît de mult, după accident, dezaprobașeși ideea de a te lega de un orb.

— Oh ! tăcere, spuse Ioana iute. Calci pe un pămînt sacru și uiți să-ți scoți încălțămintea. Din primul moment, una din bucuriile noastre cele mai de preț a fost să învățăm împreună a săruta crucea aceasta.

— Scumpe suflet bun, spuse lady Ingleby cu duioșie, — meriți să fi fericită. Totuși, nu voi înțelege niciodată de ce nu te-ai măritat cu Deryck Brand.

Ioana surîse ; nu putea discuta despre soțul ei, dar era foarte mulțumită s-o îndepărteze un moment pe lady Ingleby de la mîhnirile ei, povestindu-i lucruri în legătură cu ea și cu doctorul.

— Scumpa mea spuse ea, Deryck și cu mine ne asemănăm prea mult spre a ne căsători. Calitățile care contribuie să asigure o prietenie perfectă nu asigură deloc fericirea într-o căsătorie. Era un timp cînd m-aș fi măritat cu Deryck dacă mi-ar fi cerut-o. Dar rezultatul n-ar fi fost spre fericirea noastră reciprocă. De altfel, pe atunci, n-aveam idee de ceea ce înseamnă adevărata iubire. Nu înțelegeam dragostea înainte de a-l cunoaște pe Garth, așa cum n-o cunoșteai nici tu înainte de a-l întîlni pe Jim Airth.

— Aș prefera să nu faci atît de des aluzie la Jim Airth, suspină Myra obosită. Nu vreau să-ți închipui că aș fi putut vreodată pune în practică ideea ta de a-l declara lui Michael că-l iubeam pe Jim. N-aș fi făcut

niciodată așa ceva, aș fi încercat să-i plac lui Michael în toate și m-aș fi silit, — da, poți să zîmbești cu un aer neîncrezător, m-aș fi silit să uit că există pe lume un conte de Airth și de Monteith.

— Oh ! cruță-l măcar de asta, protestă rîzînd Ioana Dalmain. Nu-l numi pe bietul om cu toate titlurile lui. Dacă îi e dat să fie spînzurat, să fie măcar ca Jim Airth pur și simplu... De altfel n-are rost să susții o ipoteză care nu ți-e prezentată, deoarece, din fericire, lordul Ingleby nu va reveni.

— Din fericire ! strigă lady Ingleby. Serios, Ioana, ești mai sinceră decît e îngăduit cuiva. Ar fi trebuit să fii martoră a tactului cu care doctorul mi-a dezvăluit adevărul și a bunătății cu care a făcut aluzie la nenorocirea mea.

— Scumpa mea Myra, zise d-na Dalmain, eu nu-mi risipesc simpatia în sentimente false. Și, dacă Deryck ar fi știut că erai deja logodită cu un alt bărbat, în loc să-ți sacrifice patru ore din timpul său prețios, ți-ar fi trimis o telegramă de șase pence :

„Telegrama un fals, primiți cordiale felicitări".

— Ioana, ești brutală. Ți-am încredințat toată povestea acestor ultime săptămîni și finalul de ieri, care mi-a sfîșiat sufletul. Mărturisesc dar că nu înțeleg cum poți vorbi despre mine ca de logodnica altui bărbat.

Atitudinea Ioanei se schimbă îndată. Încetă să surîdă ironic să-și legene un picior. Se îndreptă, își sprijini coatele pe genunchi, întinse frumoasele ei mîini puternice lady-ei Ingleby. Figura ei nobilă era plină de înțelegere și de simpatie.

— Ah ! scumpa mea prietenă, spuse ea, trebuie să ajungem la miezul chestiunii. M-am amuzat pe marginea subiectului pentru a-ți da timpul să-ți revii după lunga și penibila povestire pe care ai crezut că trebuie să mi-o înșiri ca să-ți înțeleg bine situația. Singura întrebare este aceasta : Îl vei ierta pe Jim Airth ?

— Nu trebuie să-l iert, spuse lady Ingleby, pentru că dacă l-aș ierta nu l-aș mai putea lăsa să plece.

— De ce să-l lași să plece, dacă plecarea lui îți lasă toată viața zdrobită ?

— Pentru că, spuse Myra, simt că n-aș mai putea avea încredere în el. Și nu pot să mă mărit cu un bărbat pe care-l iubesc cum îl iubesc pe Jim Airth, dacă nu pot să mă încred în el ca în Dumnezeu. Dacă l-aș iubi mai puțin aș putea primi riscul. Resimt pentru el ceva ce nu pot să definesc ; știu numai că ar deveni într-atîta stăpînul voinței mele, că dacă n-aș putea avea încredere în el mi-ar fi frică de dînsul.

— Nu te mai poți încrede pe viitor într-un bărbat, întrebă Ioana, pentru că o dată sub lovitura unei emoții neașteptate și cumplite, n-a fost corect ?

— Nu-i faptul că o dată a fost lipsit de respect, spuse Myra. Este lumina în care s-a arătat felul dreptății sale, o pasiune care te face egoist, egoist pînă a nu mai face deosebire între bine și rău și a fi indiferent la binele nenorocitei, ținte ale acestei pasiuni. Numele meu să fi fost murdărit, onoarea mea tîrîtă în noroi, prezentul distrus, viitorul pierdut, lui ce-i păsa ?... Totul era măturat cu o singură frază : — Ești a mea, nu a lui, trebuie să vii cu mine ! Nu pot să mă încredințez unei iubiri care n-are conștiința binelui și a răului. Vedem lucrurile din punct de vedere diferite. Tu nu vezi decît omul și ispitirea lui. După cum cunoșteam valoarea neprețuită a dragostei, tot astfel păcatul contra acestei iubiri este de neiertat.

D-na Dalmain își privi cu duioșie prietena ; ochii ei, cu privirea energică, erau plini de tulburare.

— Myra, spuse ea, definițiile și concluziile tale sînt drepte, dar greșeala ta constă în aceasta ; nu iei în considerație ispita violentă și subită, la care n-a putut rezista Jim Airth. Amintește-ți tot ce l-a condus la aceasta. Gîndește-te, Myra, era atît de singur pe lume, nici mamă,

nici vreo duioșie feminină și avea în urma lui acești zece ani mai răi decît singurătatea, rușinea de a fi trădat, amărăciunea părăsirii, umilința petei de pe numele său. Contra tuturor acestora a luptat zece ani și a învins. Apoi, în plină putere, înăsprit, singuratic, te-a întîlnit pe tine Myra. Idealul lui de odinioară reveni purificat și întărit de a fi trecut prin foc. Dragostea se născu atît de puternică, încît amintirea pasiunii din tinerețea sa, a fost ștearsă în întregime. Se găsi în fața unei experiențe noi și de o așa natură cum nu mai credea că viața îi putea prezenta. Trăi trei săptămîni duioșia îmbătătoare, care creștea în fiecare zi, și se supuse totuși toată vremea dorințelor tale...

Apoi lovitura atît de teribilă pentru inima și pentru mîndria sa de bărbat, descoperirea groaznică că mîna lui îți adusese pierderea și durerea lui ce-ar fi vrut să te ocrotească de orice rău, chiar de cel mai ușor! Apoi greșeala ce o comise îngăduind unei mîndrii false să-și facă loc între voi. Încă trei săptămîni de regrete și de dor nepotolit, în sfîrșit chemarea ta care părea că-i aduce fericirea.

A alergat la tine, plin de dragoste arzătoare și plin de încredere, și a aflat, nu numai că te-a pierdut, dar că trebuia să te lase altuia! O, Myra! Nu poți scuza un moment de nebunie furioasă? Mi-ai spus că l-ai numit laș și trădător, ai fi putut chiar să-l lovești. Astfel de cuvinte rostite de buzele tale trebuie să-l doară mai mult decît loviturile! Admit că le merită. Sfîntul Petre a fost de trei ori laș, și trădător, dar Domnul său a știut să înțeleagă puterea ispitei și totuși nu s-a îndoit de dragostea apastolului său! I-a îngăduit să-și mărturisească vina și l-a iertat. Dacă dragostea divină a putut aceasta, Myra oare îl vei lăsa tu pe omul care te iubește să plece din nou singur în lumea largă, fără un cuvînt de iertare?...

— M-a părăsit pradă unei mînii fără frîu. Și cum l-ar putea alunga iertarea mea, presupunînd că o dorește și că aș vrea să i-o acord? Unde se găsește acum?

— Te-a părăsit într-un moment de disperare, spuse d-na Dalmain, și acum e în bibliotecă.

Lady Ingleby sări în picioare.

— Ioana! Jim Airth e în casa aceasta? Cine l-a introdus?

— Eu, răspunse d-na Dalmain, calm, eu l-am făcut să intre pe ascuns. Nimeni nu ne-a văzut. Iată de ce am trimis trăsura înainte; îndată ce am ajuns la porțile parcului, am luat-o pe o cărare mică pînă la terasă, și am intrat pe o ușă laterală. E în bibliotecă de atunci. Dacă refuzi să-l vezi, voi coborî și i-o voi spune. Va pleca așa cum a venit și nimeni nu va ști c-a fost aici.

Dragă Myra, nu fii atît de îngrozită. Stai jos și să ne terminăm convorbirea... E drept, nu trebuie să te grăbesc. O hotărîre care va influența toată viața ta, nu trebuie luată în cinci minute sau într-o oră. Lord Airth nu dorește să-ți impună o întrevedere și eu n-am de gînd să încerc să te conving să-i acorzi una; de altfel nu va fi surprins dacă îl înștiințez că preferi să nu-l vezi.

— Prefer?... strigă Myra unindu-și mîinile... Ioana: dacă ți-ai da seama de ceea ce simplul gînd de a-l vedea mă face să sufăr, n-ai mai spune că *nu prefer*, ci că nu îndrăznesc.

— Lasă-mă să-ți povestesc cum ne-am întîlnit, spuse d-na Dalmain, prefăcîndu-se că n-a auzit ultima frază. — Am ajuns devreme la Charing Cross și m-am oprit spre a cumpăra jurnale, apoi m-am urcat într-un compartiment gol, instalîndu-mă pentru o oră întreagă. Jim Airth a ajuns la gară cu un minut înaintea plecării, în care timp trebuia să-și ia biletul și să se urce în tren. A ajuns pe peron fugind ca un nebun după trenul deja în mișcare, a sărit în compartimentul meu și a căzut pe jurnalele mele; s-a întors îndată spre a se scuza și s-a trezit pentru o clipă în tovărășia prietenei căreia-i scriai scrisorile săptămînale și despre care se vede că-i vorbiseși — și mult bine. În orice caz, m-a considerat demnă de încrederea lui. M-a recunoscut după ultima mea fotografie pe care i-ai arătat-o.

— Îmi amintesc, spuse Myra, o țineam în poșeta mea. O privise de cîteva ori. Îi vorbeam des de tine.

— S-a arătat de o sinceritate simplă, continuă d-na Dalmain, apoi, fără să știm cum, după cîteva minute, ne-am pomenit că vorbeam fără sfială. Cred că el și-a dat seama că o sinceritate desăvîrșită din partea lui ar putea să-mi servească să te ajut. Tu ești singurul său gînd ; probabil că spera de asemenea că intervenția mea îi va obține ceea ce plecase să caute : prilejul de a-ți implora împăcarea. Desigur nici unul, nici altul nu avusesem cea mai mică îndoială cu privire la autenticitatea telegramei. El pleacă curînd de tot în America, dar nu putea să se hotărască să părăsească Anglia fără să-ți fi mărturisit că se căiește și fără să fi obținut iertarea ta. Ar fi scris, dar a crezut că era mai bine pentru tine să n-o facă și, sincer, cred că gîndul că, v-ați despărțit pentru totdeauna cu mînia în inimă, i-o sfîșie pe a lui. Dragostea lui pentru tine e foarte mare, Myra.

— Oh, Ioana, strigă lady Ingleby. Nu pot să-l las să plece și totuși nu pot să mă căsătoresc cu el. Îl iubesc din toate puterile ființei mele, dar nu pot să-i dau încrederea mea. Oh ! Ioana, ce să mă fac ?

— Trebuie să-i dai posibilitatea să-și răscumpere greșeala și să-ți dovedească ce fel de om e în realitate. Spune-i fără nici o explicație ceea ce mi-ai spus mie, *că nu-l poți lăsa să plece,* și vezi cum va lua lucrurile. Ascultă, Myra, neprevăzutul ultimelor ore pune în puterea ta prilejul de a-i da lui Jim Airth șansa lui de răscumpărare. Nu trebuie să i-o răpești. Ai comunicat cuiva conținutul celei de a doua telegrame expediată din Cairo ?

— N-am văzut pe nimeni din momentul cînd sir Deryck a plecat pînă cînd ai intrat tu.

— Perfect. Prin urmare tu, Deryck și cu mine sîntem singurele persoane informate. Jim Airth nu poate să aibă nici cea mai mică idee despre schimbarea ivită de ieri. Îți dai seama Myra, de ceea ce înseamnă asta ?

Figura palidă a lady-ei se coloră.

— Oh ! Ioana, nu îndrăznesc. Și dacă n-ar rezista nici de data aceasta...

— Va rezista, afirmă d-na Dalmain, dar dacă aceasta se întîmplă, atunci ar însemna că e nedemn de încrederea ta. Atunci vei putea să-l ierți și să-l lași să plece.

— Nu pot să-l las să plece ! Și totuși mi-e imposibil să mă mărit cu el, dacă nu e așa cum crezusem !

— Ah, draga mea, draga mea, spuse d-na Dalmain cu duioșie. Ai nevoie să capeți o lecție de viață conjugală. Adevărata fericire nu constă în a te căsători cu un idol, așezat pe un piedestal. Îi spunea mătușa Gina uneia din tinerele ei prietene, care făcuse descoperirea că tînărul ei soț nu era însăși perfecțiunea.

— Drăguțo, spunea tanti Gina lovind parchetul cu bastonul ei de abanos, ai făcut o mare greșeală cînd ai crezut că te-ai măritat cu un înger. Îngerii, sînt absolut sigură, nu se căsătoresc. Bărbații și femeile cărora omenirea le permite căsătoria, sînt desigur plini de defecte și lucrul esențial în căsătorie este să știi să iubești, să înțelegi și să ierți.

Myra zîmbi.

— Punctele de vedere ale ducesei sînt totdeauna mîngîitoare. Mă întreb dacă Michael și cu mine n-am comis greșeala de a nu ne da seama că eram umani, refuzînd să admitem că era ceva de iertat și deci, neiertînd ?

— Ei bine ! nu comite această greșeală cu Jim Airth, o sfătui d-na Dalmain, căci este ființa cea mai umană pe care am întîlnit-o și în același timp cea mai puternică și care merită să fie iubită. Lasă-mă să ți-l trimit și amintește-ți că nu speră altceva decît un cuvînt de iertare.

— Oh ! Ioana ! strigă lady Ingleby, mai rămîi puțin, dă-mi timp de a gîndi, de a socoti, timpul necesar spre a mă hotărî.

— Prostii, toate astea, spuse d-na Dalmain. Cînd nu e decît o singură cale deschisă înaintea ta nu-i nevoie de gîndire și ezitare. Încerci de fapt să amîni inevitabilul.

În ceasul acesta trebuie Myra, să te supui încercării. Dacă va reuși nu-i nevoie de nici o șovăire.

— Oh ! Ioana ! Aș vrea să nu fii o persoană cu un caracter atît de hotărît ! Ai dreptate, sînt speriată, și totuși știu că el este așa cum spui tu. O, dragă, nu mă părăsi. Vino să mă vezi după această încercare.

— Dacă șoferul tău mă poate duce la Overdene în seara asta, căci nu mă depărtez niciodată noaptea de Garth, voi rămîne atît timp cît ai nevoie de mine.

— Ah, îți mulțumesc, spuse lady Ingleby, ai făcut pentru mine, Ioana, tot ce era posibil și Dumnezeu știe că e mult. Trebuie să privesc lucrurile în față ca să hotărăsc ce vreau într-adevăr să fac. Îi datoresc lui Jim, îmi datoresc mie însumi, să fiu, înainte de a-l vedea, sigură de ceea ce-i voi spune. Comandă ceaiul în bibliotecă. Spune-i că-l voi vedea, și peste o oră trimite-mi-l... Dar, Ioana, nici o aluzie la ceea ce s-a petrecut între noi. Mă încred în tine.

— Scumpa mea, spuse d-na Dalmain, intră în acest joc cu bună-credință. Ea se ridică în picioare pe covorașul din fața căminului și privi cu atenție portretul lordului Ingleby, pe care soțul ei îl pictase.

— Myra, spuse ea, în fine, te conjur să-ți amintești că ai de-a face cu ceva neîntîlnit încă. N-ai cunoscut niciodată pînă acum în intimitate un bărbat cu temperamentul lui Jim Airth. Dragostea lui pentru tine și a ta pentru dînsul conțin elemente pe care nu le înțelegi încă în întregime. Amintește-ți de aceasta, înainte de a te hotărî definitiv, aș spune aproape : lasă-te călăuzită mai degrabă de instinct decît de rațiune.

— Înțeleg ce vrei să spui, dar nu îndrăznesc să mă încred nici în instinct, nici în rațiune. N-am fost o femeie pioasă după cum știi, dar, în ultimul timp, multe lucruri mi s-au dezvăluit și, pe măsură ce învăț, încerc să mă rog lui Dumnezeu. Mă simt într-un loc întunecos și greu, și încerc să-mi spun : *chiar în această întunecime, mîna Ta mă va povățui și dreapta Ta mă va sprijini.*

— Ah ! cît de adevărat e , spuse Ioana cu vocea gravă și tulburată. Singură mîna lui Dumnezeu ne poate conduce de la întuneric la lumină.

O îmbrățișă o clipă duios și energic pe prietena sa.
— Ți-l voi trimite peste o oră, zise ea și ieși.
Lady Ingleby era singură.

25

ÎNCERCAREA

Ușa salonului lady-ei Ingleby se deschise făcînd loc lui Jim Airth.

Ea îl aștepta, nemișcată, cu mîinile încrucișate pe genunchi.

Încăperea plină de flori era scăldată în lumina blîndă a apusului de soare.

El închise ușa, înaintă și stătu drept în fața Myrei.

Timp de un moment, se priviră. Apoi Jim Airth vorbi foarte încet :

— Ești bună că mă primești. Abia îndrăzneam să sper. Părăsesc Anglia peste cîteva ore și ar fi fost prea ușor.

Ea ridică ochii, dar nu spuse nimic.

— Myra, spuse el, poți să mă ierți ?

— Nu știu, Jim, răspunse ea blînd... Vreau să fiu sinceră față de tine. Dacă te-aș fi iubit mai puțin, te-aș fi iertat mai ușor.

— Înțeleg, Myra, înțeleg. Și nu doresc să-mi ierți cu ușurință, o ofensă atît de mare adusă dragostei noastre. Dar, iubito, dacă ai putea, înainte să plec, să-mi spui „înțeleg", aceasta ar însemna pentru mine, mai mult decît ai spune : „te iert".

— Jim — și vocea Myrei tremura de duioșie, — Jim, înțeleg.

El se apropie, luă mîinile tinerei femei și cu un respect sfînt le ținu o clipă într-ale sale.

— Mulțumesc, Myra dragă, spuse el, ești bună !

Dădu drumul mîinilor delicate, și ea le puse din nou pe genunchi. El se apropie de cămin și rămase în picioare, privind ferigile și crinii presărați peste tot. Ea observă atunci că umerii largi erau aplecați și că părea că-și ține cu greu capul ridicat. Cîtă deosebire față de

statura atît de chipeşă şi mîndră a omului care se plimba acolo pe faleză şi şuiera ca o mierlă !

— Jim, reluă ea, înţelegînd, te iert fără restricţie, dacă totuşi între tine şi mine mai poate fi vorba de iertare, m-am gîndit la aceasta din momentul cînd am aflat că erai în casă, întrebîndu-mă de ce mi-era imposibil să spun „te iert" şi cred că e pentru că noi doi sîntem atît de aproape, că nu mai este loc între noi pentru iertare.

El îndreptă asupra ei nişte ochi plini de o spaimă mută care o duru pe Myra.

— Trebuie să plec ! spuse el cu un glas sacadat. Vroiam să-ţi spun, să-ţi exprim multe lucruri, dar bunătatea ta îngerească a şters totul. Voi purta toată viaţa, ascunse în fundul inimii mele, cuvintele pe care mi le-ai spus. Oh ! scumpa mea iubită, nu mai vorbi. Cuvintele acestea, să rămîie cele din urmă. Numai că, pot îndrăzni să spun ? — doresc ca amintirea mea să nu-ţi stînjenească niciodată viaţa ta senină. Plec în America, o ţară unde se poate munci şi trăi. O ţară unde eforturile întîlnesc reuşita, unde energia unui om poate fi pusă în valoare. Cînd ai să te gîndeşti la mine Myra, vreau să mă vezi luptînd, nu renunţînd. Dacă vreodată m-aş teme că mă prăbuşesc, aş auzi vocea ta iubită cîntînd alături de mine în mica biserică din Cornualia, în seara aceea blîndă de Duminecă :

„Părinte din ceruri, veşnic, gata să ne mîntuieşti"...

Şi cînd mă voi gîndi la tine, scumpa mea, iubita mea, îmi voi spune că viaţa ta se scurge frumoasă şi fără supărare şi că eşti fericită cu..., ridică mîna spre portretul lordului Ingleby privind un moment faţa liniştită şi binevoitoare, — cu cel mai bun dintre oameni, eroic Jim Airth.

Mai aruncă o ultimă privire Myrei, căreia îi curgeau lacrimi pe toată faţa.

O expresie chinuitoare, crispă un moment trăsăturile lui Jim Airth.

— Ah, trebuie să plec, spuse el deodată.

Dumnezeu să te aibă în paza lui ! se întoarse atît de repede că mîna sa era de-acum pe clanţa uşii, înainte ca să-l fi putut ajunge cu toate că se luase şi se repezise îndată după el.

— Jim, oprește-te, Jim ! Ah, oprește-te, ascultă, Jim ! Am știut întotdeauna, i-am ascuns Ioanei că dacă te-aș vedea n-aș mai putea să te las să pleci. Jim în timp ce, ametit de surprindere, privea, ea-și aruncă iute brațele de gîtul lui.

— Jim, iubitul meu, nu te pot lăsa să pleci, sau dacă pleci, mă iei cu tine. Nu pot trăi fără tine, Jim Airth !

Timp de un minut, cuprins de bătăi de inimă nebune, el rămase tăcut, în timp ce ea îl îmbrățișă cu capul sprijinit pe pieptul lui și cu brațele întinse în jurul gîtului lui. Apoi, de pe buzele sale izbucni un strigăt atît de groaznic, că inima Myrei păru că se oprește în loc.

— Oh, Doamne ! strigă el. Asta e mai rău decît totul. Căzînd eu, am tîrît-o și pe dînsa în căderea mea ? Acum, într-adevăr sînt un mizerabil. Ce importanță avea pierderea mîndriei mele, a onoarei mele, pe lîngă aceasta ? I-am pătat nevinovăția, i-am slăbit nobilul curaj al purității. Ah ! doamne ! Asta nu, asta nu, te implor !

El ridică brațele, apucă mîinile Myrei și le sili să coboare, înapoindu-se totodată cu un pas, pentru a o sili să ridice capul. Atunci strîngînd micile mîini tremurătoare la pieptul său, spuse :

— Lady Ingleby, ridică ochii și privește-mă.

Încet, foarte încet, Myra întoarse spre el privirea dulce a ochilor săi cenușii. Focul care ardea în aceia a lui Jim o vrăji. Ea simți din nou stăpînirea puterii bărbatului, dominînd-o întreagă. Abia putu să zărească neliniștea feței de dinaintea ei, atît de strălucitoare era privirea ochilor săi albaștri.

— Lady Ingleby, spuse Jim Airth și-i strînse încă mai tare mîinile, Lady Ingleby, noi doi ne-am găsit într-o seară împreună pe o fîșie îngustă de nisip. O mare neîndurătoare se ridica spre noi. O faleză înaltă era singurul nostru refugiu. Te-am luat de mînă și ți-am spus : „Trebuie să urci sau să te înneci", îți amintești ? Ți-o repet din nou. Singurul lucru care îți rămîne de făcut este aspru și greu. Dar trebuie să urci, trebuie să ne ridicăm mai sus decît noi. mai sus decît această mare furioasă a ispitei și să urcăm pînă la stînca înaltă, deasupra noastră cu cerul și onoarea. Pînă acum ai stat neclintită pe înălțimea aceea, frumoasă și energică. Tăcere ! Ascultă ! Trebuie să te urci din nou și să te urci

singură ; dar cînd eu voi fi plecat, urcușul îți va fi mai ușor. Curînd te voi găsi sus, la adăpost de apele primejdioase. Iartă-mă dacă-ți par aspru, cumva. Cu blîndețe o împinse spre canapeaua pe care o părăsise.

— Stai aici, spuse el, și nu te mișca înainte ca eu să fi părăsit casa. Și, dacă vreodată aceste momente de slăbiciune ți-ar reveni, lady Ingleby, nu uita că toată vina este a mea... tăcere... îți spun, tăcere ! Și, te implor, lasă-mi mîinile.

Myra se înclește însă în mîinile acelea mari, rîzînd și plîngînd în același timp și încercînd să vorbească.

— Oh, Jim, iubitul meu, nu mă poți lăsa să urc singură stînca, deoarece sînt a ta și liberă de a fi a ta și a nimănui altcuiva și împreună, Dumnezeu fie lăudat, vom putea sta pe înălțimea unde mîna Sa ne-a condus. Iubitule, nu încerca să te eliberezi de mine, căci te voi ține pînă ce vei fi citit aceste telegrame. Oh, Jim, citește-le repede !... Sir Deryck Brand le-a adus adineauri din Londra și iartă-mă că nu ți-am spus îndată. Am vrut... să te las să-mi dovedești cum ești în fond : credincios, leal, plin de onoare, bărbatul dintre toți bărbații în care mă pot încrede, omul care nu va greși în mersul înălțător al vieții, pînă ce ne vom găsi împreună pe înălțimile culmilor veșnice... Oh, Jim !

Nu mai putu vorbi, căci Jim Airth era în genunchi, la picioarele ei, cu capul sprijinit pe genunchii ei, cu brațele împreunate în jurul ei și plîngea, cum numai un bărbat puternic poate plînge, cînd inima i-a fost încordată pînă a se rupe și cînd deodată a sosit ușurarea.

Myra puse mîna ei blîndă pe părul des și rămase mult astfel, fără a se mișca sau a vorbi. Și, timpul acestor minute sfinte, Myra află ceea ce zece ani de viață conjugală n-o învățaseră ; să știe că în cel mai puternic bărbat mai rămîne ceva de copil, și că dragostea femeii trebuie să-și facă loc și un element matern, iubitor, înțelegător, răbdător, înțelept și fără egoism, gata să îndure și să ierte ; puterea sa nu poate fi desăvîrșită decît în slăbiciune.

În sfîrșit, Jim Airth ridică fruntea.

Utimele raze ale apusului, luminau cu o aureolă blîndă gingașa față care îl privea. El descoperi însă într-însa o lumină mai adîncă decît a apusurilor de soare.

— Myra, spuse el, cu o voce plină de teamă și iubire, Myra, ce este ?

Și ea, atrăgînd în brațele și spre pieptul ei ființa iubită, îngenunchiată la picioare, răspunse :

— Am învățat ceva, iubitul meu, o învățătură pe care numai tu mi-o puteai da, și sînt foarte fericită și recunoscătoare, Jim, pentru că știu în sfîrșit că sînt gata de a deveni „soție"...

26

CE VOM SCRIE ?

Holul hotelului „Capul Maurului" păru foarte cunoscut lui Jim Airth și Myrei la sosire, cînd se regăsiră acolo împreună, privind în jurul lor. Jim vrusese să-și aducă aici soția în seara nunții lor. Părăsiseră deci Londra, îndată după cununie, mîncaseră pe drum și acum erau aici, unde, atît de des, la lumina lămpii lîngă masa de marmură, își dăduseră bună seara prima dată.

— Oh ! Dragă Jim, murmură Myra scoțîndu-și mantaua de călătorie. Ce firești par toate acestea. Privește vechiul ceas din perete ; e zece fără cinci : procesiunea domnișoarelor Murgatroyd sau urcat ceremonios acum patru minute. Privește capul de cerb și lemnul cuierului unde-ți agățai cascheta.

— Myra !

— Da, iubitul meu. Oh ! Sper că d-rele Murgatroyd mai sînt încă aici. Să ne uităm în registru. Da, vezi, iată numele lor la data venirii ; aceia a plecării nu se găsește încă și, dragul meu, iată „Jim Airth", cum l-am văzut scris pentru întîia oară și dedesubt d-na O'Mara ! Cît de bine îmi amintesc că, de pe scară, ți-am aruncat o privire în timp ce-mi citeai numele și am regretat scrierea mea urîtă. Vei avea timpul acum să-mi dai modele de copiat.

— Myra !

— Da, prietene, da. Urc sus cinci minute ca să despachetez. Apoi vin ca să te găsesc în boschetul de iederă, și-ți voi ține tovărășie în timp ce vei fuma. Nu

rebuie să ne îngrijim dacă urcăm tîrziu căci scumpele loamne neștiind de sosirea noastră, nu-și vor fi lăsat ușile deschise. Dar, Jim, oricît de tîrziu ar fi, trebuie ă-ți arunci ghetele pe coridor, ca să faci să bată iute nima domnișoarei Susannah !

— Myra, ascultă-mă, soția mea...

— Da, iubitule, înțeleg ! Dar sînt sigură că patroana tă de veghe în micul ei birou din capătul coridorului i Polly a terminat de așezat bagajele noastre colo sus i e, probabil, aplecată pe rampa scării. Ai puțină răbdare, Jim, să ne scriem numele în registrul călătorilor. Dar ce să scrim ? Gîndește-te ce senzație pentru d-rele Murgatryd ! Acum însă voi scrie numele sub care am dorit așa de mult să fiu cunoscută aici.

Și, zîmbind veselă soțului ei, își aplecă fața fericită pre masă, întorcînd-o o clipă de sub privirea ochilor olini de adorare, îndreptați spre dînsa, și noua contesă le Airth și Monteith luă condeiul, fără a mai scoate nănușa, și scrise în registrul călătorilor „Capul Maului", cu scrierea ei frumoasă și limpede :

„D-na *Jim Airth*".

SFÎRȘIT

CUPRINS

Castelana din Shenstone 5
Prevestirea 8
Ce știe Tom 13
În mîini bune 24
Cura de odihnă 29
La hotelul „Capul Maurului“ 36
Corespondența d-nei O'Mara 38
Golful Potcoavei 48
„Hei, băieți, hei ?“ 50
„Hei băieți, înainte ?“ 51
Între mare și cer 58
Sub ochiul Luceafărului de dimineață 69
Trezirea 71
Zile de aur 76
Unde este lady Ingleby 83
Sub fagii din Shenstone 89
Desigur că știai 93
Ceea ce Billy avea de spus 95
Jim Airth decide 99
Un punct de vedere 106
Michael Veritas 114
Soția lordului Ingleby 110
Ceea ce știa Billy 121
D-na Dalmain rezumă situația 127
Încercarea 137
Ce vom scrie ? 141

Corector : Georgeta Dorobanţu

Tiparul executat la I. P. „13 Decembrie 1918“ — Bucureşti
sub comanda nr. 440

EDITURA CONDORUL

CASTELANA DIN SHENSTONE, o romantică poveste de iubire, pe care scriitoarea engleză Florence Barclay o plasează în același peisaj cu neuitatul său roman **MĂTĂNIILE**. Vom reîntîlni aici cîteva personaje din **MĂTĂNIILE,** alături de cei doi eroi ai romanului, care, după nenumărate încercări și suferințe, vor regăsi în final împăcarea în țăria sentimentului de iubire ce-i leagă.

Lei 58
TL 2
TOTAL 60 Lei

ISBN 973-95110-0-7